EMILIE LORING

Cu acest inel

Traducerea şi adaptarea în limba română de

VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Cynthia realiză că lucrurile nu mergeau chiar aşa de bine, din vorbele rostite de Eric Crane, care sunară mai mult ca o poruncă:

- Dă-te la o parte! Preiau comanda! El îşi flutură braţele vânjoase spre comenzile avionului. Aveau comandă dublă, aşa încât ea nu trebuia decât să ridice piciorul de pe pedală pentru a-i preda lui comanda.

Ce naiba greşise de data asta? Ce greşeală făcuse, determinându-l astfel de logodnicul ei să preia singur comanda? Poate ar fi trebuit să înţeleagă ceva din smucitura aceea a avionului de dinaintea desprinderii trenului de sol. Dar nu era ceva neobişnuit la decolări. Eric o critica adesea pentru felul în care pilota; îi reproşa că operaţiile făcute de ea se potriveau mai mult unui plug decât unui avion. Uimită, privi câmpul pe deasupra căruia

zburau. Oamenii fugeau după avion, făceau semne cu mâinile. Unul din ei ţinea ceva deasupra capului, vrând să le atragă atenţia. O roată! O roată din trenul lor de aterizare!

Oare acesta era ultimul ei zbor? Era sfârşitul acelei perioade de disciplină liber impusă după logodna cu Eric Crane, în care se străduise să înveţe zborul numai pentru că el era pasionat de pilotaj? Ce sfârşit trist!

Strângându-şi mâinile în poală, Cynthia se dojeni:

- Nu începe să plângi, Cynthia Farley! Nu te comporta copilăreşte!

Se uită în direcţie opusă, unde munţii arătau ca de cretă, pârjoliţi fiind de soare, cu aglomerări noroase de fiecare parte. Lăsă capul în jos, moment în care avionul păru că nu mai înaintează. Ceva căzu din el, şi Cynthia îşi ţinu respiraţia până când văzu că acel obiect se deschide ca o floare. O săritură cu paraşuta. Oare Eric va dori ca ea să fie următoarea?

Iar dacă el va voi, probabil că voi sări, se gândi ea cu amărăciune. Cynthia făcea întotdeauna ce-i cerea iubitul ei. De ce oare soarta voise ca Eric, fiul unui nobil englez şi al unei americance, pilot de încercare la una dintre cele mai cunoscute firme de avioane, să vină în

California şi s-o aleagă pe ea dintre toate fetele care-i plăcuseră? Iar ea, uluită de propunere, nu numai c-o acceptase, dar şi jurase să facă totul pentru a-i fi pe plac, devenind ca el, o visătoare, riscând chiar să piară în vreo acrobaţie aviatică.

Crane i se adresă impacientat:

- Avem probleme, Cynthia! Ai lovit ceva acolo, pe câmp, înainte de a ne ridica, pentru că văd că ne lipseşte roata de aterizare. Cred că vom fi zguduiţi bine, dar nu contează, nu suntem în pericol. Am mai aterizat într-o roată. Verifică centura de siguranţă, Cynthia, continua el să spună. Acoperă-ţi faţa cu braţele şi lasă capul în jos.

Cynthia execută ce i se ceruse. Se ghemui, acoperindu-şi faţa, simţind cum avionul pierde înălţime, apoi deodată simţi o izbitură. Asta trebuie să fi fost singura roată de aterizare. Slavă Domnului că atinseseră pământul! Dar de ce considera că asta era vreo mare realizare? Nu-i spusese Eric c-o mai făcuse? Ce prostie să-ţi fie teamă de aterizare când este realizată de un expert!

Deodată, un zgomot puternic îi explodă în timpane. Avionul făcu o mişcare bruscă, apoi, dintr-o dată, nu se mai auzi nimic şi se cufundară în întuneric.

***

O lumină puternică o descumpăni pe Cynthia. Deschise ochii, apoi se făcu din nou întuneric. Se agăţă disperată de ceva moale, simţi că trupul începe să-i plutească, apoi, parcă să se scufunde.

- Nu mă lăsa! scânci ea.

- Te ţin, draga mea, nu-ţi fie teamă.

Vocea suna ciudat, dar era foarte calmă. Se simţi în siguranţă, încercă să zâmbească, chiar. Dar norul negru reveni. Trebuia să lupte cu el. Deschise ochii.

- Salut, Cynthia! auzi o voce care avu darul de a o linişti. Ridică ochii spre bărbatul care-i zâmbea. Acesta o luă de mână. Sunt doctorul Barnes. Te vei simţi imediat mai bine. Bea asta.

Cynthia simţi cum un lichid rece, uşor sălciu, i se duce pe gât. Greutatea pe care o simţise în pleoape dispăru numaidecât; acum putea să deschidă ochii cu uşurinţă. Cu un efort supraomenesc întoarse capul şi privi în jur. Pereţii erau tapetaţi cu ceva verde pal, de culoarea frunzelor spre toamnă, la ferestre se aflau draperii verzi. Il prinse pe doctor de mână.

- Eric?

- Prietenul tău? Este bine, draga mea. V-aţi prăbuşit, dar se pare că avionul a fost cel mai afectat. Tânărul are multe contuzii, care-l vor ţine la pat zilele următoare, dar în general se

poate spune că aţi avut noroc.

Cynthia începu să se simtă mai bine. Eric va sta departe de zbor câteva zile. Nu-i nimic. Ea va lua maşina şi va pleca departe de aceste locuri, undeva în provincie, unde să nu mai audă de aterizări forţate şi decolări. Ce minunat va fi! Dar deodată, avu o presimţire.

- Eu am contuzii? întrebă ea.

Doctorul Barnes o studie un moment, apoi îi zâmbi.

- Nu ai nici contuzii, nici fracturi.

- Si atunci, de ce sunt în pat?

Doctorul o obligă să se aşeze la loc, după ce dăduse să se ridice.

- Stai liniştită, îi puse el cu o voce fermă. Ai fost destul de afectată, va trebui să rămâi aici câteva ore, iar dacă mâine voi considera că este totul bine, vei putea să pleci.

Cynthia încercă să-i zâmbească, dar pleoapele îi căzură grele.

Când deschise ochii din nou, căzuse întunericul. Auzi undeva, în depărtare, zgomotul făcut de motoarele unui avion şi se înfioră. Undeva se auzi o uşă trântită. Mătuşa Julia intra şi ieşea cu obişnuita-i energie debordantă. Cynthia simţi dintr-o dată că-i este foame.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, apăru cineva

la patul ei.

- Sara! exclamă Cynthia întâmpinând-o cu adevărat entuziasm pe filipineză. Chiar ai adus mâncare? Mor de foame!

- Da, miss Farley. Mă bucur că n-aţi trecut în lumea îngerilor. Doctorul spunea că puteţi mânca orice, aşa că v-am pregătit o cină consistentă. Tânăra puse tava pe noptieră. Cred că v-a stat inima când aţi văzut că vă prăvăliţi direct din cer.

- Da, a fost fenomenul anului! fu Cynthia de acord. M-am speriat teribil. Te rog, dă-mi oglinda aceea şi mulţumesc pentru tot, Sara.

- Dacă mai doriţi ceva, strigaţi, vă aud şi vin numaidecât. Tânăra mai privi o dată prin încăpere şi plecă.

Cynthia se privi în oglindă; doctorul avusese dreptate, nu avea nici o zgârietură. Trecu repede în revistă părul negru, bogat, genele lungi care-i acopereau ochii căprui, buzele pline. Nu prea avea culoare în obraji, dar nu arăta rău.

Se apucă să mănânce. Nu va fi nevoie să strige după Sara; îi pusese destulă mâncare. Supă de roşii, salată de crudităţi, sandvişuri cu brânză şi o delicioasă îngheţată.

Işi bău cafeaua cu gesturi lente, apoi se rezemă de perne, privind diamantul pe care-l

purta pe deget. Cu strângere de inimă, se întrebă cum o fi reacţionat Eric la faptul că era imobilizat la pat chiar şi pentru o zi? Răsuflă uşurată că nu va mai zbura până ce nu-şi va reveni complet. Oare asta era dragoste?

Pentru prima oară, după câteva luni, avea ocazia şi dorinţa de a analiza lucrurile cu detaşare. Teribilul accident în care-şi pierduse ambii părinţi o dezechilibrase o vreme. închisese casa, cei doi fraţi ai ei plecaseră fiecare la treburile sale, iar ea venise aici, în California, să locuiască la unchiul Joe Darcy şi soţia acestuia, Julia.

Julia! Mătuşa Julia, insuportabilă, egoistă, cicălitoare, arivistă! îşi aminti spusele acesteia despre moştenirea sa; un milion de dolari la împlinirea vârstei de douăzeci şi trei de ani, sau când se va căsători.

Oare îl acceptase pe Eric pentru a scăpa de cicălelile mătuşii? Acest gând îi trecu prin minte când studia cu mare atenţie inelul cu diamant. Făcuse cel puţin un lucru care să fie pe placul mătuşii sale, care era sigură că, într-o bună zi, Eric va deveni un nume, având perspectiva de a urca pe scara socială. Ea jubilase la început. De ce? Pentru că-l iubea, desigur. Era un bărbat atrăgător şi de aceea îi trecuse cu vederea

multe defecte.

Era un bărbat cu care îţi făcea plăcere să ieşi. Nu era cumpătat, nici prea cinstit, autoritar adesea. Nu avea ambiţii, se lăsa în voia sorţii. Se întrebă pentru prima oară cum se comporta când nu era cu ea sau cu prietenii de la club.

Făcea adesea vizite fabricilor producătoare de avioane, dar nu-i spusese niciodată în ce scop şi schimba subiectul când îi punea întrebări. Si ce dacă nu avea o slujbă stabilă? Asta nu conta; când se vor căsători, ea îşi va primi moştenirea, destui bani pentru amândoi.

Il cunoscuse la club, unde el sosise cu ocazia unui zbor pe un avion cu un singur pilot, din Anglia. Işi aminti cum roşise când mătuşa ei începuse să spună în faţa tuturor ce moştenire va avea nepoata ei!

Dar înainte de a realiza, cedase complet farmecului lui, încât, în câteva săptămâni, învăţase să piloteze sub oblăduirea lui. Dar făcuse o mare greşeală. Ii plăcea să zboare, dar ca pasager, iar pilotajul în sine era ceva care o înspăimânta, cu toate că Eric nu părea că ar fi înţeles lucrul acesta. Cu inima bătându-i necontrolat, se avânta făcând corp comun cu aparatul, venind în picaj, fugind de furtună, reuşind să nu-şi trădeze zbuciumul interior. De

ce trebuia să îndure tortura asta? Doar pentru că Eric o voia copilot?

Se întrebă dacă el aprecia ceea ce reuşise să facă până acum în materie de pilotaj. N-o lăudase niciodată. La începutul dragostei lor, Eric fusese foarte darnic cu complimentele, dar de când îşi anunţaseră logodna, nu-i mai spusese nimic sensibil, frumos. Acum, dacă era sigur de ea, n-avea rost să mai facă risipă de complimente...

Oare îl iubea, sau era doar atrasă de el?

Cynthia se opri o clipă din vârtejul gândurilor corectându-se singură: o, îl iubesc, sigur că-l iubesc! Aterizarea asta forţată m-a făcut să-mi pierd minţile!

Mătuşa Julia dădu buzna în încăpere:

- Nu-mi spune că s-a întâmplat din vina ta, Julia. Eric a jurat că era la manşă când s-a întâmplat! Un pilot experimentat ca el să distrugă un avion!

- Am pierdut roata trenului de aterizare, o informă Julia. Apoi schimbară subiectul. Era mai bine s-o facă acum: mătuşă Julia, am veşti pentru tine! Eric nu vrea să mai aşteptăm până în iunie, ci să ne căsătorim imediat!

***

Se auziră primele acorduri ale marşului nupţial. Cynthia îl prinse de braţ pe unchiul Joe

Darcy şi trase aer în piept. Nu era bine; dacă va fi la fel de nervoasă la ceremonia adevărată, ce se va întâmpla?

Unchiul Joe, care pufăia nervos, porni prea repede pentru a ajunge în acelaşi timp cu domnişoarele de onoare. Julia îl linişti b'tându-l uşor pe mână, cu privirea spre altar. Erau foarte mulţi prieteni la această repetiţie, dar ei nu-i păsa. Cu cât erau mai mulţi acum, cu atât nu se va mai speria de mulţimea care va participa la adevărata ceremonie. Numai Debbie Winfield mai putea să-i creeze probleme. Debbie n-o uitase că i-l suflase pe mult râvnitul Eric. Aşa era Debbie, cu figura ei de înger, dar cu limba şi sufletul otrăvite...

Unchiul Joe făcu un pas înainte, mai sigur pe sine de data asta, trăgând-o după el. La distanţă, o văzu pe mătuşa Julia, cu figura ei autoritară, care-l acoperea pe preot. Alături de ea se aflau doctorul Gresham, Eric Crane, fratele ei, Alonzo.

Cynthia observă aerul plicitisit al lui Eric şi dezgustul de pe chipul lui Lon.

Cynthia încercă să ignore ce văzuse pentru că ea şi unchiul său ajunseseră în faţa doctorului Gresham. Preotul deschise biblia pentru a descrie serviciul pe care urma să-l susţină, să sublinieze felul în care trebuia să reacţioneze

participanţii. Unchiul Joe făcu un pas înapoi, Eric înaintă şi tocmai atunci se auzi o voce:

- Opreşte-te, Eric Crane!

Cynthia îngheţă, incapabilă să întoarcă măcar capul. Cei prezenţi o făcură însă, curioşi să afle cui îi aparţinea vocea.

- Eric, tu eşti doar al meu! Cu mine trebuie să te însori!

Cynthia căută braţul lui Eric. Se uită îngrozită la el.

Văzu o femeie la intrarea în biserică. Câţiva bărbaţi se îndreptară spre ea s-o scoată afară, dar ea reuşi să mai strige:

- Nu scapi, Eric Crane, nu te las să te însori!

Din fericire, uşa bisericii se trânti şi astfel scăpară de ea.

Cynthia se uită îngrozită la Eric.

- Spune-mi ceva, zise ea, spune-mi că totul este o minciună.

- Mai târziu, spuse el... o să pun lucrurile la punct.

Cynthia simţi că Alonzo o prinde de braţ.

- Scoate-mă de aici, Lon, murmură ea. Repede, înainte să vină mătuşa Julia!

Ajunsă în parcarea din faţa bisericii, simţi aerul rece biciuindu-i faţa, apoi deschise portiera maşinii sale decapotabile şi se aşeză pe locul

pasagerului. Se auzeau voci puternice dinspre biserică, apoi paşi. Cynthia îşi îngrop' faţa în mâini. Maşina porni, intrând în trafic.

Rămase cu palmele încleştate, palidă. La intersecţie, văzând în ce direcţie o ia, exclamă:

- Te rog, nu mă duce acasă! N-aş suporta atmosfera de acolo!

Lon încuviinţă şi schimbă direcţia.

- Eric n-a negat, murmură ea. N-a putut!

Fratele ei mormăi ceva.

- Ai dreptate, zise el cu voce tare. Privindu-l, Cynthia constată că era la fel de palid ca ea, cu buzele strânse dispreţuitor, cu trăsături dure, de parcă ar fi fost cioplite. Lon o opri. Cynthia, pune şalul ăsta pe umeri, tremuri ca frunza.

- Nu-mi este rece, nici nu te aştepta să fac vreo criză de isterie, Lon. Dar

- Ia lucrurile aşa cum sunt, surioară, îi spuse el. Probabil, Crane va rezolva problema. Nu cred însă că-ţi va da vreo explicaţie plauzibilă în privinţa acelei femei; tu, de fapt, nu i-ai văzut faţa! Era speriat! Nu poate spune că nu există un sâmbure de adevăr!

Cynthia duse mâna la degetul pe care purta inelul lui Eric, îl scoase şi i-l întinse lui Lon, care-l introduse în buzunar.

Apoi răsuflă uşurat, parcă.

- Mă gândeam, zise ea... ştiu ce reputaţie are Eric, este cam sălbatic şi impulsiv, bea peste măsură... dar am crezut că-l voi schimba după căsătorie. Bine că acest coşmar a avut loc înainte... Spune-mi că nu sunt căsătorită cu el...

- Cynthia, revino! Sigur că nu eşti! Eşti încă domnişoara Cynthia Farley. Eşti o femeie liberă!

Cynthia păru mai relaxată.

- Stiu că eşti şocată, dar încearcă să-ţi revii. Consideră c-a fost mai bine să se întâmple astfel. Asta te-a salvat de multă nefericire în viitor. Stiu că ai puterea să treci peste acest incident.

- Lon, nu mă mai întorc acolo! Nu ştiu ce voi face în viitor, dar nu mă mai întorc! Nu mai pot da ochii cu cei de acasă după asta.

Alonzo parcă maşina.

- Iţi propun să bem o cafea aici, este un local decent.

- Nu pot bea cafea acum, zise ea.

- Imediat te vei simţi mai bine. Iar mie îmi este foame. Dacă nu vrei să intri îţi aduc ceva aici.

- Iartă-mă, Lon, nu m-am gândit decât la mine. Adu-mi ce crezi tu.

Il urmări cum discută cu o femeie care puse doi hamburgeri pe grătar, apoi Alonzo dispăru.

Cynthia nu scăpă din ochi grătarul, de parcă asta ar fi ajutat-o să nu se mai gândească la cele petrecute. Ar fi dat orice, numai să nu se mai gândească la cele întâmplate. Toate acestea nu-i aduseseră decât ruşine, regrete şi amintiri neplăcute.

Ise păru că Alonzo întârzie foarte mult.

- Vom mânca imediat, surioară. In timp ce eram înăuntru, m-am gândit la ce mi-ai spus. Parcă spuneai că nu vrei să te întorci acasă. Si nici nu trebuie! Am închiriat un apartament pentru tine, cu dormitor, baie, şi living cu şemineu. Mergem acolo. Doamna Mandley ne va aduce sandvişurile acolo şi o pijama nouă pentru tine. Ce zici?

- O, Lon sună extraordinar!

După o oră, după ce Lon devorase mâncarea, Cynthia mai ţinea în mână ceaşca de cafea de care nici nu se atinsese. Privea fix flăcările din şemineu. Ridică privirea doar când Lon îşi drese glasul să spună ceva.

- I-am telefonat unchiului Joe, o anunţă el. I-am spus că eşti cu mine. El insistă să te întorci numaidecât acasă, spune că totul este aranjat ca să te poţi căsători.

- Vrei să spui că doreşte să mă mărit după

cele întâmplate? întrebă ea de parcă era ceva incredibil. Nu vreau să-i mai văd pe nici unul! strigă ea revoltată. Nu mă pot forţa, nu?

Lon o privi surprins.

- Sigur că nu! Ai douăzeci şi unu de ani! Nimeni nu te poate determina să faci ceva ce nu doreşti! Dar tu ce vrei de fapt, Cynthia?

- Vreau să plec undeva, să mă ascund de lume!

Lon se ridică, încurcat.

- Mi-am imaginat eu! Uite ce vom face, surioară. Nu prea avem timp, pentru că mâine seară plec în Japonia, iar dacă vrei să te ajut, va trebui s-o fac acum.

- Chiar pleci, Lon? Nu te pot însoţi?

- Trebuie să plec, Cyhthia, dar nu te pot lua cu mine. Stii bine că tata mi-a lăsat mie fabrica şi ţie banii; eu m-am ales, deocamdată, cu răspunderea de a asigura locuri de muncă pentru câteva sute de oameni. Japonezii constituie o competiţie serioasă, dar dacă pot asigura cumpărarea pieselor pe plan local şi asamblarea acolo, cred că vom supravieţui. In ceea ce priveşte ideea de a veni cu mine, aminteşte-ţi că ai intrat în această încurcătură

ignorând sfaturile mele. Acum insist să faci totul pentru a ieşi din asta!

Trecerea de la maniera frăţească, înţelegătoare, la una autoritară, avu darul s-o trezească.

- Voi încerca, zise ea, dar nu ştiu cum să procedez. Nu am nici haine, nici bani. Mătuşa Julia mă va prinde în ghearele ei înainte ca...

- N-o va face! exclamă Lon. Am prevăzut asta. Stai aici în noaptea asta, eu mă întorc în oraş şi revin mâine.

- Aş fi preferat să rămâi aici, cu mine.

- Am multe lucruri de aranjat. Intenţionez să discut cu Joe şi Julia, la hotelul la care stau. Si mai trebuie...

Cynthia sări în picioare.

- Nu vreau să-i mai văd!

Lon o forţă să se aşeze.

- Acum, taci şi ascultă! Nu trebuie să-i mai vezi, vreau doar să-i scot din casă pentru ca tu să-ţi aduni lucrurile.

- Va fi Sara acolo, obiectă Cynthia.

- O voi chema la bucătărie, să discutăm, în timp ce tu împachetezi. Când ajungi la maşină claxonezi şi eu vin. Apoi mergem la bancă. Cât ai în cont? Dacă ştii...

- Sigur că ştiu! protestă Cynthia indignată.

Două sute nouăzeci de dolari.

- Este mai bine decât nimic. Vom scoate maşina ta la vânzare şi astfel vei face rost de o sumă bunicică. Apoi, dacă rămâi fără bani dă-mi o telegramă la fabrică, să văd ce-ţi pot trimite.

- Văd că te-ai gândit la toate, numai la locul în care mă voi duce nu, se plânse Cynthia.

- Va trebui să fie un loc necunoscut, unde să iei viaţa de la început. Nicidecum Chicago, unde avem atâtea cunoştinţe. Poate Boston... nu ştiu să avem pe nimeni acolo.

El o privi gânditor o vreme.

- Bine, aşa rămâne. Vin mâine devreme, iar tu va trebui să fii gata. Aminteşte-ţi ce spunea tata: mâine este o altă zi!

- O să ţin minte, Lon. De data asta, te voi asculta.

Capitolul 2

Aflată pe locul de sus al cuşetei unui tren care mai staţiona încă în gara din Chicago, Cynthia se felicită că luase acest tren, deşi la început, ar fi vrut să aştepte altul, să fie singură în cuşetă. Dar era bine să plece cât mai repede din acest oraş.

Ce bine plănuise Lon totul! Cu excepţia faptului că era să dea ochii cu sora unchiului Joe, Anne Darcy. Ar fi fost o catastrofă!

Dar adevăratul şoc îl avu când se întoarse de la casa de bilete şi observă că era fixată de Debbie Winfield. Probabil că aceasta o auzise cerând un bilet pentru Boston. Mâine va vui tot oraşul. Numai dacă l-ar fi ascultat pe Lon! Atâta timp cât îl ascultase, totul mersese conform planului; reuşise să-şi recupereze lucrurile din casa unchiului Joe şi să plece pe sub nasul servitoarei.

Cynthia trecu în revistă întâmplările zilei. Da, atâta timp cât nu se abătuse de la planul lui Lon totul mersese bine; îşi recuperase hainele, mersese la bancă, vânduse maşina. Negustorul încercase s-o păcălească, dar Lon nu lăsase să se întâmple asta. Era totuşi bine să ai un bărbat cu tine! Oare Eric ar fi înţeles-o, la fel ca Lon?

Era mai bine însă, să nu se mai gândească la

el. Reveni cu gândul la Alonzo, care planificase totul foarte bine, dar a cărui autoritate o făcu în cele din urmă să se răzvrătească. Când o anunţă că trebuia să ia primul avion, ea refuză să mai zboare având prea multe amintiri legate de avioane şi decise să plece cu trenul. O victorie pe care o regreta acum. Dacă ar fi plecat cu avionul, nu s-ar fi întâlnit cu Debbie Winfield, ar fi evitat-o pe Anne Darcy şi s-ar fi aflat acum în noua ei locuinţă.

Deodată, Cynthia simţi o durere acută în picioare. Incercă disperată să se ridice; draperiile fură date brusc la o parte şi apăru figura unui bărbat, cu ochii negri, proaspăt bărbierit.

Cynthia rămase fără glas. Figura străinului căpătă un aer ciudat.

- îmi cer scuze! exclamă el. V-am lovit? El ridică valiza care căzuse pe picioarele Cynthiei şi o puse pe podea. Această încurcătură se datorează conductorului care mi-a dat biletul; mi-am lăsat aici valiza, fără să-mi pun probleme.

Bărbatul avea o voce profundă, plăcută, convingătoare.

- Nu vă faceţi probleme; dacă n-a fost decât o încurcătură, nu vă reproşez nimic.

- Nu-mi plac astfel de încurcături, după cum nu suport violenţele de nici un fel. Sigur nu v-am

lovit? Nu mi-aş ierta-o!

- Nu m-aţi lovit. Eram însă pe jumătate adormită, iar când a aterizat valiza aici, m-am speriat. Observând interes în ochii bărbatului, Cynthia realiză că era îmbrăcată într-o pijama transparentă, moment în care trase imediat draperiile şi se înveli cu pătura.

De dincolo de draperii se auzi un râs înăbuşit, apoi glasul bărbatului, care-i spuse hamalului să-i pună bagajul pe patul de jos.

Nu era vina hamalului, îşi spuse Cynthia; dar dacă un bărbat se sperie de ceva, va căuta imediat să dea vina pe cineva din jurul său. Poate că de acum voi putea să dorm în linişte, îşi spuse ea, să am energie pentru când voi ajunge la Boston.

Nu mai ştiu cât dormi, dar se trezi dintr-o smucitură a vagonului, care o sperie.

- O, nu din nou! exclamă ea. Ce se mai întâmplă acum? Vreun accident? Bâjbâi la comutator, dar degeaba. In cele din urmă îşi găsi rochia pe întuneric, dar unde-i erau pantofii, poşeta? Simţi miros de fum, şi, speriată, începu repede să scotocească după poşetă. Văzu deodată o flamă, se auziră ţipete. Işi găsi poşeta pe care o strânse la piept.

- Stai liniştită! Te scot eu de aici! auzi vocea

celui care-şi aruncase valiza pe patul ei. Se prinse bine de braţul acestuia ţinându-şi poşeta strâns la piept. Bărbatul o conduse afară, unde se aflau mai mulţi pasageri speriaţi.

Acum îl văzu mai bine, era ciufulit, cu faţa plină de negreală, dar era calm, nu se speriase deloc.

- Cum ai reuşit să te îmbraci atât de repede? îl întrebă ea. Eu abia mi-am găsit pantofii...

El îşi şterse sudoarea de pe faţă şi zâmbi.

- Eram la vagonul restaurant. Stai aici, iar eu îţi voi aduce bagajul. Câte valize ai?

- Două; una mare de care te vei împiedica şi alta de mână, pusă deasupra. O, şi pantofii, adăugă ea. El făcu un gest cu mâna, dar nu se mai întoarse.

Cynthia nu se simţea confortabil în picioarele goale. Se sprijini într-un picior, începând să tremure.

Nu-i luă prea mult bărbatului să se întoarcă, aducându-i valizele, pantofii şi hainele.

- Sper c-am adus tot ce trebuia, zise el. Era cam greu să vezi în interior din cauza fumului şi întunericului; am folosit bricheta, altceva nu aveam. Uite, zise el. Stai pe valiză şi îmbracă-te. Ai două valize, pantofii, ciorapii şi jacheta. Imbracă-te, iar eu o să văd cu ce mai pot fi de

ajutor.

Cynthia se îmbrăcă. In timpul acesta, pe lângă ea trecură doi feroviari cu lanterne.

- Este vreun rănit? întrebă unul din ei.

- Nu sunt răniţi. A izbucnit de undeva o flamă şi a ieşit fum, lumea s-a speriat; atât.

Cynthia văzu cum o doamnă în vârstă era ajutată să coboare din vagonul vecin. Pălăria îi era căzută pe ochi. Nu, nu se poate! exclamă Cynthia. Nu putea fi chiar sora unchiului Joe! Miss Darcy ajunse pe peron şi încercă să-şi îndrepte pălăria. Cynthia întoarse repede capul.

- Trenul ăsta nu pleacă până dimineaţă, doamnă, auzi vocea unui şofer de taxi. Sunt deja trei doamne în maşină, mai încape una. Vă duc în oraş, pentru cinci dolari fiecare. Sunt acolo autobuze care vă pot duce la cealaltă gară, de unde se poate pleca spre Boston, prin Detroit.

Cynthia ezită. Nici nu putea rămâne aici cu toată lumea, riscând să se întâlnească cu miss Darcy. Nici măcar nu-i mulţumise salvatorului. Dar unde dispăruse?

- Hotărâţi-vă doamnă, spuse şoferul.

- Bine, merg, se decise ea, iar omul îi luă bagajul, conducând-o spre maşină.

Cealaltă gară nu era mai mare, dar pe peron se afla multă lume. Şoferul scoase o mulţime de

bagaje, le luă banii şi plecă. Celelalte doamne îşi luară valizele şi dispărură în gară, moment în care Cynthia observă cu stupoare că luase una dintre valizele salvatorului ei. Şoferul plecase, aşa că nu avea cum să i-o trimită înapoi. Duse valizele sale în sala de aşteptare, apoi reveni pentru a lua şi valiza mai mare. Ce noapte! Trenul nu era aglomerat, aşa că puse valiza pe locul din faţa ei o deschise şi începu să caute după acte.

Pe valiză se aflau iniţialele A. H. Omul acesta mă va urî, se gândi ea. După ce şi-a riscat viaţa pentru a mă salva, i-am luat şi valiza!

Scotoci cu grijă conţinutul acesteia. Văzu un costum de seară împăturit cu grijă şi câteva cămăşi de lux. In alt colţ se aflau pantofi de stradă şi alţii de golf, un aparat de ras şi o agendă pe care era prins un bileţel pe care sta scris: sun-o pe Ober. Peticul de hârtie era astfel pus încât să-i amintească asta de dimineaţă, probabil. Apoi mai descoperi câteva scrisori prinse cu alt elastic. Numele Archibald Holme nu-i spuse nimic, dar adresa era scrisă foarte citeţ.

A.H. erau şi iniţialele de pe valiză.

Cynthia răsuflă uşurată că ştia acum unde putea să-i expedieze valiza imediat ce ajungea

la destinaţie. închise valiza, mulţumită că găsise o rezolvare.

***

Se afla deja în camera sa de hotel din Boston şi citea rubricile de anunţuri din ziare. Poate cineva, cine ştie cum, cine ştie unde, va oferi de lucru unei dactilografe neexperimentate ca ea.

Nu regretase cele două săptămâni petrecute în oraş, în căutarea unei garderobe care să înlocuiască ceea ce nu putuse lua din casa unchiului Joe. Alonzo se va înfuria, desigur, când va vedea cât cheltuise pe îmbrăcăminte. Dar, din fericire, el se afla la mare distanţă, aşa că, până se va întoarce îi va trece.

Nu era în pericol să moară de foame dar oricum, trebuia să-şi găsească de lucru, înainte de a i se epuiza resursele financiare. Era mai bine decât să apeleze la Lon.

După ce consultă ziarele unde nu găsi nimic interesant, îşi luă poşeta sub braţ şi se îndreptă spre agenţia de resurse umane la care îşi depusese actele.

Nici acolo nu avu mai mult succes; se căutau asistente medicale, supraveghetoare de copii. Dezamăgită, deschise cartea de telefon, la agenţiile de resurse umane. De unde să ştie care era mai bună? Trecu peste toată coloana,

oprindu-se uimită când citi „Ober Employment Services“. Ii trecu imediat prin minte ce citise pe biletul din valiză: sun-o numaidecât pe Ober! Poate nu era nici o legătură cu biletul din valiză, dar în acelaşi timp... notă adresa.

Şi această agenţie o dezamăgi, la început. Se căutau doar secretare experimentate. Cu toate acestea, intră. In biroul directoarei, zâmbi unei tinere aflate la un birou plin de hârtii.

- Bună ziua, miss Ober! Doreşte cineva serviciile mele?

Ruth Ober o privi prin ochelarii cu lentile groase.

- Dacă ai face munca mea, domnişoară Farley, n-ai mai avea aerul ăsta nonşalant! Este atâta nevoie de secretare, fie ele şi lipsite de experienţă încât...

- Ca mine, de exemplu?

- Mă tem că vor fi exigenţi în privinţa dactilografiei. Nu cred că le poţi satisface exigenţele.

- înţeleg perfect, miss Ober, dar dacă aţi avea şi nişte disperaţi care să apeleze la serviciile dumneavoastră ce i-aţi sfătui?

- Să aştepte să le telefonez, imediat ce aflu ceva. Mă calcă pe nervi să văd aceleaşi

persoane stând zilnic în sala de aşteptare. De fapt, n-am avut decât o solicitare de secretară fără experienţă de când... o, stai puţin, draga mea, cred că ai putea... Apoi, după ce se mai gândi o clipă, se hotărî: nu, nu cred c-ai putea.

- Ce vreţi să spuneţi? întrebă Cynthia, care întrezărea speranţa.

- Am o solicitare pentru o secretară fără experienţă, dar... trebuie să fie măritată.

- Măritată? Ce ciudat! exclamă Cynthia. Cine naiba poate pune o astfel de condiţie?

- Miss Eva Shaw, Old Boston. Scrie o carte şi i-am mai trimis diferite persoane de-a lungul timpului, însă n-au rezistat exigenţelor ei.

Miss Ober scotoci pe birou unde găsi ceva, în cele din urmă.

- Uite, vei vedea de ce n-au rezistat. Repet, secretare fără experienţă. Individa asta le reproşează secretarelor cu experienţă că se simt datoare să-i corecteze frazeologia şi gramatica. O distrag de la subiect. Nu suportă femeile necăsătorite, pentru că încep imediat să-şi dea ochii peste cap la vărul ei, Alexander, şi întrucât el este avocatul acestei doamne, nu vrea să fie distras de la muncă!

Cynthia pufni în râs.

- Se pare că este o femeie cu probleme!

- Da, şi eu am aceeaşi convingere, zise miss Ober. Este o femeie ciudată, impulsivă. Uite ce scrie: Ober, ocupă-te de probleme cu seriozitate. Găseşte-mi pe cineva care cunoaşte dactilografia, dar nu şi secretariatul. O voi învăţa eu ce vreau. Cineva care să aibă un aspect civilizat, să ştie să poarte o rochie de seară şi mai ales, să fie căsătorită. Acest cuvânt este subliniat de două ori!

- Reuşesc să-mi imaginez cum arată această miss Shaw! zise Cynthia. Altceva?

- Mai adaugă doar: nu îndrăzni să-mi mai trimiţi cine ştie ce nepotrivită, pentru că va avea aceeaşi soartă! Va zbura imediat! Dar grăbeşte-te, pentru că n-am cu cine să lucrez. De parcă aş găsi imediat persoana potrivită, să i-o trimit la Newbury Point!

- Unde?

- La Newbury Point! Miss Shaw stă acolo la un hotel, pe timpul verii.

- Si de ce are nevoie de cineva care să ştie să poarte o rochie de seară?

- Această secretară trebuie s-o însoţească la dineuri sau la bridge.

Cynthia oftă cu oarecare dramatism.

- Am nişte toalete de vis, pe care nu le-am

îmbrăcat încă. Crezi c-aş putea obţine slujba dacă aş da o declaraţie că nu mă voi îndrăgosti de vărul doamnei?

- Te rog, nu-mi ridiculiza una dintre cele mai bune cliente! protestă miss Ober încruntându-se. Dacă aş pierde-o, nu ştiu ce m-aş face!

- Departe de mine gândul să vă stric afacerea! O să dispar acum, poate găsesc ceva, undeva...

Dar nu asta făcu Cynthia, ci pierdu vremea pe la vitrine. La un magazin de bijuterii, zăbovi mai mult, privind inelele expuse pe degetele unei mănuşi de catifea. Le privi lung şi ideea salvatoare îi încolţi în minte. Se întoarse la hotel, unde, din obişnuinţă, privi standul cu ziare. Dar la recepţie zări un bărbat care vorbea cu unul dintre recepţioneri. Nu, nu se înşelase; era chiar Eric Crane!

Aşadar, Debbie nu pierduse nici o clipă, după ce aflase destinaţia spre care se îndreptase Cynthia. Probabil, Eric verificase toate hotelurile din oraş. La un moment dat, recepţionerul îi întinse lui Eric o foaie de hârtie pe care acesta notă ceva, după care ieşi fluierând din hotel. îl zări apoi discutând cu un bărbat mai mic de statură, după care se urcară într-o maşină şi plecară.

Desigur, adresă obişnuita întrebare recepţionerului:

- Am vreun mesaj, domnule Frost?

- Da, miss Farley, două. Păcat că n-aţi venit cu un minut mai devreme. Tocmai v-a căutat cineva.

In lift, citi biletul lui Eric:

„ Cynthia, trebuie să-ţi vorbesc! Vreau să-ţi explic acel incident nefericit. Totul va fi bine de acum. Te iubesc, ne vedem diseară la şase. Eric“

Nu mai era timp de pierdut; trebuia să acţioneze rapid! Să încerce alt hotel? Nu, pentru că asta n-ar fi dus decât la amânarea întâlnirii lor. Dar unde să se ducă?

Ii reveni în minte acea idee fantastică venită în faţa vitrinei bijutierului. Se va duce să lucreze pentru acea ciudată miss Shaw, la Newbury Point. Se îndreptă spre lift.

Dar oare avea rost să scape de Eric cu o minciună? Nu suporta minciunile, dar se afla în situaţie de criză. Işi spuse că va face orice pentru a părea ceea ce trebuie în ochii lui miss Shaw, chiar dacă asta o va costa mulţi nervi!

Miss Ober ridică enervată privirea spre ea.

- Am găsit soluţia, miss Ober, pentru această dificilă miss Shaw şi lipsa mea de slujbă. Aş vrea

să mă prezint la respectiva doamnă!

- Dar nu vrea decât o femeie măritată, draga mea!

Cynthia îşi scoase mănuşa întinzându-i degetul pe care
strălucea o...verighetă!

- Pot spune că sunt măritată, doar nu va verifica! sugeră ea. Nici nu trebuie să spunem altceva decât că sunt doamna Cynthia Farley, o secretară fără experienţă, dar cu multă bunăvoinţă.

Ruth Ober îşi plimbă privirea de la inel la figura Cynthiei.

- Dar nu este adevărat! Nu vreau s-o decepţionez!

Cynthia se întrebă dacă protestul era făcut de teama
consecinţelor sau pentru că ideea nu coincidea cu conştiinţa femeii din faţa sa. Ar putea desigur să apară complicaţii dintr-o astfel de iniţiativă. De exemplu, cum putea explica faptul că se afla fără soţ la Boston?

Nervoasă, puse mănuşa la loc. Dar imediat îi veni ideea! Putea motiva că soţul se află undeva cu afaceri precum Alonzo, de exemplu, în Extremul Orient!

- Ar fi o minciună nevinovată, începu ea. Miss Shaw are nevoie disperată de o secretară, aşa cum eu am nevoie disperată de o slujbă. Iar dumneata vrei să-ţi serveşti clienta. Vom spune că sunt doamna Alonzo Farley. Alonzo este fratele meu care se află în Japonia cu afaceri; nu este căsătorit şi nici nu şi-ar face probleme dacă i s-ar cere o confirmare.

- Da, ar fi soluţia ideală, dar eu nu consimt la ea!

- De ce nu? Ce m-ar putea trăda? Pot să-i scriu fratelui meu să-mi trimită scrisorile adresate doamnei Farley. în rest, nu primesc nimic de la nimeni. Si nici nu va fi necesar să apar cu un soţ; după o vreme, dacă voi corespunde cerinţelor doamnei Shaw, îl pot face dispărut pe Lon! Se află în misteriosul Orient, unde totul este posibil!

- Sunt tentată să marşez la propunerea ta, Cynthia, crede-mă! Miss Shaw are nevoie disperată de dactilografă. Si mai ştiu că te va plăcea. Si mie mi-ai plăcut de cum te-am văzut, dar va trebui să-mi dai mai multe date despre tine, dacă vrei să te recomand. Mi-ai spus că n-ai unde locui, că stai la hotel. N-ai referinţe. Dar familia?

- Am avut o casă foarte frumoasă, începu ea.

Tata era avocat, mama o femeie adorabilă. Cei doi fraţi sunt mai mari. Ne-am pierdut ambii părinţi într-un accident, apoi am vândut casa şi am împărţit totul între noi. Tata i-a lăsat lui Tom, care este un aventurier, ranchul din America de Sud, lui Alonzo o fabrică profitabilă în Japonia, iar mie nu mi-a lăsat nimic de genul acesta. Eu voi fi o biată fată bogată, dar numai peste câţiva ani. Tata s-a gândit că, pe atunci, voi avea atâta minte încât să nu irosesc banii.

- Dar de ce mai umbli după o slujbă dacă ai atâţia bani? o întrebă miss Ober.

- Am locuit în casa unei mătuşi, pe care n-am mai putut s-o suport; m-am logodit, dar nici asta n-a mers. Aşa că, uite unde am ajuns în acest oraş mare şi neprietenos. Dacă nu găsesc o slujbă, nu ştiu ce fac!

- In cazul acesta, să încercăm planul tău, draga mea, zise Ruth Ober impresionată. Luă agenda pe birou şi formă un număr, cerând cu Alexander Houston. Convorbirea se termină foarte repede şi Ruth Ober îi spuse Cynthiei: era vărul lui miss Shaw, vine chiar acum să te cunoască!

Cynthia simţi pornirea de a pufni în râs de temerile lui Ruth, dar se control'.

- Chiar că trebuie să fie disperată, dacă l-a

trimis imediat pe bătrân!

- Să fii foarte atentă; şi el este interesat să rezolve problema, pentru că miss Shaw i-a lăsat-o lui pe cap! Cred că te va duce direct la Newbury Point, să te vadă ea şi să decidă.

- Datorită menţiunii că m-aş putea îndrăgosti de vărul ei, acest individ îmi displace deja! exclamă Cynthia.

- Nu trebuie să-ţi faci probleme că vei fi singură cu el în maşină, este un gentleman.

Cynthia începu să râdă:

- Sigur că voi merge cu el, mă pot descurca. Imi imaginez că este un tip trecut de prima tinereţe pe care l-aş putea ruga chiar să mă ajute să divorţez de Alonzo.

- O să-ţi scriu un bilet pentru miss Shaw. Nu mi-am mai înşelat clienţii până acum, dar să sperăm că nu se va întâmpla nimic.

Uşa se deschise şi un bărbat care nu era nicidecum bătrân, intră îndreptându-se cu paşi mari spre biroul lui Ruth Ober. Cynthia se uită curioasă la bărbatul din cauza căruia fuseseră concediate secretarele anterioare. Dar era chiar bărbatul care o salvase din compartimentul plin de fum, al cărui bagaj rămăsese la ea!

în mijlocul stuporii, o auzi pe Ruth Ober spunând:

- Aceasta este doamna Farley, domnule Houston. Sper că miss Shaw o va considera corespunzătoare.

Alexander Houston nu schiţă nici un gest din care Cynthia să-şi dea seama c-a recunoscut-o. Ascultă cum Ruth Ober înşiră calităţile celei din faţa sa, apoi interveni:

- Domnule Houston, mi-aţi putea spune ce anume doreşte miss Shaw de la mine în probleme de secretariat?

- Este cam greu de spus, zise el cu un zâmbet. Verişoara Eva este imprevizibilă. Cu ani în urmă, a uimit întreaga familie cu cartea pe care a scris-o. Era dedicată unui personaj excentric din America, sir Timothy Dexter.

- Sună interesant! exclamă Cynthia.

- Da, s-a vândut destul de bine. Verişoara Eva s-a documentat foarte bine înainte de a porni s-o scrie şi are un stil interesant, vei vedea. Acum scrie istoria familiei Shaw; i-au plăcut întotdeauna famiile numeroase, cu un arbore genealog diversificat. Cred că va trebui să-i dactilografiezi manuscrisele pe măsură ce le termină, s-o ajuţi la munca de cercetare şi cine ştie mai ce. Eşti dezamăgită, sau mi se pare?

- Câtuşi de puţin, zise Cynthia. Era mai mult intrigată că expediase valiza bărbatului pe

adresa din interior, dar nu pe numele celui din faţa sa: Alexander Houston.

- Bănuiesc că ar trebui să vă pun nişte întrebări, doamnă Farley, dar nu este genul meu, aşa c-o voi lăsa pe Eva s-o facă. Miss Ober, vă mulţumesc pentru că aţi rezolvat problema Evei.

- I-am explicat doamnei c-o veţi duce până acolo.

- Sigur că da, deşi n-aş vrea s-o influenţez în vreun fel.

- Abia aştept să văd despre ce este vorba şi să mă aşez...

- Am o idee! zise Alexander. Ştiu de la miss Ober că staţi la hotel; n-aţi vrea să vă luaţi lucruri pentru o zi sau două? Dacă vă hotărâţi să rămâneţi, cei de la hotel vă vor expedia restul.

Cynthia îşi luă lucrurile fără să lase vreo adresă unde să-i fie expediată corespondenţa.

- Următoarea oprire este Newbury Point! anunţă Alexander dând drumul la motor. Vă doresc, doamnă Farley, să vă înţelegeţi cu verişoara mea. Doamna Farley, nu? N-am greşit?

- Am înţeles că a fost una din condiţiile impuse de miss Shaw.

- Mda. Sunteţi văduvă sau divorţată?

- Nici una. Soţul meu este plecat pentru

câteva luni cu afaceri în Japonia.

- Desigur, este ceea ce recomandă sociologii. O despărţire păstrează vie flacăra iubirii. Sper însă ca atunci când mă voi căsători soţia mea să nu gândească la fel.

- Nu sunteţi căsătorit?

- Nu, zise el, şi sper să vă pot amuza pe acest drum cu o poveste; de fapt, este mai mult o ghicitoare.

- Vă rog să mi-o spuneţi mai repede, abia aştept! se entuziasmă Cynthia.

- Bine. Cândva, un domn oarecare, i-a fost de ajutor unei doamne foarte frumoase, salvând-o dintr-un accident de tren. în cele din urmă, totul s-a dovedit a nu fi chiar atât de grav, dar eroul nostru a scos-o pe frumoasă afară din tren, a aşezat-o pe valiza sa, în timp ce el s-a dus să-i ajute şi pe ceilalţi.

Cynthia rămase fără aer.

- îmi pare teribil de rău, domnule Houston. Eu...

- Când s-a întors, frumoasa necunoscută dispăruse. La fel şi valiza lui! Valiza i-a parvenit printr-un prieten, Archie Holme, din Philadelphia, care voia...

- O, Dumnezeule! exclamă Cynthia. De unde era să ştiu?

- Da, nu aveaţi cum să ştiţi. Dar interesant este că valiza i-a fost expediată de J. Darcy din Michigan. Cine este această persoană? Vă numeaţi Darcy pe atunci?

- Nu, n-am vrut să vă simţiţi obligat să-mi mulţumiţi, aşa că am folosit primul nume care mi-a venit în minte, îi explică Cynthia.

- Misterul continuă însă. Archie a recunoscut valiza datorită acelui pachet de scrisori aflat în ea. Erau pentru firma lui, pe care eu o reprezint. Dar altceva aş vrea să ştiu. Când am spus c-am primit valiza intactă, am exagerat puţin. Când v-am oferit-o să staţi pe ea, conţinea o duzină de cravate speciale lucrate pentru mine la Chicago, pe care nu le-am purtat niciodată. Iar din valiză au dispărut!

- Eu nu le-am atins! exclamă Cynthia. Am expediat imediat valiza, până la sosirea trenului! Si nu v-am furat preţioasele cravate! Le-am văzut, dar femeie fiind, n-am fost nicidecum impresionată de ele.

- Oare după atâţia ani de căutări am găsit o femeie cu gust? Spuneţi-mi, alegeţi cravatele pentru soţul dumneavoastră?

- Soţul meu se numeşte Alonzo Farley.

- Alonzo! exclamă Alexander. Este un nume interesant! Ce vârstă are?

- Treizeci de ani, dar pare mai tânăr.

- Mă intrigă faptul că v-aţi căsătorit atât de tânără!

- Am făcut-o în căutarea liniştii. Am avut un tată minunat şi doi fraţi, dar la un moment dat au început disensiunile pentru că fiecare voia să-mi controleze viaţa în felul său. De aici tot felul de discuţii... băieţii familiei Farley...

- Farley? repetă el..

Cynthia simţi că i se opreşte inima o secundă. Stricase totul.

- Da, aveam acelaşi nume. N-aţi mai auzit?

- Ciudat, spuse Alexander dar nu mai comentă.

- Iar acum, domnule avocat, dacă aţi terminat interogatoriul, vreţi să-mi spuneţi câte ceva despre dumneavoastră?

- în trecutul meu nu există nimic interesant, zise el. Am fost născut şi am trăit în aceeaşi casă tot timpul, cu excepţia vacanţelor. Părinţii mei au murit. Au avut nişte vieţi foarte bogate. Tata a avut o moştenire considerabilă şi nefiind nevoit să muncească, şi-a dedicat viaţa ajutării celor nevoiaşi. Eu am studiat dreptul.

- Aveţi şi alţi clienţi în afară de miss Shaw?

- Sigur că da! Ceea ce fac pentru Eva este ciudat, pentru că oricum nu-mi urmează sfaturile. Dar am alţi clienţi care mă solicită

îndeajuns. Pledez şi pentru oamenii care n-au bani să-şi plătească un avocat.

- Da, şi tata făcea asta.

- Era tot avocat?

- Da, recunoscu Cynthia, dar nici unul din noi nu l-a urmat în carieră. Dar mai bine mi-aţi vorbi despre oraşele pe lângă care trecem.

Capitolul 3

Experienţa pe care o avea Cynthia în domeniul hotelurilor n-o pregătise pentru ceea ce avea să urmeze la Newbury Point. Hotelul era o construcţie înaltă de cinci etaje, aflată pe malul oceanului, cu turnuri înalte, la care se ajungea pe o alee pietruită, străjuită pe ambele părţi de frumoase straturi de flori.

- Aşadar, în acest loc minunat îşi petrece vara miss Shaw! exclamă Cynthia, vrăjită de ceea ce vedea.

- Nu chiar aici, deşi hotelul este tot al ei. Vara mea are un apartament în anexele de acolo.

Cynthia se întoarse şi văzu o clădire la fel de înaltă, la fel de luxoasă ca prima.

- Locul se numeşte Harbour House. Hotelul este atât de solicitat, încât au trebuit să ridice şi aceste anexe. De generaţii ne petrecem vara aici. Pentru ultima oară lasă-mă, doamnă Farley, să te previn că dacă iubeşti libertatea, nu te vei putea bucura de ea, pentru că vara mea, într-o viaţă anterioară a fost stăpână de sclavi.

- Nu mă tem de muncă! afirmă Cynthia. Până la douăzeci şi unu de ani n-am făcut nimic folositor în viaţă şi nu cred că este ceva cu care să te lauzi!

Intrară în hol, unde liftul sosi imediat oprindu-

se cu o smucitură în faţa lor.

- Este cam vechi, se scuză Alexander.

Cynthia era intrigată, dar şi amuzată.

O femeie de serviciu care-i văzu, exclamă:

- O, domnule Alexander, sunteţi aici? S-a întâmplat ceva?

- Nu, nimic, Mary, numai că...

- A, ştiu acum, zise femeia, v-aţi căsătorit!

- Nu, Mary, lasă asta, anunţ-o pe miss Shaw că am adus-o pe doamna Farley pentru interviu.

După entuziasmul pe care-l simţise după ce văzuse hotelul numit Harbour House, Cynthia era încă nepregătită pentru apartamentul lui miss Shaw. Pereţii erau vopsiţi într-un gri cald, la ferestre se aflau draperii galbene, obişnuite; dar lucrurile erau aşezate anapoda. Singurul obiect frumos din încăpere era un bol de porţelan aflat pe o masă, plin cu liliac, al cărui parfum umplea încăperea.

într-un colţ al încăperii, se putea vedea un şemineu placat cu gresie neagră. Pe ambele laturi ale camerei se aflau rafturi cu cărţi şi argintărie. Când Houston spuse:

- Bună verişoară! Cynthia realiză că miss Shaw era femeia din cadrul uşii.

Cynthia se încordă fără să vrea. Probabil,

femeia cu părul alb stătea de mult timp acolo, examinându-şi noua secretară, mai precis pe cea care-i putea deveni secretară, se gândi Cynthia.

Miss Shaw nu mai aşteptă.

- Ce faci, doamnă Farley? zise ea cu o expresie de parcă în faţa ei ar fi apărut vreun meteorit şi nu o făptură în carne şi oase. Se aşează pe o canapea unde-şi puse în poală mâinile încărcate de inele şi-l privi întrebător pe Houston.

- Chiar trebuie să rămâi acolo ca o statuie, Alexander? Ia loc, să putem discuta.

Houston îi făcu semn cu ochiul Cynthiei.

- Te rog să iei loc, doamnă Farley, o invită miss Shaw.

Cynthia vru să se aşeze, dar fu oprită de un gest brusc
al lui miss Shaw.

- Nu acolo, doamnă Farley, ci aici, să te pot vedea!

- Doamna Farley este trimisă de Ober şi din descrierea ei mi-am dat seama că ar corespunde cerinţelor tale, Eva.

Cynthia se aventură:

- Sper că miss Ober v-a explicat că nu am experienţă.

- Ober îşi ştie meseria. Asta am şi cerut. Unde

ai absolvit?

- La Marianna Junior College.
- De unde eşti?
- Din Chicago.
- Parcă am înţeles că din Middle West! zise miss Shaw.
- Dar ce contează asta, Eva?
- Alexander, te rog să nu te amesteci! Voi desfăşura interviul aşa cum consider! Apoi, se întoarse spre Cynthia; vei avea sarcina să mă ajuţi la cartea la care lucrez. De restul mă ocup singură. Ce altceva te aşteptai să mai faci?
- Miss Shaw, nu prea ştiu ce ar fi trebuit să fac! exclamă Cynthia.
- Crezi că vei putea rămâne aici până termin cartea? Sper că soţul tău nu se întoarce pe neaşteptate şi mi te ia!
- Nu vă faceţi probleme în privinţa asta, miss Shaw, o asigură Cynthia.

Scriitoarea o studie din nou din cap până în picioare, privirea ei poposind asupra îmbrăcăminţii Cynthiei.

- Se îmbracă bine, Alexander, conchise ea. Sper că nu-ţi faci singură toaletele!
- Sigur că nu! sări Cynthia. I se părea că este privită ca un obiect de artă, care nu trebuia să fie neapărat cumpărat. Apoi deodată, spre

umirea ei, miss Shaw se ridică şi o bătu pe umăr.

- Sper să te descurci bine, draga mea. Lipsa de experienţă este bine venită în cazul acesta. Vei locui în hotelul meu, pe cheltuiala mea, cu douăzeci de dolari pe săptămână retribuţie; asta până-mi vei dovedi că meriţi mai mult. întrebări? Eşti mulţumită?

Cynthia simţi că nu are aer. Avea o slujbă!

- O, sigur că da, este perfect, miss Shaw, vă mulţumesc!

- Sper că Ober ţi-a spus că mă vei însoţi în anumite ocazii...

- Abia aştept, zise Cynthia.

- Splendid! exclamă miss Shaw. Alexander, doamna Farley are un soţ excelent în Japonia, aşa că nu va mai trebui să te sustragi de la petrecerile pe care le organizez, nu te va mai hăitui nici o secretară!

Houston roşi.

- Bine, Eva, eu voi pleca acum. Doamna şi-a adus lucrurile, sau mare parte din ele. Să le trimit la hotel?

- Da, te rog. Voi veni chiar eu să-i aleg o cameră. Rămâi la ceai, Alexander?

- Acum, nu, poate în altă zi. Mult noroc, Cynthia, îi ură el. Si te rog, spune-mi Alex, ca toată lumea. La revedere, Eva, ne vedem

curând.

- Este încântător! exclamă miss Shaw după plecarea lui. E bine că nu eşti o femeie prea sofisticată, deci nu-i vei plăcea.

Cynthia ar fi vrut să replice, dar consideră că era mai potrivit s-o roage pe miss Shaw să-i vorbească despre cartea la care urma să lucreze.

- Domnul Houston spunea că este o istorie a familiei.

- Probabil o vei considera plictisitoare, şi cred că ai dreptate, doamnă Farley.

- N-o consider nicicum, miss Shaw...

- Nu este nevoie să minţi, păstrează-ţi punctul de vedere, doamnă Farley!

Cynthia simţi că-şi va pierde controlul; îşi îndreptă umerii şi prinse curaj.

- Miss Shaw, vă rog să nu mă consideraţi impertinentă, dar n-am fost făcută mincinoasă până acum. Nu încerc să vă flatez. Dumneavoastră consideraţi această istorie plicticoasă! Eu cum aş putea s-o consider astfel, doar nu ştiu absolut nimic despre ea!

Spunând aceste vorbe, Cynthia se gândi că astfel era în pericol să piardă slujba abia primită.

Dar miss Shaw o uimi, bătând-o prieteneşte

pe mână.

- Foarte bine, doamnă Farley! Ai dat dovadă de multă răbdare cu mine; mă temeam că Ober mi-a trimis o femeie fără coloană vertebrală, aşa că ţi-am aplicat tratamentul dur pe care i-l aplic lui Alexander. Cât despre istoria familiei Shaw, sper că n-o vei găsi plictisitoare; mie mi se pare fascinantă. Ca exemplu, pot să-ţi spun c-am dat peste un personaj ciudat din familie care a fost redus la tăcere şi aş vrea să aflu motivele.

- Poate era un fel de oaie neagră a familiei, sugeră Cynthia.

- Este posibil. Aş putea găsi dovezi în acest sens la Institutul Essex. Aşa că, am închis casa din oraş şi am venit aici să lucrez. Dacă nu ţi se par interesante cele pe care ţi le spun, poţi pleca imediat la Boston.

Cynthia începu să râdă.

- Nici vorbă, abia aştept să încep lucrul!

- Bine. în acest caz, te rog, sun-o pe Mary să ne aducă ceaiul.

Cynthia făcu aşa cum i se ceruse şi auzind clopoţelul care suna în bucătărie probabil, se întoarse pe sofa. în clipa aceea, în prag apăru o pisică galbenă, care înconjură încăperea cu ochii ei mari, curioşi. Avansă spre sofa, unde se aşeză fără a-i păsa că acolo se afla cineva străin.

- Topaz ştie ce înseamnă să suni clopoţelul la ora asta.

Prima zi de lucru a Cynthiei fu atât de plină de
experienţe inedite, încât nici nu şi le mai aminti pe toate seara, când încercă să deruleze evenimentele zilei. Nu numai că trebuia să muncească din răsputeri, să folosească bruma de cunoştinţe de dactilografie acumulate la colegiu, dar şi să se familiarizeze cu stilul ingenios dar lipsit de profesionalism al lui miss Shaw. Saga familiei Shaw acoperea sute de ani şi o multitudine de familii, pe care ea trebuia să le înregistreze pe fişe diferit colorate.

Cynthia trebuia să facă adesea referire la ele în manuscrise.

Iar când ceasul din salon bătea ora exactă, apărea Mary în uniforma gri cu alb şi aducea două ceşti cu cafea.

- Este ora zece, madam! anunţa ea.

- Fii atentă, Mary! Să nu-mi amesteci paginile!

- Nu le amestec. Beţi cafeaua cu biscuiţi, altfel nu vă văd bine!

în orele care urmau, erau întrerupte doar pentru a mai primi câte o mică gustare.

Ce noroc avusese, se gândi Cynthia să

găsească această slujbă, aşa lipsită de experienţă cum era, la o scriitoare pe care o admira tot mai mult. Munca era interesantă. Cronica familiei Shaw sau poate doar a acelor membri pe care miss Shaw alesese să-i prezinte, era ceva foarte pasionant.

Chiar şi încăperea în care lucrau era interesantă. Se afla lângă salonul de unde se putea vedea marea, ca şi florile între care Topaz se tolănea fericită. Dar cel mai mare câştig era ruperea de viaţa sa de până atunci. Eric Crane trebuia să fie clarvăzător s-o găsească acolo.

Numai Alonzo ştia unde se afla ea.

Dar rutina de zi cu zi fu întreruptă la amiază, în cea de a treia zi. Miss Shaw legă manuscrisele în trei mănunchiuri.

- Cynthia, am obosit. Şi tu simţi la fel, draga mea, aşa că astăzi nu mai facem nimic. Este un ordin!

- Eu nu mă simt obosită, mi-a plăcut tot ce am făcut! M-am simţit bine că după atâţia ani, cineva a avut nevoie de mine! protestă Cynthia.

Miss Shaw o privi peste ochelari.

- Nici măcar soţul tău n-a avut?

- Nu la el mă referem! afirmă Cynthia căutând disperată o explicaţie plauzibilă. Este departe acum, şi m-a cam lăsat de capul meu.

Dacă vreţi să ne oprim acum, aş putea merge să înot puţin.....

- Astăzi nu mai lucrăm! repetă miss Shaw. Du-te să înoţi.

Cynthia plecă, nefiind deranjată de felul în care miss Shaw se descotorosise de ea. Se obişnuise deja cu felul de a fi al angajatoarei ei.

Dar nu apucă să se bucure de orele ei libere, pentru că miss Shaw o sună să-i ceară s-o ajute să găsească o pagină rătăcită.

De obicei, Cynthia nu apărea astfel, îmbrăcată în costum de baie peste care să pună doar o rochie de plajă, albă. După ce găsi pagina cu pricina şi vru să plece din nou la plajă, observă că sosise o maşină. Un bărbat coborî, privind-o lung.

- Scuzaţi-mă, am crezut că sunteţi miss Shaw, dar de fapt sunteţi secretara ei, nu? Doamna Farley?

- Da, doamna Farley, îngăimă Cynthia.

- Din nou trebuie să-mi cer scuze. Bărbatul era mai înalt decât ea. Sunt vecinul dumneavoastră, Neal Bruce, locuiesc la numărul trei, zise el. Bărbatul îi întinse mâna.

Cynthia fu surprinsă de forţa cu care acesta îi strânse mâna.

- Aţi fost să înotaţi, sau mergeţi acum? o

întrebă el privind-o curios.

- Merg acum.

- La naiba! exclamă bărbatul. Am o şedinţă la teatrul de vară, altfel v-aş fi însoţit. Desigur, dacă m-aţi fi invitat, adăugă el.

- Fiind prima mea aventură în Atlantic, orice sfat ar fi fost binevenit. Există pericole?

- Nu sunt riscuri în acest sezon. Dacă vă plac săriturile, duceţi-vă direct la stânci.

- Sunteţi actor, domnule Bruce? îl întrebă Cynthia.

- Nu, începu el să râdă. Din nefericire, fac parte din cei care pun bani pentru realizarea unei piese de teatru. Si întrucât s-a insistat să vin, bănuiesc că au rămas din nou fără bani. Ne mai vedem, doamnă Farley.

Cynthia se îndreptă spre locul de unde Bruce îi spusese că se putea sări foarte bine. Tocmai când se pregătea să plonjeze în apă, auzi un glas:

- Nu sări, Cynthia!

Cynthia privi peste umăr. Alex Houston se afla la oarecare distanţă, privind-o. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse.

- Te rog să nu sari! M-am săturat să tot caut secretare!

- Dar nu săream la întâmplare, am

experienţă în plonjări!

- Te rog să n-o faci; lasă-mă să-ţi explic.
- Nu sunt începătoare.
- Cynthia, opreşte-te!
- Cynthia? Cine te crezi să dai ordine?

El roşi.

- îmi cer scuze, doamnă Farley, dar mă gândeam doar la siguranţa ta. Sunt convins că ştii să plonjezi, dar nu trebuie s-o faci în ape necunoscute.
- O, ai dreptate, îmi cer scuze că n-am verificat fundul apei.
- M-am întâlnit cu Neal Bruce, care mi-a spus că vrei să sari de aici, de pe stânci. Am vrut să te previn. îmi cer scuze dacă am fost nepoliticos. M-ai iertat?
- N-ai pentru ce să-ţi ceri scuze. De fapt, poate mi-ai salvat chiar viaţa. Era după-amiaza mea liberă. Miss Shaw m-a lăsat să mă relaxez după o muncă susţinută.
- Şi cu mine se întâmplă ceva ciudat; am câteva ore libere, lucru care nu prea se întâmplă. Ce-ar fi să luăm masa împreună? Te pot duce la hotel, să te schimbi.

Cynthia se uită din nou în apă şi scutură din cap.

- Am pierdut impulsul momentului, renunţ

aşadar la plonjări. Voi îmbrăca rochia de plajă. Sper că nu te va deranja dacă va fi cam udă.

- Dacă este rochia ta, poate fi oricum, chiar şi udă. Cred că-ţi este greu printre străini, începu Alex. Mai ales când trebuie să-ţi câştigi existenţa.

- Este ceva de moment, preciză Cynthia. Lon are o nevoie acută de bani pentru afacerile din Japonia. Dacă le pune pe roate, vom avea o viaţă mai bună.

Porniră la plimbare pe chei, dar fură întrerupţi de un avion mic, ce trecu pe deasupra lor lăsându-se din ce în ce mai jos.

- Este avionul unui prieten, să mergem să-l vedem, o invită Alex. Cred că se îndrepta spre câmpul din afara oraşului.

- Este un aerodrom aici? întrebă Cynthia. Dar n-am prea văzut avioane!

- Nu este chiar un aerodrom, ci un câmp pe care se află un hangar şi câţiva mecanici. Dar multă lume este interesată de acest proiect, aşa că estimez că va deveni ceva de amploare cu timpul.

- Tot aşa era şi la... Cynthia se opri brusc, gata să dezvăluie secretele afacerii lui Eric. Cred că aşa se începe, bănuiesc.

- Nu pari prea entuziasmată. Nu-ţi place

pilotajul?

- Nu.

Răspunsul monosilabic al Cynthiei îi tăie entuziasmul. Desigur, Alex o va considera o femeie imposibilă. De ce oare nu putea să-şi alunge acele amintiri teribile din minte? De ce să nu trăiască în prezent? Dacă Alex era pasionat de zbor? Putea foarte bine să fie membru al acelui club menţionat de Eric.

- Uite că totuşi aterizează! exclamă el. Si o face chiar foarte bine!

Cynthia, un pilot experimentat, observă că avionul semăna foarte mult cu cel pilotat de Eric Crane, numai că atinse iarba cu vârful cozii înainte de aterizare, lucru inadmisibil.

Din hangar ieşi un bărbat îmbrăcat în salopetă. Până când coborî pilotul inima Cynthiei bătu foarte tare, dar apoi răsuflă uşurată; nu era unul din cunoscuţi.

- Nu trebuie să-i faci nimic, băiete, i se adresă el mecanicului. De altfel, plec într-o jumătate de oră.

- Cynthia, de ce eşti atât de palidă? întrebă Alex. Ai amintiri neplăcute legate de pilotaj? Am greşit aducându-te aici? Sau ai vrea să încerci să pilotezi?

Cynthia trase aer în piept şi afirmă.

- Voi încerca, Alex.

- Sunt sigur că vei reuşi!

- Alex, am brevet de pilot.

Cynthia, mult prea familiarizată cu pilotajul, urcă şi porni motoarele care acţionară imediat elicea.

Avionul decolă, după ce ea trase de manşă. în acest timp, retrăi o senzaţie pe care o experimentase alături de Eric. Oare era aşa pentru că un alt bărbat, total diferit, se afla alături de ea?

- Te rog, nu mai fi aşa de speriată, obiectă Alex. Mă sperii şi pe mine!

Cynthia primi prin radio mesajul că doi puşti se avântaseră în larg. Cel care făcea informarea sunase deja salvamarul, dar nu-i răspunsese nimeni.

- Probabil că nici nu s-a deschis bine sezonul şi au considerat că nu vor fi amatori de înot, zise Alex. Mi s-a spus că puştii au un fel de plută cu care au plecat în larg.

- Ce vârste au? întrebă Cynthia.

- Tommy O'Hara are vreo doisprezece, iar fratele lui cred că nouă. Trebuie să facem ceva, repede!

- Ce-ar fi să suni în port, poate are cineva

vreo barcă liberă?

- Le va lua jumătate de oră să ajungă aici, sunt de cealaltă parte a portului. O să sun la paza de coastă.

- Da, este cel mai bine, fă-o repede! îl sfătui pe Alex. Oricum, le vom arunca nişte veste de salvare puştilor.

Alex începu să scotocească după nişte frânghie prin avion.

- îi vezi, Cynthia?

- Da, îi văd! strigă ea.

- Da, acum îi văd şi eu! Zboară cât poţi de jos!

Alex le aruncă vestele de salvare legate cu frânghia.

- Mai treci o dată deasupra lor, îi spuse Alex. Dacă nu le-au prins, o să sar să le dau o mână de ajutor.

- Este foarte riscant!

- Se poate, dar nu pot lăsa să moară doi copii!

- Nu realizezi ce s-ar putea întâmpla la impactul cu apa, la viteza asta?

- Am plăcerea să-ţi raportez, Cynthia zise Alex privind în jos că nu este nevoie de nici un salvamar aici. Cei doi băieţi se descurcă de minune, şi-au pus vestele de salvare.

- Cred că este bine să continuu

supravegherea zonei, zise Cynthia. Vezi paza de coastă undeva?

- Nicidecum, zise el apoi, se corectă: văd o barcă undeva, la sud, cred că ei sunt!

Alex le făcu semne cu mâna celor de pe vasul de salvare. Continuară supravegherea băieţilor apoi când aceştia fură ridicaţi în barca pazei de coastă, se îndreptară spre Newburry Point.

- Trebuie să-ţi admir curajul de a te lăsa pe mâna unei femei apărute de cine ştie unde, care pretinde că ştie să piloteze! De unde puteai să ştii că sunt un pilot adevărat?

- Am observat din primele mişcări că eşti un pilot încercat, Cynthia, deşi nu te-ai arătat interesată de avion, la început.

- Să nu mai discutăm pe tema asta, zise ea. Nici acum, nici altă dată. Acum voi efectua aterizarea, dacă-mi va reuşi!

Aterizarea îi reuşi de minune. Avionul plană lin, fără nici un incident, oprind chiar în locul din care plecase. Dar când coborî, îi tremurau mâinile.

Mecanicul şi reporterul care-i aşteptau îi întâmpinară cu entuziasm.

- N-am crezut că o femeie poate pilota atât de corect! exclamă reporterul.

- Scrie despre doamna Farley şi abilităţile

sale, îi sugeră Alex.

- Nu, vă rog, îi imploră Cynthia. Nu vreau publicitate!

Dar Scoop Parker nu era uşor de potolit când apărea
un subiect atât de interesant pentru ziarul său.

- Doamnă Farley, sunteţi noua secretară a lui miss Shaw? Unde aţi mai zburat? Parker scoase un aparat de fotografiat din buzunar.

- Alex, şopti Cynthia, te rog, ia-mă de aici înainte de a mi se pune alte întrebări!

- Observ că-ţi displace teribil publicitatea! Ai avut vreo experienţă nefericită în acest sens?

- N...nu. Cynthia se întrebă dacă formaţia lui de avocat îl făcea să pună întrebări atât de derutante. Nu-mi place să pozez în eroină, pentru că n-am făcut nimic deosebit. Pot pilota un avion, dar nu văd nimic spectaculos în asta.

- Ar putea exista două opinii în acest sens, obiectă Alex. în ceea ce priveşte publicitatea, nu mi-aş face probleme, nici în privinţa lui Scoop Parker. Cititorii revistei sale citesc mai mult anunţurile.

- Slavă Domnului! exclamă Cynthia. Iar acum, aş vrea să merg la hotel.

- Nu-ţi aminteşti că trebuia să luăm masa?

Când intrară în restaurantul în care erau

aşteptaţi, Cynthia rămase fermecată de aspectul vetust, de şemineul atât de mare, încât se aşezaseră mese chiar şi în faţa lui, de tavanul foarte jos, de abundenţa cănilor de băutură. îi zâmbi lui Alex, care-i urmărea reacţiile.

- Am ştiut că am în sânge ceva din New England, dar n-am fost niciodată atât de conştientă de acest lucru, ca în acest restaurant.

- Da, yankeul din noi nu moare niciodată, încuviinţă Alex. Aşadar, eşti din New England. Am simţit asta chiar de la început.

- Ca fiică de avocat... începu ea, dar Alex o opri.

- Aş vrea să aflu mai multe despre familia ta, Cynthia. Cunosc mulţi avocaţi din Chicago, dar nici unul cu numele de Farley.

- Tata a murit de ceva timp....

- Alonzo este tot din Chicago?

- Sigur că da! Ea realiză prea târziu că Alex se referea la soţul şi nu la fratele ei.

- Soţul tău se ocupă de afaceri? Tot la Chicago?

- Da. Cynthia ar fi vrut să schimbe subiectul înainte de a mai face o greşeală. Să nu distrugem vraja acestui moment, vorbind despre prezent.

Alex nu mai apucă să-i răspundă, pentru că de masa lor se apropiară trei tinere, care-i salutară cu mult entuziasm. Alex se ridică

prezentându-le pe cele trei.

- Aţi spus că vă numiţi Farley? zise una dintre tinere. Este o clientă a ta, Alex?

- Doamna este ultima secretară a lui miss Shaw, cea care a satisfăcut până şi pretenţiile ciudatei Eva.

Una din tinere numită Babbsy sau Bobbsy, îl prinse pe Alex de braţ.

- Vreţi să ne distrăm cu toţii în seara asta?

- Nu în seara asta, Barbara. Tocmai îi dau câteva indicaţii doamnei Farley, să ştie cum s-o trateze pe Eva. Dacă nu va corespunde, tot eu va trebui să caut altă secretară.

- Bine, atunci rămâne pe altă dată. Sper să ne vedem curând, Alex.

- îmi pare rău că n-am reţinut numele acestor tinere. în special al celei roşcate, îi spuse Cynthia după plecarea lor.

- Barbara Elliot.

- Elliot? Este din familia Shaw, cumva? Sunt sigură că da!

Râzând, el negă orice legătură cu familia Elliot.

- O cunosc de mulţi ani pe Barbara; îmi este ca o soră. Vrei un cocteil? o întrebă Alex.

Cynthia scutură din cap.

- Alonzo bea, fumează?

- Pari obsedat de numele soţului meu!

- Am crezut că-ţi face plăcere să vorbeşti despre el. Sau mai bine să comandăm?

- Da, îmi este foame. Cynthia făcu tot posibilul de a-l descuraja să lanseze alte întrebări despre trecutul ei, tot restul serii. Alex Houston era un bărbat foarte plăcut, decise ea, când seara luă sfârşit.

Capitolul 4

Era o dimineaţă întunecată şi ploioasă, dar Cynthia era într-o stare de spirit foarte bună. Când coborî la micul dejun, abia observă salutul foarte prietenos al chelnerului. De fapt, era înconjurată de zâmbete din toate părţile; poate se datorau rochiei galbene în care era îmbrăcată, care înveselea atmosfera acestei zile mohorâte. Şi pentru ca surpriza să fie completă, Eva Shaw o aştepta pregătită să ia micul dejun.

- Bună dimineaţa! spuse Cynthia.
- Bună dimineaţa. Te deranjează că iau micul dejun cu tine?
- Nici vorbă! Sunt onorată şi încântată.
- Eu sunt încântată, zise miss Shaw, să văd că eşti în bună stare. Ar fi trebuit să te întorci la o oră decentă, să nu mă ţii ca pe ghimpi toată noaptea.

Cynthia o privi ciudat.

- Ce s-ar fi putut întâmpla din faptul că am luat cina în oraş? Nici măcar soţul meu n-ar avea de obiectat!
- Nu mă înţelege greşit. Alex are un comportament ireproşabil. Dar mă referеam la escapada de după amiază. Cum ţi-ai asumat un asemenea risc?
- O, cel cu pilotajul! exclamă ea.

- S-au făcut nişte referiri la ştiri aseară, zise miss Shaw ridicând ziarul pe care-l avea în poală. Acum ştie toată lumea!

Cynthia citi, îngrozită:

„O femeie pilot înfruntă moartea pentru a salva viaţa a doi fraţi, care s-au aventurat în larg“.

Sub aceste rânduri, se afla o fotografie făcută în clipa în care cobora din avion. Cynthia Farley şi copilotul său, avocatul Alexander Houston.

Era un ziar din Boston. Abia acum înţelese îngrijorarea lui miss Shaw şi se strădui să formuleze un comentariu care s-o liniştească. Cu toate acestea, era evident acum că Eric va afla imediat unde se afla.

Dar apoi se linişti singură, spunându-şi că poate acest ziar nu avea un tiraj prea mare.

-Acest articol îl va deranja pe Alex, nu? Cred că va fi furios.

- De ce? Este o foarte reuşită fotografie a sa!

- Mă refeream la faptul că-l va deranja să fie numit copilotul meu.

Cynthia îşi aminti de repeziciunea cu care Scoop Parker îi făcuse acea fotografie la coborîrea din avion când ea era prea impresionată pentru a mai lua măsuri de precauţie. Citi articolul, constatând că Scoop

Parker ştia să stăpânească vorbele. O menţiona chiar şi pe miss Shaw, o binecunoscută scriitoare. Nu se putea revolta împotriva lui Scoop fără să precizeze de ce voia să rămână anonimă.

- Să nu mai faci asta, Cynthia! zise miss Shaw privind-o cu tandreţe. Dacă s-ar fi întâmplat ceva...

- Dar nu s-a întâmplat nimic. I-am spus lui Alex că am brevet de pilot, aşa încât ar fi fost un act de laşitate din partea mea să...

în clipa aceea apăru Neal Bruce, care-i prinse mâna, scuturând-o viguros.

- Felicitări, eşti un pilot cutezător! Cei de aici nu te vor uita curând. Apoi se întoarse spre miss Shaw: mii de scuze, lady, am uitat de bunele maniere la vederea acestei mici eroine.

- Este scuzabil în astfel de cazuri, Neal, zise miss Shaw.

- De ce mi-ai spus ieri că nu eşti actor, domnule Bruce? îl interogă Cynthia. O astfel de elocinţă, ar fi fost bună la teatru...

- Poate, dar pe textul scris de altcineva! Apropo, doamnă Farley, ţi-aş putea lansa o provocare?

- Nici vorbă! interveni miss Shaw. Are deja prea multe de făcut pentru mine.

- Desigur; iar teatrul de vară nu i-ar putea oferi un salariu decent, adăugă Bruce.

- Bruce este ceea ce numim un celibatar convins, dragă Cynthia, i se confesă miss Shaw. Nu este un om rău, dar a avut prea mulţi bani pe mână.

Chelnerul se apropie de masa lor.

- Scuzaţi-mă, doamnă Farley, sunteţi chemată la telefon. Aş putea să vă felicit şi eu?

- Vă mulţumesc, dar este deja o exagerare. Scuzaţi-mă, miss Shaw, cred că este Alex.

Cynthia se ridică de la masă, fără să realizeze că remarca ei o făcuse pe miss Shaw să ridice din sprâncene.

La întoarcere, Cynthia era foarte îmbujorată.

- Nu era Alex, ci un post de televiziune din Boston, care vrea să-mi ia un interviu în seara asta.

- Desigur, se entuziasmă miss Shaw. Te va conduce Michael. Cine ştie, o astfel de ocazie poate duce chiar la o carieră!

- în televiziune? Niciodată!

- Cynthia, nu pierde vremea, avem foarte multe de făcut! exclamă Eva Shaw, ieşind din încăpere cu un aer foarte demn.

înainte de terminarea zilei, Cynthia conchise

că afirmaţia patroanei sale referitoare la munca în exces fusese adevărată. Miss Shaw îi dădu serios de lucru până seara, cu pauze de masă, doar. Se întrebă dacă nu cumva făcea asta pentru că descoperise că Cynthia, măritată sau nu, petrecuse cam mult timp cu Alex şi era una dintre multele femei hotărâte să-l atragă în mreje.

Dar şi miss Shaw munci la fel de mult. Era plină de energie, de inspiraţie, umplând pagină după pagină.

Dimineaţa următoare, miss Shaw era la fel de plină de energie. Cynthia ridică din umeri, îşi flexă degetele şi nu avu ce face, porni la treabă. O dureau mâinile după orele de dactilografie din ziua precedentă, dar nu se lamentă, ba chiar se molipsi de entuziasmul Evei Shaw. Oftă satisfăcută căci după câteva zile în care muncise pe rupte alături de Eva Shaw, aceasta, dacă n-ar fi fost mulţumită, ar fi obiectat.

Şi aşa ar fi continuat în următoarele opt ore dacă n-ar fi intervenit soarta. Când Cynthia se opri o clipă să întrebe semnificaţia unui cuvânt, alături de care se aflau iniţiale MLU, referitoare la familia Langdon, Eva Shaw exclamă:

- Doamne! Am scris aici TSV(trebuie să

verific) şi n-am făcut-o! Eva Shaw începu să scotocească într-o cutie cu fişe. Langdon? Una dintre fetele acestei familii s-a măritat cu un Shaw în 1745. Scrie aici Institutul Essex, volumul trei. O, draga mea, ar fi trebuit să verific! Cynthia, vrei să-mi aduci cartea, te rog? Michael te va duce la Salem, dar foarte repede, trebuie să ajungeţi acolo înainte de ora de închidere a institutului.

Cynthia oftă că scăpase de dactilografie. Dacă pleca acum, putea citi corespondenţa care-i sosise din Japonia. Fratele Alonzo, probabil, îi răspunsese.

Cu toate acestea, el nu era de loc mulţumit şi se putea citi foarte uşor din rândurile sale acest lucru.

„Cynthia, am sperat că acel fiasco din California îţi va aduce puţin discernământ, dar văd că nu este aşa. Dacă-ţi închipui că pot lăsa treburile aici, pentru a veni să te scot din altă încurcătură în care ai intrat, te înşeli! Descurcă-te singură! Cu toate acestea, voi reveni câteva zile să văd cum te-ai descurcat!

îţi trimit ceea ce mi-ai cerut pe adresa menţionată, pentru că nu vreau să mă fac răspunzător de eventualele necazuri care ar

urma. Dar să nu se repete!“

Asta însemna că nu-i va mai scrie; se va folosi, aşadar, de această scrisoare pentru ca lumea să se convingă că are într-adevăr un soţ în Japonia. O va lăsa pe miss Shaw să vadă plicul la întoarcere.

Misiunea ei s-ar fi terminat fără şanse de reuşită dacă n-ar fi fost Michael, şoferul limuzinei Evei Shaw. Pentru el, era ceva obişnuit. El parcă în faţa institutului, îi deschise uşa şi o invită să coboare.

Ea se întoarse după cinci minute, cu mâinile goale şi dezamăgită.

- Cartea era acolo, dar nu m-au lăsat s-o iau! se plânse ea.

- Nu? Poate pentru că nu vă cunosc!

- Asta au spus şi ei; că miss Shaw trebuia să scrie o notă. Nu-i învinuiesc, dar nu ştiu cum va reacţiona miss Shaw!

Şoferul o prinse pe Cynthia de mână şi o duse în faţa bibliotecarei.

- Pe mine mă cunoaşteţi, nu?

- Desigur, Michael.

- Doamna Farley este secretara lui miss Shaw. De acum să considerăm că o cunoaşteţi...

- Da, dar avem reguli stricte în privinţa

cărţilor...

- Miss Shaw ne-a trimis să-i aducem o carte. Vreţi să vină aici în persoană?

- Nu, nu este necesar! zise femeia. Atâta timp cât o luaţi pe doamna pe răspunderea dumneavoastră. Vă aduc imediat volumul trei solicitat de miss Shaw.

In maşină, cu cartea în mână, Cynthia răsuflă uşurată.

- Mulţumesc foarte mult, Michael, zise ea.

- Pentru puţin, doamnă Farley. Ori de câte ori vi se refuză ceva, deşi veniţi în numele Evei Shaw, spuneţi doar că aceasta va veni în persoană să ia lucrul respectiv. Nu le va face plăcere şi vor căuta să rezolve situaţia, credeţi-mă.

Cynthia îi întinse triumfătoare volumul 3 lui miss Shaw, retrăgându-se fericită în camera sa. Era încă o zi de muncă în care reuşita nu întârziase. Dar în ultima clipă se decise să refuze masa oferită de hotel şi să mănânce la Land's End, unde se gătea atât de bine.

Găsi o masă acolo unde mâncase cu Alex, ba chiar i se păru un semn bun că fata care-i servise îşi aminti de ea.

- Soţul dumneavoastră nu vine? întrebă ea.

- Nu era soţul meu, îi răspunse Cynthia.

- Vă rog să mă scuzaţi, zise fata, v-am văzut verigheta şi am crezut că

- Nu, este doar un prieten, de fapt ruda unei doamne pentru care lucrez. Eu sunt Cynthia Farley. Tu cum te numeşti?

- Ana. Nu vorbesc engleza prea bine şi mai fac gafe. Vă pot întreba anumite cuvinte dacă am nelămuriri?

- Desigur, Ana, te rog s-o faci. Te voi ajuta cu plăcere.

Cynthia îi fu recunoscătoarei tinerei pentru companie.
Totuşi Land's End fu o dezamăgire de data asta. Cynthia nu mai simţi aceeaşi plăcere, deşi mâncarea era la fel de gustoasă. Ceva lipsea. Alex Houston, poate?

Se întoarse la hotel pe un drum mai scurt, dar avu parte de o surpriză. Poliţistul din mijlocul străzii, care era de-ajuns să-şi desfacă mâinile pentru a opri pe toată lumea, veni direct spre ea.

- Sunteţi doamna Farley, nu? îşi scoase cascheta, apoi mănuşile şi-i întinse mâna. Eu sunt Fred O' Hara.

- Tatăl băieţilor? Sunt bine?

- Datorită dumneavoastră. Doamnă Farley,

eu mă exprim mai greoi, dar tare aş vrea să mă mulţumesc. Sunt copii buni, dar...

- Da, am observat că sunt puternici. Când cel mai mic dădea semne de oboseală, cel mare s-a întors după el.

- N-am ştiut asta! Am dus pluta aceea de acasă numai ca să nu mai fie tentaţi să plece singuri. Dar vă reţin, doamnă Farley...

- Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule O' Hara, mă trataţi ca pe o personalitate.

- Sunteţi o eroină şi meritaţi acest tratament. Veţi fi astfel tratată aici oricând veţi reveni.

***

De cum ajunse la hotel, găsi un mesaj de la miss Shaw, care-i cerea s-o sune de urgenţă. Şi asta şi făcu, imediat ce intră în camera sa. Nici nu apucă să sune telefonul de două ori că Eva Shaw îi şi răspunse, dovadă că aştepta telefonul ei. Oare mai lipsea vreo pagină de manuscris?

- Cynthia? Joci bridge?

- Bridge? Nu sunt expertă, dar joc.

- Trebuie să joci cu mine în seara asta, pentru că am făcut o promisiune. Mi-a fost prezentat un cuplu sosit de curând. Doamna pretinde că este fascinată de cartea mea şi abia aşteaptă să mă cunoască. Se pare că a citit cartea. Interesul ei m-a flatat, nu pot ascunde, şi i-am invitat în

seara asta. Sunt sigură că mă voi plictisi dacă nu va exista şi distracţie în seara asta, aşa că îmi trebuia o a patra mână la bridge. Ai cumva alte planuri?

- Nici un plan. Să fiu acolo la opt, să zicem?

Când ajunse în apartamentul Evei Shaw, Mary o dădea jos pe Topaz de pe canapea. Cynthia o ajută să aranjeze cuvertura, iar servitoarea îi spuse că miss Shaw nu avea timp de pierdut cu conversaţii inutile. Avea nevoie de puţină relaxare, după nopţile lucrate la acea carte. De obicei, când venea aici, miss Shaw se relaxa. Dar nu sosise încă nici una din prietenele sale, asta era problema. Ar fi fost mai bine să fi rămas în oraş, unde putea să iasă seara, atât miss Shaw cât şi ea.

- Aici de ce nu poţi ieşi? o întrebă Cynthia.

- S-o las singură pe Eva? Nu citeşti ziarele? Nu auzi câte se întâmplă? Jafuri, crime, furturi, hoţii intră în case peste oameni, îi jefuiesc, îi omoară!

- Dar aici este hotel, Mary, sunt atâţia oameni!

- Câţi sunt în acest corp nou? Domnii Bruce şi Ferguson ies în fiecare seară. La patru nu stă nimeni; n-aş lăsa-o pentru nimic în lume singură pe miss Shaw!

Aceasta apăru doar pentru a-şi recupera

pisica, oprind-o pe Mary de la alte detalii privind ororile ce s-ar putea petrece. Cynthia observă că miss Shaw purta un colier superb de perle veritabile şi o rochie de seară din mătase de culoarea orhideei sălbatice.

înainte ca Cynthia să poată face vreun comentariu, soneria anunţă sosirea oaspeţilor. O doamnă scundă, cu părul grizonant, îmbrăcată într-o rochie de satin verde, îşi făcu apariţia însoţită de un bărbat cu părul blond.

- Bună seara, miss Shaw! Aţi fost foarte amabilă să primiţi doi necunoscuţi!

Doamna Shaw abia schiţă un gest de bun venit.

- Doamna Crane şi secretara mea, doamna Farley. Iar dânsul este Eric Crane, adăugă ea după o scurtă pauză.

Cynthia rămase fără suflare văzând prea cunoscutul chip al lui Eric; părul blond, buzele subţiri, râsul nefiresc. Şi ea, care doar cu o zi în urmă se gândise la el spunându-şi că acesta, probabil, se întorsese în California. Se simţi mizerabil, conştientă că acest individ o va urmări peste tot. Nu putea rosti nici o silabă, cât despre vorbirea cursivă, nici atât.

Din fericire, domnişoara Crane salvă situaţia, deşi nu cu intenţie. Cu o exclamaţie se repezi

spre rafturile unde erau expuse obiecte de porţelan şi alte comori ale Evei Shaw.

- Draga mea! exclamă ea. Deţii astfel de valori? O solniţă Chester? Deschise imediat obiectul pentru a-l studia. Este fără capul regelui George, deci dinainte de 1784!

Eva Shaw începu să-i arate toată colecţia, lăsând-o pe Cynthia mută de uimire în faţa lui Eric Crane.

- Aşadar, te-am găsit! exclamă el. Doamna Farley? Mă surprinde!

- Te rog, Eric! murmură ea sperând că doamnele, prea prinse în conversaţie nu auzeau nimic. Nu spune nimic acum, îţi voi explica mai târziu!

- Spune-mi un singur lucru, te-ai căsătorit?

- Nu.

- Este de-ajuns. Lui Eric îi reveni zâmbetul. Apoi, exclamă:

- N-am văzut nimic atât de încântător de când am părăsit California!

Eva Shaw se întoarse spre el.

- Parcă aţi spus că veniţi din Anglia, domnule Crane!

- Mă aflu aici în vizită. Am venit să-mi aştept sora. Nu ne-am văzut de mult.

- Nu exagera! exclamă Margaret Crane. Au

trecut doar şase luni de când ai demisionat de la Midlands Aircraft Limited. N-am înţeles nici acum de ce ai făcut-o! Era pilot de încercări, i se adresă ea Evei Shaw.

- N-am ştiu! Aţi zburat şi aici, domnule Crane? Sunt două fabrici de avione în părţile astea.

- Sunt fabrici de armament şi alte de acest gen legate desigur, de aviaţie. Am încercat să acumulez experienţă şi din acest punct de vedere. Lăsând modestia la o parte, am un renume între piloţi.

- De asta ţi-a şi dat maşina sa reprezentantul din Boston?

- Stai, surioară. Era o fostă cunoştinţă din California. A fost un lucru decent să-mi ofere maşina!

- Singurul, de altfel! Dar tot nu înţeleg de ce m-ai adus până aici! comentă Margaret.

- Am citit ceva interesant în ziar. Nu este aşa, doamnă Farley?

- Vreţi să jucăm bridge? interveni Eva Shaw.

Eric obiectă.

- Nu este corect ca eu să joc cu Margaret, ne cunoaştem prea bine, ne intuim mişcările. Poate cu doamna Farley?

Cynthia vru să protesteze, dar interveni miss Crane, ca de obicei.

- Nu fi obraznic, Eric! Miss Shaw vrea să jucăm într-o anume componenţă.

Cynthia îl urmări pe Eric care ezită, apoi trase o carte, cu un gest afectat. Apoi, pufni în râs.

- Dacă am noroc la cărţi... adăugă el privind în direcţia Cynthiei.

Cynthia nu se putea bucura de acel joc. Mai jucase de câteva ori cu Eric şi ştia că joacă destul de bine, dar nu fuseseră niciodată într-o astfel de postură. Repurtară o victorie din prima rundă.

- Schimbăm partenerii, zise miss Shaw.

- Niciodată! exclamă Eric.

- Cred c-ar fi mai bine să luăm o pauză, să bem ceva răcoritor, sugeră Eva Shaw.

- Splendid! aprobă Eric.

- Vom bea o băutură cu ghimbir, zise Eva observând dezamăgirea pe chipul lui. Cynthia, vrei să serveşti tu? Mary a plecat deja.

Cynthia se retrase la bucătărie unde găsi totul pregătit de Mary inclusiv biscuiţii şi brânzeturile preferate de Eva
Shaw. în frigider se aflau sticlele de băutură şi cuburile de gheaţă. Tocmai lua tava când simţi cum o mână i se aşază pe umăr.

- Lasă asta, mă voi ocupa de tot în timp ce tu îmi vei povesti. Ce este cu inelul de pe degetul tău?

Ea ezită. Nu suporta să-i explice lui Eric stratagema la care recursese. îi prezentă pe scurt felul în care căutase în zadar de lucru la Boston, apoi ideea salvatoare.

- Eric, te rog, nu spune la nimeni! Nu fac nimic rău şi de fapt îi sunt de mare ajutor Evei. Sunt sigură că mă place.

Crane puse câte două cuburi de gheaţă în fiecare pahar.

- Poate nu-i voi spune dacă vei coopera, zise el. Oricum, inelul de pe degetul tău va ţine concurenţa deoparte.

- Concurenţa?

- A fost un şoc pentru mine să te văd în ziar alături de un bărbat despre care nu pot spune că nu arăta bine. Cine este Houston ăsta?

- Este vărul Evei Shaw şi avocatul ei. El m-a angajat aici.

- Ştie că nu eşti măritată?

- Sigur că nu!

- Nu-l deranjează să iasă cu nevasta altuia?

- Eşti o creatură demnă de dispreţ, Eric. Nu ies cu Houston. Am fost împreună în acel avion cu totul întâmplător.

- Dar el părea că se bucură de acel eveniment. Va trebui să pui lucrurile la punct, Cynthy, şi foarte repede. Nu vreau să mi se fure

logodnica.

- După cele întâmplate ai tupeul să-mi spui astfel?

- Tot te mai agăţi de trecut? se răsti Eric. Uită-l! Eu am făcut-o! Am fost şantajat, dar am rezolvat lucrurile.

- Nu cred. Ţi-am citit în priviri că te temeai de femeia aceea. Şi nici n-ai negat.

- Dă uitării totul! insistă el. Aş fi explicat totul chiar atunci, dacă m-ai fi lăsat s-o fac. Dar tu ai preferat să dispari. Dacă Debbie nu mi-ar fi spus că ai plecat la Boston, n-aş fi ştiut niciodată. Acum, că te-am găsit, datorită copilotului tău, Houston, nu-mi mai scapi. Sunt aici, trecutul este trecut, aşa că s-o luăm de la început.

- Chiar te aştepţi să mă comport ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

- Am spus că luăm totul de la început. Eric se înclină în faţa ei. Sunt încântat să vă cunosc, doamnă Farley. Am auzit multe despre dumneavoastră. Apoi luă tava; mergem la cele două doamne?

Prea furioasă pentru a-i răspunde, Cynthia îl urmă în salon.

Reluară jocul, schimbând partenerii, ceea ce deveni un coşmar fără sfârşit pentru Cynthia. Nu se putea concentra în prezenţa lui Eric.

Nu-l putea sfida, pentru că acesta i-ar fi spus imediat adevărul Evei Shaw. Eric, un tip foarte pervers, se putea face că scapă neintenţionat secretul.

La un moment dat, situaţia deveni chiar disperată pentru Cynthia. Eric făcea cărţile privind-o admirativ.

- Americancele au mult bun-gust, observă el. Priviţi rochia doamnei Farley, nu ştii dacă este satin sau alt material inferior, iar lanţul acela de aur îi luminează ochii. întotdeauna am considerat că americancele ştiu să se îmbrace.

- Nu mai amesteca acele cărţi, ne oboseşti cu mişcările tale, îl atenţionă Margaret.

Cynthia lăsă să-i scape o carte şi se scuză.

Miss Shaw n-o scăpa din priviri.

- Facem şi acest ultim rând? Pari obosită, Cynthia. Apoi se întoarse spre cei doi Crane; am muncit prea mult astăzi, am şi uitat cum a trecut vremea.

Crane o aprobă.

- La doamna Farley se cunoaşte că a obosit. Mai bine lăsăm jocul pe altă dată. O voi duce la hotel şi mă întorc să te iau, surioară. Ştiu că abia aştepţi să te mai uiţi la colecţia de antichităţi a lui miss Shaw.

- Nu, obiectă Margaret Crane, jocul s-a

încheiat. A fost o seară minunată, miss Shaw. Aţi fost foarte amabilă că ne-aţi primit. Ne vom mai revedea, de data asta, la noi. Nu-i aşa, Eric? Eşti gata?

- Sigur că da. Dacă şi doamna Farley este. El făcu o plecăciune exagerată către gazdă: abia aştept să vă pot invita la noi, miss Shaw. îmi pare bine că n-am jucat pe bani. Sau...

- Eu nu practic jocurile de noroc, domnule Crane.

- Păcat! Ne-am fi înţeles mai bine. Vii, Cynt... doamnă Farley?

- Vă rog, nu mă aşteptaţi, zise Cynthia. Voi lua tava şi paharele de aici, apoi voi trece din nou cu miss Shaw în revistă planul zilei de mâine.

- In acest caz, bună seara şi aştept să ne vedem din nou.

- Bună seara, zise miss Shaw, apoi se întoarse spre Cynthia după ce închise uşa.

- Cynthia, ce s-a întâmplat la bucătărie?

- Nimic, miss Shaw!

- Acel Crane a venit după tine!

- M-a ajutat să aduc băutura, atât. Şi a vorbit tot timpul. Dar ce s-a întâmplat? Sora lui părea nervoasă.

- Ea era nervoasă, iar eu furioasă. Nici tu n-ai

fost în apele tale toată seara, mai ales după ce te-ai întors de la bucătărie. Şi ai evitat să te laşi condusă de acest domn Crane. Când am spus că vom trece în revistă planurile zilei de mine? Este chiar ridicol! Nici măcar nu trebuie să strângi masa; o va face Mary.

- Foarte bine, miss Shaw.

- N-am văzut pe nimeni să joace atât de rău aşa cum ai făcut-o în seara asta! Cred că te gândeai la altceva.

Cynthia ar fi vrut să-i spună: şi încă la ce mă gândeam! Dar murmură un: noapte bună, miss Shaw şi plecă.

Capitolul 5

Spre bucuria ei, Cynthia nu-l prea văzu pe Eric zilele următoare. Se întâlniră doar la micul dejun sau la cină, când el era însoţit de Margaret.

Dar prezenţa lui o ajută cumva, în sensul că interesul public asupra ei se diminuă datorită publicităţii făcute de Margaret Crane fratelui său. Tot Harbour House nu mai vorbea decât despre pilotul cazat acolo.

Cynthia coborî devreme la micul dejun şi găsi la masa ei un domn scund, cu părul alb, care mânca pâine prăjită cu miere, citind un ziar de dimineaţă. Când se apropie de el, acesta ridică privirea spunându-i:

- Bună dimineaţa, doamnă Farley! Vă mai amintiţi de mine? Sunt doctorul Ferguson.

- O, exclamă ea, v-am văzut intrând şi ieşind şi am presupus că sunteţi medic.

-îmi cer scuze că m-am aşezat la masa dumneavoastră. Iau micul dejun foarte devreme, de regulă. Acum mă retrag, să vă las...

- Dar n-aţi terminat de mâncat! obiectă Cynthia. Cred că Bruce mi-a vorbit despre dumneavoastră.

- Neal Bruce abia aşteaptă să găsească o femeie frumoasă, ca să aibă cu cine vorbi.

Cynthia trecu complimentul cu vederea.

- Se desfăşoară atâtea activităţi secrete pe aici, că nici nu îndrăznesc să vă pun întrebări.

El o privi lung.

- în privinţa muncii mele nu este nimic secret, vă asigur. Eu încerc doar să previn operatorii de expunerea prelungită la radiaţii, şi altele de genul acesta. Faptul că ne-am întâlnit astăzi a fost o coincidenţă fericită pentru că-l cunoaşteţi pe domnul Crane, despre care aş vrea să aflu mai mult. Cu ce se ocupă?

Cynthia nu ştiu cum să reacţioneze.

- Nu.. nu ştiu, începu ea stânjenită. Cu toate că fuseseră foarte apropiaţi, Eric nu-i mărturisese din ce trăia. L-am cunoscut acum câteva zile, la miss Shaw. Sora lui ne-a spus c-a fost pilot de încercare.

- Da, aşa se zvoneşte, dar se pare c-a abandonat această activitate. Ieri, a venit la laboratorul nostru de cercetări nucleare.

- Parcă a spus că vizitează uzinele de armament din zonă, îşi aminti ea. Cred că era precupat de avioanele de luptă sau de armamentele produse aici.

Doctorul Ferguson care o asculta încruntându-se fără să vrea, ridică atât de repede privirea încât Cynthia îl urmări şi ea involuntar. Eric Crane se afla la masa vecină privindu-i. Se înclină în faţa ei.

- Să înţeleg că despre mine vorbeaţi, frumoasă doamnă?

- Da, răspunse doctorul Ferguson. Este ciudat că aţi apărut tocmai acum...

- Vorbeşti de diavol şi.... sugeră Crane, cu un rictus care pe Cynthia o făcu să se înfioare.

- Nu, nici chiar aşa! Discutam despre vizitele pe care le-aţi făcut la uzină şi mă miram...

- Iar doamna Farley vă dădea explicaţii... îl întrerupse Eric. Sper că sunteţi satisfăcut cu răspunsurile doamnei...

- Ferguson, doctor Ferguson, se prezentă el, oarecum stânjenit. Sunt vecinul Evei Shaw. Mi-aţi stârnit curiozitatea pentru că v-am văzut petrecând mai mult timp alături de mecanici decât de inginerii fabricii.

Crane făcu o grimasă, apoi i se adresă Cynthiei:

- Dacă asta vă liniştеşte, doctore, mă simt mai bine alături de oamenii simpli. Imi place să studiez îndeaproape natura umană. Dumneavoastră însă, preferaţi să vă amestecaţi în treburile altora. Pe mine vă rog să mă eliminaţi de pe lista curiozităţilor dumneavoastră!

Dar doctorul nu mai apucă să răspundă, salvat de apariţia lui Margaret Crane. Aceasta înclină capul spre Cynthia în semn de salut, apoi îşi prinse fratele de braţ şi-l escortă la masa lor.

Doctorul Ferguson, vădit afectat de reacţia

dură a lui Crane, se scuză plecând.

Cynthia nu fusese niciodată mai afectată. Ştia că Eric are un temperament necontrolat, dar acum dăduse dovada unei lipse totale de control. Nici nu putea fi vorba despre un eventual interes în studierea naturii umane. îşi aminti episoade din California, în care atitudinea lui faţă de personalul de serviciu al clubului sau de la staţiile de benzină era de multe ori revoltătoare.

De fapt, fusese mulţumită că Eric o ignorase în timpul conversaţiei cu doctorul şi voia să aibă cât mai puţine legături cu el în viitor. Poate că absorbit de acele fabrici de armament, va uita de ea.

Anticipă o zi plină alături de miss Shaw, dar spre surprinderea ei, pe la ora trei, aceasta spuse:

- Nu mai lucrăm după-amiază. Vine vărul Alexander la ora patru pentru a-mi explica o manevră financiară pe care a făcut-o în numele meu. De ce nu te duci la piscină?

- Poate că aşa voi face, zise Cynthia închizând maşina de scris. După o jumătate de oră, echipată cu costum de baie adecvat, sandale fără tocuri şi cască de baie, ieşea din hotel. Dar nu se duse la piscină. Porni de-a lungul ţărmului, ajunse la plajă, unde-şi scoase rochia şi se

aruncă în apă. După vreun sfert de oră, reveni la mal cu gândul să facă sărituri în apă de pe stânca din vecinătate.

Dar tocmai atunci, la picioarele ei apăru o mână din apă, urmată de o figură cu mască de cauciuc. Prin ea o priveau doi ochi mari.

Cynthia rămase fără suflare, dar imediat realiză că nu era vreun monstru al apelor, ci un scafandru care scosese capul din apă să respire. Acesta se urcă alături de ea pe stâncă şi după ce-şi scoase masca, văzu că era un puştan pistruiat, cu ochii mari, albaştri.

- Te-am speriat? o întrebă el.

- Să nu mai încerci o astfel de apariţie din senin, când vezi o tânără singură! glumi ea.

- Adevărul este că te-am văzut doar când am ieşit din apă, îi explică puştiul.

- Ce făceai acolo?

- Exploram zona, îi spuse el cu gravitate. întotdeauna găseşti ceva interesant de văzut sub apă.

- Aici ai dreptate, dar nu este periculos să faci asta singur?

- Mda, este, sau cel puţin aşa se spune. Dar sunt de fapt, în faţa casei mele. Băiatul arătă spre o casă albă de pe plajă. Il vezi acolo pe bunicul?

Cynthia, care crezuse că în zona aceea nu se

afla nimeni, întoarse capul şi observă un bătrân cu părul alb, care-i privea.

- Bunicul mă cronometrează de fiecare dată când mă scufund, continuă puştiul. Dacă nu apar la suprafaţă, apare el aici imediat.

- Bunicul? Dar ce ar putea face într-o situaţie grea?

- Să mă scoată la suprafaţă şi să mă resusciteze. Bunicul O'Hara ştie tot ce trebuie ştiut despre lucrurile astea. A fost salvamar toată viaţa.

Cynthia îl privi lung pe băiat.

- Eşti cumva Tommy O' Hara?

- Sigur că da! Dar de unde ştii? O, dar stai puţin; nu eşti cumva doamna Farley?

Cynthia încuviinţă.

- Eu sunt, dar te rog să nu-mi mulţumeşti şi tu pentru că tatăl tău a făcut-o deja. Dar fratele tău unde este?

- Pe undeva, se joacă. Spune-mi, nu vrei să faci scufundări cu echipamentul meu?

- Mi-ar plăcea, dar trebuie să mă înveţi ce să fac.

- Uite, începu Tommy, nu te arunci, intri încet în apă. Tragi aer în piept, apoi stai cât poţi sub apă.

Cu ajutorul lui Tommy, Cynthia îşi puse

masca şi labele şi începu să descopere o lume nouă. Plantele de pe fundul mării i se păreau fascinante. Găsi nişte melci cu cochiliile minunat colorate, se lăsă încântată de culorile peştilor care-i treceau prin faţa ochilor. Simţind dintr-o dată că nu mai are aer, scoase capul la suprafaţă unde, surpriză, dădu cu ochii de Alex Houston, care o urmărea amuzat. Cynthia îşi scoase masca pentru a se încrunta la el.

- Asta înseamnă că de fiecare dată când mă duc să înot te găsesc pe mal? Domnule Houston, el este instructorul meu, Tommy O'Hara.

- A, deci dumneavoastră mi-aţi salvat fratele! zise Tommy.

- Da, Tommy, replică Cynthia în locul lui Alex. Ar fi fost capabil să sară din avion, dacă ar fi fost nevoie, ca să vă salveze.

- Este doar o figură de stil, Tommy; de fapt, am vrut s-o impresionez pe aviatoare.

- Oricum, vă mulţumesc încă o dată amândurora, zise Tommy. Iar acum trebuie să plec; bunicul îmi face semne că am stat cam mult.

După plecarea băiatului, Cynthia îi spuse lui Alex:

- Miss Shaw mi-a spus că vei veni s-o informezi asupra unei probleme avocăţeşti.

- Da, am rezolvat problema asta, dar voi reveni şi mâine pentru deschiderea sezonului de dans. Cu o condiţie, însă: să mă însoţeşti. Va veni multă lume.

Cynthia nu se arătă prea încântată, temându-se că va veni şi Eric Crane.

- Mulţumesc pentru invitaţie, zise ea, dar nu cred c-o voi accepta.

- Te rog, Cynthia. Promit că nu te voi mai deranja! Deschiderea sezonului de dans înseamnă foarte multă distracţie.

- Poate, dar de data asta...

- Crezi că soţul tău ar avea de obiectat?

Cynthia izbucni, indignată.

- Nici vorbă!

Oricât ar fi vrut să accepte, nu putea face asta din cauza lui Eric, aşa că persistă în refuz.

- Bine, în acest caz... îmi pare rău că am insistat...

- Alex, mi-ar face plăcere să merg cu tine la dans, dar n-o pot face. Cu aceste vorbe, se grăbi spre hotel.

In timp ce se îmbrăca pentru cină îi veniră idei foarte ciudate. Fiind însoţită de Alex Houston, mai trebuia să se teamă de ceva? Dacă s-ar arăta iritată de Eric, Alex ar reacţiona prompt? Dar în acelaşi timp lucrurile puteau

evolua spre ceva foarte neplăcut, cunoscându-l pe Eric şi temperamentul lui necontrolat. Era mai bine să refuze decât să ajungă în situaţii dificile.

Cu aceste gânduri, intră în salonul Evei Shaw.

- Mâine seară, este inaugurarea sezonului de dans, o anunţă ea. Este un obicei aici, de pe vremea copilăriei mele. Desigur, voi lua parte şi acum, dar cu nostalgie. Ar fi bine să mergi cu mine, să am cu cine vorbi.

Era dorinţa angajatoarei ei, aşa că nu mai putea refuza.

- Sunteţi sigură că aveţi nevoie de mine, miss Shaw? întrebă ea.

- Nu te-aş fi invitat dacă n-aş fi avut! Sigur că poţi dansa cu cine te va invita şi sunt sigură că vor fi amatori. Incepe la opt jumătate, aşa că ne vom întâlni la opt şi un sfert.

***

Sala de bal a hotelului era proaspăt renovată. Flori de diferite culori încântau privirea, frumos aranjate în vaze dispuse în jurul ringului de dans. Erau multe garoafe roşii, margarete, iar orchestra deschise dansul cu un succes de sezon. Cynthia abia mai stătea pe loc aşteptând-o pe Eva Shaw. Aceasta sosi chiar la opt şi un sfert şi o admiră.

- îmi place că eşti punctuală, Cynthia, zise ea.

Iar rochia este superbă; dai dovadă de mult bun gust. Iar acea bijuterie este încântătoare! Este moştenire de familie?

- Nu, am cumpărat-o în ziua în care am venit să mă angajez. Se vede că mi-a purtat noroc!

Eva Shaw găsi ceva de comentat, ca de obicei.

- Dacă mi-ar fi spus altcineva aceste cuvinte, aş fi considerat că vrea să mă flateze, dar venind din partea ta le consider un compliment.

Cele două doamne se îndreptară spre locurile rezervate lor, cu faţa spre ringul de dans.

Un grup de lângă uşă în care predominau bărbaţii îi atrase atenţia, pentru că încercau toţi să cucerească aceeaşi fată. Printre ei îl văzu pe Neil Bruce, care o sorbea din priviri pe tânăra din faţa sa, îmbrăcată într-o frumoasă rochie de dans.

Tocmai atunci, fata întoarse capul şi acesta fu probabil, semnul pentru ca orhestra să înceapă o rumbă îndrăcită. Tânăra îi spuse ceva lui Bruce, care scutură din cap. Apoi,
o lăsă în braţele celorlalţi dansatori şi se îndreptă spre locul în care se afla miss Shaw.

- Sezonul nu s-ar fi putut considera deschis dacă n-aţi fi venit, îi spuse el curtenitor. Şi dumneavoastră, doamnă Farley.

- Nu te mai comporta ca un regizor, Neal, îl

opri miss Shaw. Ar trebui să fii mai atent cu tânăra aceea blondă, nu cred c-o să apuci să dansezi cu ea, are prea mulţi pretendenţi.

- Se dansează cha-cha-ha, miss Shaw. Nu este un ritm pentru mine. Dar priviţi-o cum dansează!

Miss Eva o studie cu atenţie.

- Fetele cresc foarte repede, nu mi-o amintesc pe fata asta!

- Nu este de pe aici. Claire Herbert joacă rolul pe care
i l-aş fi oferit cu plăcere doamnei Farley, în spectacolul nostru. Am avut noroc s-o găsim. A venit aici fără să ştie de existenţa teatrului de vară şi s-a hotărât să-şi încerce norocul ca actriţă.

- Acum locuieşte aici? întrebă Cynthia.

- Mă îndoiesc, zise miss Shaw. Salariul de la teatrul de vară nu i-ar da posibilitatea să locuiască la Harbour House.

- De fapt, locuieşte aici, zise Bruce după o scurtă ezitare. Este vecina doamnei Farley, la numărul cinci, în apartamentul familiei Whitehead. Aceştia sunt plecaţi.

Miss Shaw se încruntă.

- De ce nu mi s-a spus că au plecat? Ce se va întâmpla cu preţiosul lor acvariu? Miss Shaw îi

explică Cynthiei: era un cuplu foarte reuşit, preocupat de peştii tropicali.

- Da, colecţia de peşti a familiei Whitehead este renumită. S-au instalat la numărul cinci, împreună cu minunatul lor acvariu, cu sisteme automate de control al temperaturii. Au plecat acum la nunta unei nepoate, la St Louis. Erau îngrijoraţi, desigur, că nu va avea cine să le îngrijească peştii, pentru că personalul hotelului şi-a declinat orice responsabilitate. Au venit cu problema lor la mine, iar eu le-am rezolvat-o imediat. Claire Herbert locuia la o pensiune unde nu se simţea bine, aşa că, am instalat-o în apartamentul familiei Whitehead pentru că acea colecţie de peşti tropicali necesita un îngrijitor.

Cynthia observă că Bruce era foarte mulţumit de soluţia găsită, dar pe măsură ce miss Shaw îl privea, această expresie de satisfacţie dispărea încetul cu încetul.

- Bruce, eu nu m-am născut ieri! Peştii nu sunt singurii care vor beneficia de pe urma acestei mutări!

- O, miss Eva! roşi Bruce. Este o tânără foarte drăguţă şi sper să vă fie pe plac cu timpul. Dar văd că dansul s-a terminat şi ar fi bine să-mi recuperez partenera chiar acum. Pot spera la un dans, mai târziu, doamnă Farley?

Eva Shaw îl privi nemulţumită.

- Lumea spune că este afemeiat, dar niciodată n-a amestecat amorurile cu afacerile familiei. Şi spun asta pentru că Bruce îmi este rudă. Din păcate, nu pot spune lucruri prea bune despre el, oftă ea. Ar fi putut face carieră în afaceri, dar...

- Poate interesul pentru teatru va duce la ceva bun, zise Cynthia împăciuitoare.

- Da, poate să se mai încurce cu vreo actriţă, bombăni Eva Shaw.

De cele două se apropie un tânăr într-un smoching puţin cam uzat.

- Bună seara, miss Shaw.

- Bună seara, Franklin, îi răspunse Eva Shaw. Ţi-o prezint pe doamna Farley.

Tânărul se înclină în faţa Cynthiei.

- Ai venit cu o misiune anume? îl interogă Eva Shaw.

- Nu, miss Shaw, sau mai bine zis, cu nimic important. Ii voi lua totuşi, un interviu lui Eric Crane în seara asta. Tocmai am vorbit cu doctorul Ferguson, care-mi spunea că acesta pierde vremea pe aici.

- In locul dumneavoastră, nu l-aş întreba direct pe domnul Crane despre treburile sale pe aici, îl sfătui Cynthia. Am înţeles că nu-i prea face plăcere să vorbească despre asta.

- Chiar aşa, doamnă Farley? In acest caz, ar fi

mai bine să renunţ, nu?

- O, iată-l şi pe Alex, în sfârşit! exclamă Eva Shaw.

Sosise clipa de care Cynthia se temea.

- Pari hotărât să mă sfâşii, începu ea.

- Nicidecum, îi răspunse el. Nu aveai nici un motiv să accepţi invitaţia mea dacă aveai deja alta.

- Am venit cu miss Shaw.

- Mai precis la ordinele mele. Dar ce se întâmplă, ai invitat-o pe doamna Farley şi te-a refuzat?

- Sigur că da şi pentru nimic în lume nu voi rata acest dans.

Cynthia se ridică imediat.

- Iţi mulţumesc că ţi-ai adus secretara la dans, Eva, îi spuse el.

- Nu mă trata ca pe o bunică, Alex! Am cu cine sta de vorbă. Iată-l pe domnul Crane!

Cynthia simţi că se va întâmpla ceva neplăcut, dar Eric Crane o ignoră pe Eva Shaw, adresându-i-se.

- Se pare că ştiu unde să te găsesc, Cynthia, zise el prinzând-o de mână. Dansăm?

Alex făcu un pas între ei.

- îmi pare rău că te dezamăgesc, dar doamna Farley dansează cu mine.

- Da, domnule Crane, am fost deja invitată.

- Aşadar, el este Houston de care am auzit?

- Chiar el, zise Alex sfidându-l.

Cynthia încercă să facă prezentările.

- Domnul Crane, domnul Houston...

- Te rog să mă scuzi, Houston, mormăi Eric, îţi voi împrumuta partenera pentru acest dans, am ceva de discutat cu ea. Poate doamna Farley îşi aminteşte că i-am solicitat dansul.

Alex în ochii căruia Cynthia citi o umbră de îndoială, reuşi să zâmbească imparţial.

- Doamna Farley nu trebuie să mă convingă, spuse el. Trebuie doar să-mi spună cu cine vrea să danseze şi mă voi retrage. El făcu o pauză, apoi adăugă: dar până atunci, Crane, n-o mai deranja! Fără a mai aştepta răspunsul lui Eric, o luă pe Cynthia conducând-o spre ringul de dans.

- Alex, vine după noi! exclamă Cynthia, speriată.

- Foarte bine! Să dansăm într-un colţ mai retras, pentru ca să am spaţiu pentru a rezolva problema, dacă va fi cazul.

- Nu, te rog, n-aş vrea să creăm probleme!

Alex începu să râdă şi o conduse spre mijlocul ringului de dans.

- Relaxează-te, glumeam. N-aş provoca incidente în mod voit.

Cynthia se mai uită o dată spre locul în care se afla Eric.

- Nu mai vine după noi! exclamă ea uşurată. Se îndreaptă spre alt cuplu. A, este Neil Bruce, cu noua sa prietenă!

- Crane lasă impresia că este beat, sau şi-a pierdut minţile. Să uităm de el. Observ că eşti plină de mistere, Cynthia Farley, iar pe mine mă intrigă misterele. Spune-mi, te-ar deranja dacă aş angaja un detectiv pentru a te urmări?

- Detectiv? repetă ea speriată.

- Ai ceva de ascuns, Cynthia? Iartă-mă, a fost doar o glumă. Nu prea reuşită, după cum ai reacţionat. Oricine ar obiecta la o astfel de propunere...

- Eu n-aş fi obiectat la tot ce vine din partea ta, spuse ea, dar numai după ce o făcu realiză ce spusese, iar Alex reacţionă corespunzător, strângând-o în braţe.

Cu coada ochiului, Cynthia observă că Eric şi blonda lui Bruce nu mai dansau şi păreau că se ceartă. Apoi, plecară spre ieşire.

- Nu ştiu ce se întâmplă, dar nu-mi place deloc ce văd acolo, îl informă ea.

- Draga mea, Cynthia, oftă Alex, dacă-ţi închipui că mă interesează ce face acest domn...

cu toate că este un vechi prieten al tău...

- Nu este prieten! exclamă ea.

- Cunoştinţă. Cu toate că a vrut să lase să se înţeleagă că ar fi mai mult între voi...

Cynthia realiză că nu-l putea minţi pe Alex.

- Ai dreptate, am fost logodiţi, pentru scurt timp. Sora lui stă de vorbă cu miss Shaw, acum.

- Când a avut loc idila voastră?

- Cu câteva luni în urmă, în California.

Cynthia nu sesiză la timp ce spusese.

- Probabil că înainte de căsătoria ta.

Cynthia se împiedică şi-i trebui un minut pentru a realiza că făcuse o gafă. începu să râdă forţat.

- Ce ciudat! exclamă Alex. Cu câteva luni în urmă erai logodită cu Crane, iar acum eşti măritată cu Alonzo, aşa îl cheamă parcă, pentru ca acesta să-şi părăsească mireasa şi să plece în Japonia cu afaceri.

- A fost o problemă serioasă cu afacerile sale, adăugă Cynthia încercând să prezinte o astfel de criză. Iar noi considerăm că soţul şi soţia pot profita foarte bine de pe urma acestor întâlniri rare. Este un an greu pentru toată lumea, nu?

- Eu nu l-aş numi astfel. Spuneai ceva de o criză in afaceri?

Realizând că nu va găsi niciodată o explicaţie

plauzibilă, Cynthia îi spuse:

- Aş prefera să nu discut despre asta. Am putea ieşi puţin să respirăm aer curat?

- Desigur, deşi este de neînţeles. încerc să-mi imaginez ce catastrofă s-a putut petrece în afacerile soţului tău Alonzo, încât să lase o astfel de femeie singură o perioadă îndelungată...

- Te rog, aş vrea să nu mai discutăm despre mine, să admirăm priveliştea asta minunată.

Cynthia se sprijini de balustradă şi încercă să se bucure de valurile care se spărgeau de mal, de stelele care străluceau deasupra capului lor, de briza care le răvăşea părul. încerca să se concentreze dar n-o putea face, conştientă fiind de prezenţa lui Alex, de privirea lui care n-o părăsea nici o secundă. începuse să se teamă de privirea lui.

Când tăcerea deveni mai jenantă decât întrebările lui, Cynthia hotărî să spargă gheaţa.

- Ce lună minunată! exclamă ea.

- Tu eşti frumoasă, Cynthia!

Ea începu să regrete că adusese în discuţie un subiect pe care-l considera neutru.Continuă să privească cerul.

- Ori de câte ori luna arată aşa, îmi amintesc

un vers care mă facă să mă înfior. Este al lui Coleridge: „luna era un diamant aruncat pe mare“

- Pe naiba! se auzi din spatele lor vocea Evei Shaw. Este Alfred Noyes, să ţii minte! Mă surprinde că n-ai corectat-o, Alexander.

- Recunosc că m-am lăsat depăşit de situaţie, Eva.

„Veghează pentru mine la lumina lunii,
Voi veni la tine în lumina lunii,
Chiar dacă iadul mă va opri“.

- Gata, destulă poezie, zise Eva Shaw. Am venit aici să respirăm aer curat, după ce am suportat-o pe miss Crane. Din fericire, îşi pierduse fratele din vedere şi s-a dus să-l caute; se vede că nu-l scapă nici o clipă. Aş vrea să fac o mică plimbare.

O voce din umbră o făcu pe Cynthia să ciulească urechile. Era a lui Eric Crane.

- Tot mai trebuie să păstrez tăcerea? Ce naiba faci aici, în Newburry?

- îl caut pe cel mai cunoscut pilot de încercări, răspunse fata, cu un aer batjocoritor. Şi eu citesc ziarele şi m-am grăbit să ajung aici.

- Nu era nevoie, poţi pleca acum.

- Şi să mă las din nou păcălită de tine? Să nu speri asta!

De acum, Cynthia reuşise să-şi revină de pe urma
uimirii şi încercă s-o îndepărteze pe miss Shaw din acel loc.

- S-ar părea că tragem cu urechea, şopti ea.

Dar spre uimirea ei, miss Shaw nu se lăsă dusă.

- Tu m-ai păcălit! susţinea Eric. Mi-ai promis multe, dar nu te-ai ţinut de cuvânt, Claire!

Cynthia era uimită. Probabil era vorba despre Claire Herbert, blonda iubită a lui Bruce. îşi aminti cum Eric urmărise perechea pe ringul de dans; era evident că o cunoştea pe Claire.

- De ce naiba a trebuit să vii în California să-mi strici lucrurile acolo? în scurt timp, proasta aceea şi-ar fi primit banii, iar noi am fi ştiut cum să-i cheltuim!

- Eric Crane, m-am lăsat păcălită o dată, acum nu mai merge! Eşti al meu!

Cynthia nu mai avu nevoie să asculte conversaţia. Alex era la dreapta ei acum, conducând-o spre un loc foarte îndepărtat, cu celălalt braţ prinzând-o pe Eva Shaw.

Cei doi veri, Eva şi Alex, asistaseră la o discuţie dintre un bărbat şi o femeie, din care nu înţeleseseră mare lucru. Singura pentru care această discuţie avea sens, era Cynthia. Ea ştia că se afla la baza acestei discuţii. Ar fi fost de-

ajuns să audă ce spusese Eric despre incidentul din California, dar ea înţelesese complet lucrurile doar când femeia ridicase glasul, referindu-se la incidentul din biserică. Aşadar, Claire Herbert era femeia care rupsese logodna ei cu Eric Crane. Si se afla acum la Newburry Harbour.

***

Fu norocul Cynthiei să scape de confuzia din mintea sa, pentru că imediat Alex o supuse unui tir de întrebări. Dar, din fericire, apăru Neal Bruce care o luă la dans.

Neal dansa atât de exuberant, încât se întrebă dacă pierderea partenerei sale însemna ceva pentru el. Continuă să se gândească la această situaţie în timp ce-şi însoţea partenerul pe ringul de dans.

Se gândea la trecutul şi prezentul său.

Simţise ură la început faţă de Claire Herbert, dar încetul cu încetul aceasta se risipi. Cynthia nu ştia nimic despre pretenţiile pe care le avea acea femeie asupra lui Eric, ştia doar că nu simulase supărarea şi îndârjirea cu care venise să-şi pretindă bărbatul. Mai apoi, îi mulţumi în gând femeii pentru că-l forţase pe Eric să-şi arate adevărata faţă, să pună astfel capăt falsei lor relaţii.

Nu simţi nimic ciudat când observă că

privirea lui Bruce o urmări chiar după ce încetă dansul. Apoi, o văzu pe Claire Herbert, aflată undeva, lângă orchestră, şi nu se miră când Bruce îi spuse:

- Doamnă Farley, sper că nu mă vei considera nepoliticos, dar Claire Herbert nu arată prea bine şi...

- Sigur, du-te imediat la ea, zise Cynthia. Sper că nu este bolnavă, nu? Nu este nici o problemă să mă laşi aici. Mă duc imediat la miss Shaw, care probabil, mă caută.

Eva Shaw o întâmpină cu căldură, dar Cynthia observă că era puţin nervoasă, lucru pe care de obicei nu-l lăsa să se vadă. Eva Shaw comentă la adresa orchestrei, asupra frumuseţii serii, bătând ritmul cu degetele pe braţul scaunului.

- Sunteţi obosită, miss Shaw? o întrebă Cynthia.

- Sigur că nu! Cynthia, aş vrea să faci ceva, ceva special, dar nu ştiu cum să-ţi cer asta.

- Stiţi că aş face orice pentru dumneavoastră, miss Shaw.

- Tocmai asta este problema! Eşti mereu drăguţă cu mine, încât simt că nu trebuie să exagerez. Dar Mary trebuie să plece. A primit o telegramă în seara asta şi părea foarte afectată; sora ei trebuie să nască; se pare că vor fi

complicaţii. Mary trebuie să plece numaidecât, dar nu vrea să mă lase singură...

- Crede că nu este înţelept...

- Mary nu crede nimic, dar va fi foarte neliniştită dacă nu pleacă imediat; n-ai vrea să te muţi alături de mine, în anexe?

- Sigur că da! îmi voi aduce lucrurile imediat!

- Nu le vei căra singură! Cheamă un valet, căruia să nu îndrăzneşti să-i dai bacşiş! Bine, dacă ne-am înţeles, poţi dansa în continuare. Uite-o pe miss Crane, care nu-mi place defel.

Cynthia o aprobă şi se făcu nevăzută pe verandă. Alese un colţ mai întunecat şi numai când privi scaunul alăturat observă că era ocupat de Eric Crane.

- Ei, ei! exclamă acesta. Ce vânt te aduce aici? Va trebui să discutăm, draga mea!

- N-avem nici o temă pe care să putem discuta! Cynthia se ridică sfidându-l.

-Avem, Cynthia! Parcă fusesem de acord să luăm totul de la capăt!

- Este prea târziu, Eric! Ne cunoaştem prea bine pentru a ne mai face iluzii. Nu-mi place că te comporţi ca un puşti prost crescut; până şi pe doctorul Ferguson l-ai pus într-o situaţie proastă!

- Nefericitul! Prea îl intrigau vizitele mele la fabricile de pe aici!

- De ce afirmi asta? Ţi-a pus o întrebare la modul foarte politicos. Oricine ar crede că ai ceva de ascuns!

- Nu suport moşii băgăcioşi, începu Eric, dar se opri deodată. O privi ciudat pe Cynthia. Ce să am de ascuns? Sper că tu mi-ai păstrat secretul.

Cynthia încercă să-şi elibereze braţul.

- La ce te referi?

- La afacerile mele de aici. Am petrecut cam mult timp cu muncitorii de pe aici, după cum a observat acel strălucit doctoraş şi o să-ţi spun şi de ce. Sunt mulţi cartofori printre ei. Trebuie să pierzi vremea pe acolo, să-i faci pe ei să ceară curăţirea locului şi atunci intru eu în scenariu.

Cynthia îl privea curios.

- Vrei să susţii că lucrezi pentru guvern?

- Intr-un fel. Mi-au cerut să circul prin fabrici, să aflu care sunt pariurile, care le sunt agenţii, ca să-i poată ridica. Mă ajută la asta reputaţia de pilot. Oamenii se simt flataţi când mă adresez lor. Să nu sufli o vorbă nimănui despre asta, Cynthia.

Explicaţia lui era neaşteptată şi pe moment Cynthia uită de mânia faţă de el, privindu-l cu oarecare consideraţie.

- După toate prostiile care s-au spus aici, să trecem la lucruri serioase: trebuie să mă

primeşti înapoi în sufletul tău.

Cynthia îl privi lung. Chiar nu înţelesese că între ei nu mai era nimic?

- N-are rost, Eric! Stii că nu te-am iubit niciodată!

- Eu îmi amintesc de vremea când te prefăceai destul de bine.

- Uită-mă, repetă Cynthia cu obrajii roşii de furie. Acum ştiu ce vreau de la un bărbat.

- Ceva gen Houston, poate? Ai nevoie de un bărbat cu temperament, Cynthy. Eric o prinse în braţe.

Ea se luptă să scape.

- Nu mă atinge! strigă ea.

- Te-am prevenit, Cynthy! Vrei să-i spun adevărul patroanei tale?

- N-ai îndrăzni!

Eric începu să râdă.

- Aş prefera să nu fie nevoie, mascarada ta îmi convine de minune. Si ţie, nu? Vezi, toată lumea este mulţumită.

Eric o prinse de mâini şi o trase spre el.

- Eric? se auzi vocea lui miss Crane. Ea înaintă după o scurtă ezitare. Te rog să-mi aduci un brandy.

- Imediat, surioară.

- Chiar acum, Eric!

Pe moment, privirile lor se întâlniră, apoi, spre uimirea Cynthiei, el cedă, ridică din umeri şi porni spre hotel. Dar nu avu timp să se gândească la cele întâmplate, că miss Crane o prinse de mână, întorcând-o cu faţa spre ea.

- Doamnă Farley, trebuie să-ţi vorbesc. Nu vreau să-mi mai urmăreşti fratele!

- Să-l urmăresc? repetă ea.

- N-o face pe inocenta! se răsti Margaret Crane. N-am spus nimic aseară când ai flirtat cu el în bucătărie şi nu ştiu de câte ori de atunci. Dar în seara asta am văzut cum l-ai urmărit!

- Domnişoară Crane! Te înşeli! Lucrurile stau invers!

- Nu m-am născut ieri! Nu te prosti, doamnă Farley! Dacă îţi închipui că fratele meu a moştenit vreo avere, te înşeli! Iţi pierzi vremea cu el, draga mea!

Cynthia o privi la început amuzată, dar apoi se înfurie.

- Chiar nu ştii că sunt Cynthia Farley, doamna Alonzo Farley al cărei soţ se află în Japonia?

- Nu-mi pasă cine eşti, de fapt. Poate voi, americanii, aveţi o idee complet greşită despre divorţ, dar te asigur că noi gândim altfel. Eric nu s-ar însura cu o servitoare, căci asta eşti...

- Opreşte-te! strigă Cynthia. Nu fi ridicolă! N-

am nici cel mai mic interes faţă de fratele tău! Ar fi fost bine să nu apară aici!

- Sigur că spui asta acum! se răsti miss Crane. Dar pe mine nu mă duci de nas, draga mea...

Cynthia încleştă pumnii.

- îţi repet, miss Crane, aş prefera să nu-ţi fi cunoscut fratele, dar nu voi mai asculta nici un minut prostiile pe care le spui. Noapte bună.

- Mă vei asculta! o opri miss Crane. Doamnă Farley, ştii...

- Doamnă Farley ! auziră glasul lui Alex Houston, care o prinse de mijloc. îmi acorzi acest dans? Apoi se înclină în faţa lui miss Crane. Este o seară minunată, nu? Vă rog să ne scuzaţi, am vrea să dansăm.

Plecară, lăsând-o pe miss Crane uimită.

Apoi, Alex îi zâmbi Cynthiei.

- Sala de dans este cam aglomerată, n-ai vrea să facem o plimbare?

- Da, aş prefera, murmură Cynthia, fără a mai rosti o vorbă, urcându-se în maşina lui Alex.

Se îndreptară spre drumul care ducea pe ţărmul mării.

- Ai avut necazuri cu rudele lui Eric? Sper că am intervenit la timp.

- A, da!

Alex opri motorul. O prinse de umeri. în clipa următoare, Cynthia se afla în braţele lui, simţindu-se sărutată, răspunzându-i cu pasiune la sărutări.

Cynthia nu făcu nimic pentru a scăpa din îmbrăţişarea lui. Aceasta era fericirea la care visase dintotdeauna. De ce se mai putea teme dacă Alex Houston era alături de ea?
Nu trebuia decât să-i spună despre trădarea lui Eric şi felul tiranic în care o urmărise de la scena din biserică, pe când ea încerca să-i scape.

Dar era o femeie măritată! Acest gând îi mai potoli avântul, dar o aruncă în braţele disperării. Alex, bărbatul pe care-l iubea, o credea măritată. Şi cu toate astea, era şi el îndrăgostit de ea, de soţia altui bărbat! Simţi cum o cuprinde mânia.

Se eliberă din braţele lui, reuşi să deschidă portiera şi coborî în grabă. Alex era prea surprins pentru a face vreo mişcare, ceea ce o făcu să trântească portiera furioasă.

- Pentru Dumnezeu, Cynthia!
- Nu-mi rosti numele! Nu-mi mai vorbi deloc!
- Dar nu pot să înţeleg, Cynthia...
- Poţi înţelege ce-ţi voi spune acum? strigă ea. Nu sunt genul de femeie uşor abordabilă!
- Cynthia, te rog, nu te purta astfel!
- Rămâi acolo unde eşti! strigă ea, cuprinsă de isterie. Sunt teribil de dezgustată. Să nu-mi

spui c-ai uitat că sunt măritată!

- Nu mă consideri destul de apropiat pentru ca să renunţi la prostia asta? o întrebă el cu blândeţe. Sau cel puţin, fii rezonabilă şi ascultă-mă.

- Să te ascult? Ceea ce vei spune nu poate fi decât o insultă. Cynthia porni singură înainte, deşi nu ştia încotro ar fi trebuit să se ducă.

Apucă să facă câţiva paşi, iar Alex o urmări cu maşina, oprind în dreptul ei.

- Urcă! îi spuse el pe un ton autoritar. Nici o femeie nu s-a întors vreodată pe jos de la o întâlnire cu mine şi nici tu nu vei face excepţie.

- Te rog să crezi că aşa va fi!

- în acest caz, vei atrage atenţia tuturor dacă o maşină te va însoţi pas cu pas. Tot hotelul va vui.

Era mult adevăr în spusele lui Alex, aşa că nu avu încotro şi urcă în maşină. Dacă Alex va încerca să discute cu ea, va ridica glasul la el. Sau poate nu... Dar el nu scoase o vorbă până ajunseră la hotel unde o însoţi până la intrare.

- Vrei să-mi dai o explicaţie, acum? Este posibil? Dacă nu vrei, îţi voi pune o singură întrebare. Dacă tot te lauzi cu o ţinută morală ireproşabilă, cum se face că abia acum ţi-ai amintit că eşti căsătorită?

Alex urcă în maşină, apăsă pe acceleraţie şi

porni spre anexe, în timp ce ea urcă în cameră cu obrajii arzând.

Capitolul 6

Cynthia coborî foarte prost dispusă la micul dejun. Lumea ostilă părea să se închidă ca o carapace în jurul ei. Eric se va folosi de orice ocazie pentru a-şi impune prezenţa, Claire Herbert era o ruşinoasă amintire a scenelor de coşmar din California, miss Crane îi declarase război, iar Alex îi înşelase aşteptările.

Cel mai uşor i-ar fi fost să părăsească Newbury Harbour, să plece cât mai departe, unde să se ferească de publicitate. Poate mai putea prinde vreun tren de dimineaţă; putea să-l roage pe Michael s-o ducă la gară. Nu, Michael era prea loial Evei Shaw, i-ar spune totul imediat. Cynthia realiză că şi ea trebuia să manifeste loialitate faţă de patroana ei, nu numai pentru postul oferit, ci şi pentru nenumăratele dovezi de prietenie primite din partea ei.

Stia că prietenia ar fi contat mai mult în inima Evei Shaw. Secretara putea fi înlocuită uşor, Alex va găsi imediat pe altcineva. Amintirea lui o făcu să tresară. De ce nu şi-l putea şterge din amintire? Cu aceste gânduri, intră în salon, ca Marie Antoinette la ghilotină.

- Bună dimineaţa, zise miss Shaw, bine dispusă, lăsând ziarul pe care-l citea. Mary a vrut

să pregătească micul dejun ca de obicei, dar am expediat-o mai devreme.

- Aţi mai rămas aseară la dans? o întrebă Cynthia.

- Nu până la sfârşit. îmi pare rău că i-am primit pe cei doi englezi, cred că nu sunt în toate minţile. Mai ales femeia. Nici o femeie stabilă psihic nu putea acuza o tânără că-i asaltează fratele.

Cynthia simţi că inima îi va face probleme.

- Aţi auzit toată discuţia?

- Neal mi-o prezenta pe acea Claire, când miss Crane s-a dus după fratele ei. Era furioasă.

- Miss Crane a acuzat-o pe Claire că i-a sedus fratele? Cynthia răsuflă uşurată.

- O, dar cu ce vorbe! Bietul Neal roşise în locul ei! Iar acea Claire m-a surprins, dându-i o lecţie lui miss Crane, de felul în care ar fi trebuit să se poarte. Neal Bruce nu putea alege o tânără mai bine educată! Dar mi se pare mie, sau eşti plictisită? Sau poate te preocupă ceva? Stiu că vorbesc prea mult, dar este atât de bine să ai pe cineva cu care să poţi discuta după săptămâni de singurătate!

- Nu sunt defel plictisită, miss Shaw, iar compania dumneavoastră este o mare plăcere.

- In acest caz, termină-ţi căpşunile până

deşert eu sacul cu noutăţi. Ai cunoscut-o pe Grace Fenley aseară? Poate ţi-a prezentat-o Alex. Dacă n-a făcut-o, nu-i nimic; ea m-a programat să ţin o prelegere la întrunirea Societăţii de Istorie, mâine.

- Grozav! exclamă Cynthia. Despre ce veţi vorbi?

- Poate despre cartea mea, dar nu la cea la care lucrăm. Rolul tău va fi să supraveghezi sala şi dacă vezi pe cineva dormind, să-mi faci semne cu batista.

- Voi avea grijă să nu aţipească nici unul!

- Unde va fi întrunirea? Aici, în hotel?

- O, nu, este o acţiune de caritate; biletul va fi zece dolari. Anul acesta, întrunirea va avea loc în casa Fenley din Magnolia. Aş vrea să te duci acolo în dimineaţa asta să discuţi cu Grace despre locul în care voi ţine prelegerea. Aş prefera salonul. Să insişti pentru salon, nu te lăsa dominată de Grace; îmi este rudă prin alianţă.

După micul dejun, un majordom aduse bagajele Cynthiei în anexe. Noua încăpere era mult mai bună şi mai plăcută. Limuzina condusă de Michael apăru imediat, dar miss Shaw o opri în ultima clipă.

- Cred că va veni şi ea cu noi, zise şoferul.

Dar nu miss Shaw apăru din anexe, ci Claire Herbert, îmbrăcată în pantaloni verzi strâmţi şi sandale cu tocuri înalte.

- Să nu mă consideraţi obraznică, doamnă Farley; nu este vina mea. Am venit s-o întreb pe miss Shaw unde va avea loc acţiunea de caritate şi a insistat să vă însoţesc. Sper că nu deranjez.

- Nu deloc, zise Cynthia, deşi nu văd ce ai putea face acum acolo.

- Neal a sugerat c-aş putea da culoare serii, printr-un număr artistic.

- Foarte bine, zise Cynthia fără pic de entuziasm.

- Nu este bine deloc! Imaginaţi-vă! Eu într-un program alături de miss Shaw! Se vor aştepta să le recit Shakespeare, iar eu nu pot oferi decât un music-hall ieftin!

Cynthia o privi uimită.

- Sunteţi englezoaică?

- Nu, dar am jucat câţiva ani în Anglia. I-am spus acelei doamne Fenley să nu conteze pe mine, dar se pare că nu ne-am înţeles.

Cynthia descoperi dintr-o dată că-i plăcea tânăra.

- Păcat că ai fost de acord să joci dacă nu simţi asta!

- Au insistat toţi, Fenley, miss Shaw şi Neal, tocmai când mă aflam după o scenă cu acea teribilă miss Crane.

- Dacă asta te consolează, miss Shaw consideră că te-ai descurcat minunat!

-A, vestea a ajuns până la tine? Voi vedea cum voi face să le demonstrez că nu sunt ceea ce le trebuie.

Ajunseră, şi o servitoare plină de importanţă, care-şi ţinea capul cu multă demnitate, le conduse la doamna Fenley.

- Sunt Cynthia Farley, începu Cynthia, secretara lui miss Shaw.

- Bună! o salută şi Claire. Vă aminţiţi de mine? Sunt cântăreaţa căreia i-aţi propus să danseze aseară. Nu mă simt prea pregătită pentru a...

- Sigur că-mi amintesc, miss Herbert, dar...

- Spuneţi-mi Claire, cum îmi spune şi Neal. Să prezint un dans erotic, ce ziceţi?

- Nu cred că ar fi pe placul oaspeţilor mei, spuse doamna Fenley, cu mult calm. Ţin mult la Neal dar ...

- Si eu. E un scump!

- M-am lăsat convinsă de el, continuă doamna Fenley. Cred că numărul dumneavoastră ar lungi

prea mult seara aşa că vom amâna totul pe altă dată.

- Da, este foarte bine, aşa, zise Claire. Se întoarse apoi spre Cynthia; te aştept în maşină.

- Nu ştiu unde le găseşte Neal, comentă doamna Fenley, după plecarea lui Claire.

Cynthia încercă să ajungă la o înţelegere cu această doamnă pretenţioasă şi chiar o făcu, despărţindu-se de ea în cele mai bune relaţii.

Cynthia se întoarse la maşină unde o aştepta Claire şi-şi aminti că avea de cumpărat din oraş un pachet cu hârtie pentru miss Shaw. Reuşi să găsească tipul de hârtie căutat şi când ieşi din magazin dădu peste Scoop Parker.

- Bună ziua, doamnă Farley, o salută el. Poate mă veţi ajuta! Vă aminţi că v-am întrebat despre acel individ, Crane? Tocmai discută cu un tip rău famat, Fats Mantell. E ceva pe la sindicatul trişorilor. Mi-am amintit ce spunea doctorul Ferguson despre acest Crane, care petrece cam mult timp prin uzinele de armament de pe aici.

- Ce vă face să credeţi că se cunosc bine? Poate s-au întâlnit întâmplător.

- Si Mantell este nou în oraş. Se cunosc foarte bine, nu mă înşel. Priviţi.

Cei doi se urcară în maşina lui Mantell.

- Crane mi-a spus aseară că pleacă la Boston,

să zboare cu avionul său la nu ştiu ce concurs, zise Cynthia. Poate pleacă acolo cu acest Mantell. Vă sfătuiesc să nu mai pierdeţi vremea cu Eric, lucrează pentru guvern. N-aş putea să vă spun la ce anume. I-au cerut să se ocupe de anihilarea cercurilor de trişori.

- Dar Crane este englez, nu? Nu poate face parte din departament!

- îl folosesc pentru că are deja un nume şi se înţelege bine cu muncitorii. Mi-a spus asta confidenţial, desigur.

- Si aţi tăcut?

- Evident, pentru ca el să-şi poată continua activitatea.

- Aveţi dreptate. Vă mulţumesc că m-aţi prevenit, doamnă Farley. Omul ridică pălăria în semn de salut şi plecă.

Cynthia deveni brusc conştientă că Michael o aştepta de mult cu portiera maşinii deschisă, iar Claire Herbert o fixa din spatele maşinii. Nu avusese de gând să-l deconspire pe Eric, dar era prea târziu acum să mai regrete, o făcuse deja. Michael era, probabil, foarte discret; cât despre Claire, ea ştia mult prea bine tot ce era legat de Eric.

Tocmai acest lucru o izbi când porni maşina.

- Când vrea să fie nemernic, Eric ştie s-o facă, nu? Claire se uită spre şofer, aflat dincolo

de peretele despărţitor. Ne poate auzi?

- Nu cred, răspunse Cynthia.

- Sper că nu, pentru că vreau să-mi iau o greutate de pe suflet, doamnă Farley. Poate nu ştii că eu ţi-am stricat ceremonia de cununie.

- Ba ştiu, o linişti Cynthia.

- El ţi-a spus? Desigur, a accentuat că sunt o individă de proastă factură...

- Te rog, Claire, nu vorbeşti cu doamna Fenley acum, aşa că... Cynthia îi zâmbi: aş prefera să te comporţi natural.

Claire o privi lung.

- Dumnezeule! exclamă ea. Sper că-mi vei primi scuzele! Dar oricum, ţi-am fost de ajutor, Eric ţi-ar fi stricat viaţa şi ţie.

- Dacă-l cunoşti aşa de bine, de ce te tot ţii după el?

- Pentru că... aici Claire se opri, roşind. Pentru că-mi datorează ceva. Asta este tot ce trebuie să ştii, Cynthia. Eric îmi datorează ceva, după cum ţi-am spus, dar să nu te mire dacă vei auzi că m-am măritat cu el!

Restul drumului se desfăşură în tăcere. Ajunseră la hotel unde se despărţiră, apoi Cynthia plecă spre plajă. Deodată, auzi vocea lui Claire.

- Nu, nu poţi intra! Ăsta este ultimul meu cuvânt, Eric! Cynthia o luă pe scări, pentru a nu

mai auzi nimic. Dar
vocile lor furioase răzbătură până la ea.

- Nu încerca să mă sperii! Nu vei reuşi!

- Te voi speria eu! Crezi că n-o pot face? Iar dacă n-o pot face eu, sunt alţii care ştiu mai bine s-o facă! Să vorbesc despre afacerea cu Mantell?

- Cine ţi-a spus? răcni Eric. Ascultă, Claire, cauţi necazul cu lumânarea! Dă-mi drumul sau...

- Să mă îmbrac, mai întâi!

- O să clarificăm lucrurile, apoi poţi să te îmbraci!

- Acum nu stau de vorbă, am întârziat deja la repetiţii. Este la latitudinea ta, Eric, procedezi cum crezi că este mai bine. Se auzi o uşă trântindu-se.

***

Proprietatea Fenley era ca un viespar în acea după- amiază în care se ţinea adunarea Societăţii de istorie. Maşini de lux, maşini sport, maşini mai puţin elegante, veneau şi plecau, lăsându-şi pasagerii în faţa reşedinţei Fenley, pentru a merge apoi în parcarea aflată în spatele terenurilor de tenis.

Chiar şi Eva Shaw era nerăbdătoare şi distrată. îşi uită ochelarii în maşină, o trimise pe Cynthia după ei, apoi pe
Michael îl expedie la hotel să aducă nişte exemplare ale primei ei cărţi, în cazul în care

cineva ar fi dorit să le cumpere.

Pe drumul de întoarcere, Cynthia se afla în faţa aleii pe care parcau maşinile invitaţilor, aşteptând să poată traversa când auzi o voce:

- Abia aşteptam să te văd, Cynthia! Iţi stă foarte bine îmbrăcată în această rochie roşie, îţi pune ochii în valoare. Eu o numesc roşie, dar sunt sigur că voi, femeile, îi spuneţi altfel.

- Este, de fapt, culoarea mandarinei.

- Este un cadou primit de la Alonzo?

Cynthia nu se obosi să-i răspundă, traversă şi se îndreptă spre intrare. Alex o urmă.

- Trebuie să văd dacă miss Shaw are nevoie de ceva. La revedere.

- Cynthia! exclamă Alex. Nu stai aici cu mine? Dacă tu nu eşti disponibilă, poate este miss Herbert.

- Claire are repetiţii. Neal Bruce a invitat-o să meargă cu barca, dar l-a refuzat. Oricum, sunt sigură că vei găsi vreun suflet rătăcit, lângă care să stai. Acum, trebuie să plec.

Evenimentul în sine se dovedi un mare succes.

Aşa cum îşi imaginase Cynthia, Eva Shaw se afla în faţa publicului fără urmă de trac sau nervozitate, presărându-şi discursul cu glume bune, care provocau hohote de râs. Eva Shaw

încheie discursul cu povestea străbunicului Barnabas Shaw, care, avea văduve la Salem, San Francisco şi Hong Kong şi care, de aceea, fusese supranumit Solomon Shaw.

După discursul Evei, toată sala se însufleţi, Cynthia aflându-se în mijlocul discuţiilor. Doamna Fenley fusese impresionată de felul în care se descurcase, ba chiar îi dădu şi atribuţii suplimentare, de care se achită de minune.

- Cynthia, ai obosit! exclamă Alex, care-i adusese un platou cu mâncare. Cred că n-ai avut timp să mănânci.

- Nu, n-am avut, recunoscu ea.

- Eu am făcut nişte „săpături“ zise el. Despre Eric Crane. Poate ne vei putea ajuta. Scoop, prietenul meu, mi-a spus că-şi pierde vremea prin fabricile de armanent, pentru a lua legătura cu muncitorii. Mi-a mai spus şi explicaţia ta.

Cynthia se înfurie şi se răsti la Scoop Parker.

- Domnule Parker! Ţi-am făcut o confidenţă! Mi-ai promis să n-o faci publică!

- Cu o singură excepţie, doamnă Farley: n-am promis nimic.

- Ar fi fost civilizat din partea dumitale să...

- Nu sunt o persoană civilizată...

- Ţi-am destăinuit secretul lui Eric, pentru că n-am vrut să intervii în ceea ce face el pentru

guvern. Este vorba despre guvernul nostru, îţi aminteşti?

- Sigur că-mi amintesc fiecare cuvânt pe care mi l-aţi spus! Scoop nu părea impresionat. I-am destăinuit secretul domnului Houston, pentru că este consilier la fabricile de armament de aici; ştiam că l-ar interesa.

- Exact; şi aş vrea să ştiu tot ce ai aflat despre Eric Crane, Cynthia.

Cynthia n-ar mai fi vrut să continue discuţia pe această temă şi de aceea aproape că se aruncă în braţele Evei Shaw care o căuta.

- Draga mea! exclamă Eva, abia acum am aflat că te-ai ocupat şi de bufetul din salon. Nu-mi place că Grace Fenley te-a însărcinat şi cu asta! Eşti foarte obosită, insist să te duci să te odihneşti!

- Dar am făcut totul cu plăcere, miss Shaw! Nici n-am putut să pătrund printre admiratorii care v-au înconjurat, ca să vă felicit!

- A mers totul foarte bine, nu? Si am vândut o mulţime de cărţi. Dar acum Michael te va duce la hotel.

- Nu este nevoie, Eva, o pot duce eu, sunt gata de plecare, se oferi Alex.

Cynthia vru să refuze, dar nu mai apucă s-o facă. Scoop Parker se oferi s-o ducă el.

- Sunteţi foarte amabili amândoi, dar mă simt

mai în siguranţă cu Michael, zise Cynthia. Il voi trimite imediat înapoi, miss Shaw.

- Nu este nici o grabă, mă simt foarte bine aici şi aş vrea să mai rămân. Tu, du-te liniştită să te odihneşti.

Cynthia plecă, fiind conştientă că Alex o privea nemulţumit.

De la sosirea fraţilor Crane, Cynthia simţise norii negri adunându-se deasupra capului ei. Işi pierduse apoi încrederea în Alex.

Nu putea decât să se învinuiască pe sine; dacă n-ar fi reacţionat prosteşte le vederea lui Eric, nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când maşina ajunse la Newburry Harbour, ea nu putea suporta gândul că trebuia să stea singură în apartament, să se gândească la propriile-i greşeli, până la sosirea Evei Shaw. Simţea nevoia de aer curat. De aceea, nesocotind indicaţiile lui Michael, porni la o plimbare pe ţărm, cu briza bătându-i în faţă. Dar descoperi că era foarte rece şi va îngheţa înainte de a se întoarce la hotel.

Când porni spre hotel, clopotul bisericii bătea ora şase. Neil Bruce, care venea din parcare, o privi îngrijorat.

- Doamnă Farley! Ai îngheţat! Ce făceai aici?

- Am simţit nevoia să fac o plimbare, dar

vântul suflă cam tare.

- Eu am renunţat la plimbarea de după-amiază pentru că iubita mea, Claire, are repetiţii.

în acel moment, Eric Crane se îndreptă spre ei.

- Cum s-a desfăşurat evenimentul, Cynthia? întrebă el.

- A fost un succes.

- Am cumpărat bilet, dar n-am ajuns, am petrecut toată ziua încercând să înţeleg cum se lucrează în laboratorul de radiaţii şi acum mă simt de parcă aş fi zburat ore întregi pe furtună.

- Ar fi bine să mergi cu noi, îl invită Bruce. Eu sunt obosit, tu extenuat, doamna Farley îngheţată. Să mergem în apartamentul meu, să bem ceva.

- Eu te refuz, mă duc să fac o baie fierbinte, zise Cynthia.

- Noi o să ne încălzim, dar pe interior, continuă Bruce. Se îndreptară toţi trei spre lift. Bruce o lăsă pe Cynthia
înainte.

Tocmai puse piciorul în lift când observă o femeie înghesuită într-un colţ. Cynthia se opri şocată.

Bruce încercă s-o liniştească.

- Ce este? întrebă el. Apoi, exclamă: o femeie!

- Dumnezeule! exclamă şi Eric, este Margaret! Surioară! strigă el, prăbuşindu-se alături de trupul căzut.

- Este miss Crane, se pare că a căzut! strigă Bruce. Nu, Dumnezeule, continuă el, este împuşcată! El o prinse pe Cynthia de braţ. Să nu leşini!

- Nu, nu, nu repeta Cynthia şocată. Este moartă?

- Nu ştiu, trebuie să chemăm repede un medic. Incearcă la Ferguson, sună la el, la unu!

Doctorul apăru imediat cu părul cărunt ciufulit, privindu-i uimit.

- Veniţi repede, doctore! Este un accident, la lift! Doctorul porni înaintea Cynthiei, apoi văzu braţul lui
Crane întins şi se opri.

- A avut Crane un atac de inimă cumva? întrebă el.

- Nu, doctore, sora lui, se află în lift.

- Nu am ce să-i mai fac, a murit instantaneu, datorită împuşcăturii din piept. Cine a găsit-o?

Cynthia ar fi vrut să vorbească, dar nu putea articula nici un cuvânt.

- Am venit toţi trei la lift; eu am văzut-o primul, zise Bruce.

Doctorul Ferguson se aplecă asupra lui Eric,

care zăcea
inconştient.

- Aduce-ţi nişte apă rece de la bucătărie, le spuse el.

- Mă duc eu, se oferi Bruce.

- Nu atingeţi nimic! spuse Ferguson. Si chemaţi poliţia.

- Poliţia! repetă Cynthia.

- Sigur că poliţia. Miss Crane a fost ucisă, v-am spus! Este o crimă. Chemaţi imediat poliţia. Si aduceţi apă, doamnă Farley.

Temându-se că ar putea fi considerată martor la descoperirea cadavrului, Cynthia petrecu o oră de coşmar în camera sa. Auzi maşini venind şi plecând, dar nici nu se uită pe fereastră. Cu cât ştia mai puţin, cu atât mai bine.

Apoi se mai linişti, spunându-şi că poliţia n-o va chestiona pentru moartea unei femei pe care abia o cunoştea.

îşi îngădui acea lungă baie fierbinte, pe care şi-o dorise atât. Apoi îmbrăcă o rochie cu o culoare foarte plăcută, îşi aranjă părul şi se aşeză pe canapea, aşteptând.

Pe la opt, o altă maşină opri la anexe. Cynthia se duse la fereastră, văzând-o pe Eva Shaw însoţită de Michael.

Se duse repede în hol şi deschise uşa.

- Nu-mi tot spune mie că eşti poliţist! repeta miss Shaw. Locuiesc aici! Vreau să urc în hotelul meu !

- Nu până nu termin ce am de făcut aici! Nu puteţi atinge liftul.

- Atunci, o să urc pe scări. Dă-te la o parte!

- Scuzaţi-mă, doamnă, dar nu vă pot lăsa să treceţi!

Apăru şi Michael cu glasul tău ca un tunet.

- Ce naiba se petrece aici? V-aţi pierdut minţile, este miss Shaw!

- Foarte bine, dar noi investigăm o crimă!

- Crimă? repetă Eva Shaw. Cineva cunoscut?

- Veniţi pe aici, miss Shaw, zise Michael; nu aveţi nici o legătură cu ce se petrece aici!

- Aşteptaţi, le spuse poliţistul, veţi avea necazuri!

- Belden! se auzi o voce care venea de la primul etaj.

- Domnule locotenent, răspunse cel în cauză. Doamna şi şoferul...

- Despre cine vorbeşti astfel? sări Michael.

- Lasă-l în pace, Michael, interveni miss Shaw. Este locotenentul Harry Hunt acolo? Sunt Eva Shaw, domnule, şi vreau să ajung în apartamentul meu.

- Scuze, miss Shaw, vă rog, poftiţi! Dar aş vrea să discutăm puţin mai târziu.

- Desigur, locotenente, voi fi acolo cu Neal Bruce şi aştept informaţii dumitale.

Miss Shaw o zări pe Cynthia în capul scărilor şi-i zâmbi. Cynthia se îndreptă spre apartamentul patroanei sale.

- Cine a fost ucis, draga mea?

- Miss Crane.

- Dumnezeule ! păli Eva Shaw. Am spus multe lucruri rele despre femeia asta şi am gândit şi mai rău decât am spus. N-o suportam! O, Doamne mă simt dintr-o dată foarte obosită!

- Este normal după o astfel de zi! Să vă aduc o cană cu ceai?

- Ar fi minunat! Nici n-am prea mâncat mare lucru.

Cynthia se grăbi spre bucătărie, să încropească ceva,
dar după câteva minute uşa se deschise şi-şi făcu apariţia locotenentul Hunt. Purta un costum albastru, şi-i întinse o insignă înainte de a intra.

- Sunt locotenentul Hunt de la Poliţia din Newburry. Sunteţi doamna Farley?

Cu aceste vorbe, trecu pe lângă ea, intrând în salon.

- Ia loc, Harry, îl invită miss Shaw. Doreşti o

cană cu ceai?

- Nu, mulţumesc, miss Shaw, nu sunt într-o vizită de curtoazie, ci în interes de serviciu. Aş vrea să-i pun câteva întrebări doamnei Farley.

Se întoarse spre Cynthia.

- Ar fi trebuit să vin aici mai devreme, doamnă Farley, dar Bruce a uitat să menţioneze că eraţi împreună când aţi găsit cadavrul. Sau, mai degrabă, a vrut să ascundă asta. Aveţi idee cu ce scop a făcut-o?

- Nu, nu ştiu, răspunse Cynthia.

Miss Shaw pufni dispreţuitor.

- Mi se pare chiar evident, Harry, sau ai prefera să-ţi spun, locotenente? Sigur că Neal n-a vrut s-o implice pe Cynthia în aşa ceva, s-o dea astfel pe mâna dumitale! Singura ei legătură cu crima este faptul că, din nefericire, a fost acolo când s-a descoperit, şi-mi imaginez că acei doi bărbaţi, care au fost şi ei prezenţi, ţi-au dat deja toate informaţiile.

- Acel bărbat, o corectă Hunt. Eric Crane nu este disponibil.

- Unde se află? întrebă Cynthia.

- Doctorul Ferguson l-a dus la spital pentru a fi sedat. Nu-l voi putea interoga în seara asta. Pentru un pilot de încercări, pare cam sensibil.

- Sora lui a fost omorâtă, domnule locotenent! zise Cynthia, revoltată.

- Poate, admise acesta, dar tot nu are scuză. Am înţeles că aţi descoperit cadavrul pe la şase, nu?

- Puţin după ora şase. M-am întâlnit cu Bruce, apoi a apărut şi Crane, am discutat câteva minute şi...

- Am înţeles că aţi plecat de la familia Fenley pe la ora cinci. Drumul de acolo a durat vreun sfert de oră. Aţi ajuns aici pe la cinci şi un sfert...

- N-am venit direct aici, m-am plimbat puţin pe ţărm.

- Trei sferturi de oră? Nu v-a fost frig?

- Ba da, dar am ignorat frigul. Nu mă simţeam prea bine şi am vrut să fiu singură, să mă pot gândi.

- Foarte bine, doamnă, zise Hunt. V-aţi întâlnit cu cei doi bărbaţi şi aţi intrat în hotel, nu?

- Da, Bruce a deschis uşile liftului ... Cynthia se înfioră amintindu-şi.

Hunt o urmărea foarte atent. Când ajunse cu povestirea la felul în care căutase apă în bucătăria lui Ferguson, el o opri.

- Bruce a declarat că el a adus apa.

- Nu, el a chemat poliţia. Presupun c-a trebuit să vă spună c-a adus apa ca să nu mă

menţioneze pe mine.

- Bine, continuaţi, zise Hunt.

- Asta este tot, domnule locotenent. M-am dus în camera mea, unde am rămas până când am auzit glasul lui miss Shaw.

- Iar acum, dacă ai terminat interogatoriul, spune-ne ce s-a întâmplat, locotenente.

- Nu ştim prea multe, dar miss Crane a fost împuşcată în lift. Glonţul a trecut prin peretele cabinei. Este ciudat cum ucigaşul a ştiut că era cineva înăuntru.

- Putea s-o vadă pe miss Crane prin sticla armată, domnule, îi sugeră Cynthia.

- Ciudat, nu? Si Bruce spunea la fel. Bine, să zicem că se putea vedea o siluetă acolo. Raportul medical spune c-a murit pe la cinci şi jumătate, iar moartea i-a fost provocată de un glonţ, calibrul 38.

- N-aţi găsit arma încă? întrebă miss Shaw.

- Nu. Când o vom găsi, vom face testele balistice, vă voi ţine la curent, miss Shaw. Iar acum voi verifica apartamentul doctorului Ferguson. Este la parter, da?

- Exact. Neal Bruce se află la apartamentul trei. Patru este liber pentru că se zugrăveşte.

- Si cinci? interveni Hunt.

- A, acolo stă familia Whitehead, dar sunt plecaţi acum şi în locul lor stă Claire Herbert, amica lui Neal pe care am angajat-o pentru

Teatrul de vară. Fata aceea are grijă de peştii familiei Whitehead.

Hunt se încruntă.

- Bruce n-a spus nimic despre această Claire Herbert.

Miss Shaw vru să-i ia partea lui Neal, dar renunţă
lăsându-şi mâinile în poală.

- Cred c-a fost distrat, ca de obicei.

Cynthia nu se abţinu de la o ultimă remarcă.

- Nu credeţi c-a vrut s-o ferească de întrebări neplăcute, aşa cum a făcut şi cu mine? Claire nu era în hotel când a fost împuşcată miss Crane.

- Oh! exclamă locotenentul. De unde ştiţi că nu era aici?

- Vă spun că nu era, atâta tot! zise Cynthia, ridicând tonul. Stiu că are repetiţii în fiecare zi, apoi se duce în oraş să mănânce şi pleacă direct la teatru pentru că se va deschide stagiunea foarte curând.

- Iar Bruce ştie toate astea şi le-a omis? Ce individ! Il cunoaşteţi bine, miss Shaw?

- Da, îmi este rudă; un holtei convins, care s-a bucurat de o moştenire pentru care n-a făcut nimic.

Cynthia sări în ajutorul lui Neal.

- Este ocupat tot timpul cu trupa de teatru!

Nu are timp liber!

- Se ocupă mai degrabă de fetele din trupa de teatru, zise miss Shaw. Aşa s-a ales cu Claire Herbert.

Hunt o privi cu mult interes.

- O cunoştinţă întâmplătoare? Si a instalat-o în apartamentul de deasupra? Ce ciudat!

- Nu-mi plac aceste insinuări, Harry! Rezumă-te la munca ta!

Hunt se burzului.

- Munca mea presupune să aflu tot ce se poate despre oricine are vreo legătură cu acest omor!

- Aş vrea să cred că noi trei, care am descoperit cadavrul, nu ne aflăm pe lista suspecţilor! zise Cynthia.

- De ce nu? zise Hunt. Dumneata, doamnă Farley, ai rătăcit pe plajă, pe vânt, la o oră nepotrivită, Bruce a plecat la plimbare şi s-a întors la şase, iar Claire Herbert se presupune că se afla la teatru. Doctorul Ferguson a plecat mai devreme de la serviciu şi a ajuns acasă pe la şase. Iată patru oameni cu patru alibiuri bune; nici unul nu putea fi aici, s-o împuşte pe miss Crane.

- Harry! îl întrerupse Eva Shaw. Sper că nu-i acuzi pe nici unul de crimă!

- Sunt suspicios prin natura meseriei, miss Shaw. Este primul caz de crimă după multă vreme şi voi verifica fiecare cuvânt şi de zece ori dacă trebuie! Aşadar, v-aţi plimbat pe plajă, doamnă Farley. Vă gândeaţi, pasămite... La ce?

- Probleme personale, locotenente, nici o legătură cu acest caz.

- V-aţi întâlnit cu cineva în această plimbare?

- Eu n-am văzut pe nimeni.

- Păcat! Sunt multe lucruri ciudate legate de acest caz. Omorul a fost comis cu un pistol calibrul 38; prea mare pentru a fi mânuit de o femeie, dar astea, zise el, întinzând o pereche de mănuşi albe, le-am găsit în colţul liftului.

- Sunt ale mele! exclamă Cynthia. Da, sunt ale mele, întări ea, văzând o steluţă mică, aurie, aflată pe una din mănuşi. Eric a leşinat, Bruce mi-a ridicat poşeta, pe care am scăpat-o de emoţie, dar n-a observat şi mănuşile, cred.

- Prea multe lucruri n-a observat Bruce, sau poate doar le-a uitat, zise locotenentul. Sper că nu vă deranjează dacă le voi verifica.

- Pentru ce?

- Pulberea glonţului rămâne pe ele. Aveţi ceva împotrivă?

- Nu, murmură Cynthia. Chiar credeţi c-am împuşcat-o pe miss Crane purtând mănuşile

pentru a nu lăsa amprente, apoi le-am lăsat acolo pentru ca să le găseşti dumneata?

- Am multe de făcut, miss Shaw, aşa că nu mai zăbovesc. Vă deranjez dacă mai revin? zise Hunt.

- Voi fi încântată, locotenente. Abia aştept să aud noutăţile.

După plecarea lui Hunt, Cynthia i se adresă Evei Shaw:

- Nu-mi spuneţi că mă suspectaţi!

- Tu ştii mai bine, draga mea, nu pot spune că-mi place atitudinea lui Harry, este prea oficială. îl cunosc de mult timp. Nu-mi place că vă suspectează pe tine şi pe Neal! îl voi suna pe Alexander, să-l rog să vină aici o vreme. Este la Boston.

- Oh, nu, vă rog! obiectă Cynthia.

- De ce spui asta? Poliţistul ăsta ţi-a pus întrebări ciudate şi nu te vei putea apăra singură. Alexander este avocat...

- Aş prefera să nu-i telefonaţi...

- Prostii, draga mea! Este avocatul meu! Să nu-mi spui că ţi-a făcut curte!

- Nici vorbă! întări Cynthia; Alex n-a adus niciodată în discuţie acest subiect.

- Nici măcar pe departe? Sau mă credeţi oarbă? Aţi dispărut de la familia Fenley amândoi, cu maşina lui, dar asta nu mă priveşte. Ceea ce

s-a întâmplat aici, când eşti în slujba mea, mă priveşte!

Eva Shaw ridică receptorul.

- Vă rog să-l sunaţi pe Alexander Houston, imediat! Să vină aici cât poate de repede!

Capitolul 1

Seara decurse apoi cu viteza melcului. Cynthia fu de acord cu miss Shaw că nu era bine să apară în restaurantul hotelului la cină pentru că ar fi fost supuse tirurilor de întrebări, aşa că deschiseră frigiderul din apartament. Găsiră acolo nişte sandvişuri făcute de Mary, învelite în folie, făcură cafea. Apoi rămaseră în faţa televizorului, încercând în zadar să găsească vreun program care să le atragă atenţia.

La zece şi jumătate sună soneria.

- Partea a doua a interogatoriului, draga mea, deschide-i uşa locotenentului!

Dar în faţa uşii se afla Alex Houston, iar Cynthia răsuflă uşurată, întinzând mâinile spre el.

- Am venit la tine în lumina lunii, murmură el, apoi intră în încăpere zâmbindu-i Evei. Iată-te implicată într-o crimă, verişoară! Cred că eşti încântată!

- Sunt încântată că ai ajuns atât de repede! Dar nu eu am nevoie de tine, ci Cynthia.

Alex îşi pierdu zâmbetul.

- Sper că nu este aşa?

- Din păcate... sau poate că nu am de ce mă teme.

Alex o dădu pe Topaz jos de pe canapea şi se aşează. Se

concentră asupra Cynthiei, care-i povesti toate evenimentele. Când ajunse la mănuşile pierdute, se încruntă.

- Dar aveai mănuşile la familia Fenley! Le-am văzut! Nu i-a spus Neal că le purtai când te-a întâlnit?

- Nu i-a spus, cred că a vrut să nu mă implice.

- Cel mai rău lucru pe care-l putea face! exclamă Alex, tocmai când se auzi soneria. Cine vine la ora asta?

- Probabil locotenentul Hunt, cu al doilea rând de întrebări.

Locotenentul îl văzu pe Alex.

- Nu ne-am văzut de câtva timp, domnule. Ce amabil sunteţi că le ajutaţi pe aceste doamne!

Alex ridică din sprâncene.

- Chiar au nevoie de ajutor?

- îmi fac meseria, domnule Houston, atâta tot. Miss Crane a fost ucisă la etajul patru. Am găsit acolo un glonte în geam şi un glonte de la un pistol de 38 în capătul scărilor. Nu erau urme de pulbere pe sticlă, aşa că am considerat că ucigaşul a stat în faţa apartamentului 4 şi a tras în timp ce liftul cobora. Suntem siguri că de acolo s-a tras. Este apartamentul gol rămas descuiat pentru ca să intre muncitorii. Am găsit

şi multe semne la ieşirea de incendiu.

- Făcute de muncitori? întrebă Alex.

Hunt scutură din cap.

- Ei spun că n-au folosit-o. Dar cineva a folosit-o mai târziu, zise el, dar n-a lăsat amprente, pentru că purta mănuşi, zise el privind-o pe Cyntia.

- O, Harry, dacă mai continui cu prostiile astea, refuz să te ascult! interveni miss Shaw.

Alex pufni în râs.

- Tot de mănuşile doamnei Farley te legi, deşi le-ai găsit la parter?

- Asta nu înseamnă că nu le-a lăsat cineva să cadă acolo!

- Eu voi face un ceai, zise Eva Shaw, dar Cynthia sări în picioare să se ducă la bucătărie.

- Stai jos! Crezi că nu sunt capabilă să mă descurc? Si trebuie să stai aici să-l auzi pe locotenent cum bate câmpii!

Locotenentul roşi.

- Eu sunt gata să vă răspund la orice întrebare, locotenente, dar mai întâi spuneţi-mi: arăt eu a criminală?

- Criminalii n-au semne distinctive, doamnă.

- Dar noi, care o cunoaştem bine, ştim că

doamna Farley n-a ezitat să piloteze un avion pentru a salva doi băieţi care se puteau îneca în larg. Un criminal n-ar face asta!

- Oricum, eu aştept rezultatul testelor făcute asupra mănuşilor şi vom mai discuta, apoi.

Cynthia refuza să-l ia în serios.

- Dacă veţi găsi urme de pudră, va fi pudră de ten. Apropo, aţi stabilit ce motive aş fi avut s-o ucid pe miss Crane?

- Aţi fost auzită când v-aţi certat cu miss Crane.

La această acuzaţie venită pe neaşteptate, Cynthia simţi că inima îi bate mai tare. De unde ştia ofiţerul? Desigur, fuseseră persoane în preajma lor; probabil poliţia le va ancheta şi cum unora le place mult bârfa... Dacă Hunt n-a aflat întreaga ei poveste până acum, cu siguranţă o va afla. Era mai bine să coopereze decât să-i trezească suspiciuni.

- Asta este adevărat, domnule locotenent, ne-am certat pentru că avea impresia că vreau să-i cuceresc fratele. Conform spuselor ei, vreau să-i iau minţile lui Eric, să divorţez pentru ca să mă pot mărita cu el. Si-a cam pierdut controlul, eu ... la fel...

- Si au fost doar acuzaţii neîntemeiate?

- Vă asigur că aşa fost! De fapt, aş fi preferat să-l evit complet, dar la dans nu este posibil.

- Aşadar, nu vă plăcea Eric Crane? Familia Crane nu este de mult timp aici. Ii cunoşteaţi dinainte?

Cynthia realiză că poate din discuţia cu miss Crane se auzise ceea ce nu trebuia.

- Este mai bine să explici situaţia, Cynthy, o sfătui Houston.

- Il cunoşteam pe Eric din Califonia. N-am vorbit despre asta pentru că n-avea rost.

- Aş vrea să-mi daţi amănunte. Aşadar, îi cunoşteaţi pe cei doi Crane dinainte.

- Numai pe Eric. Am fost logodiţi chiar o scurtă perioadă, apoi am rupt logodna.

- Miss Crane a avut vreo legătură cu ruperea logodnei?

- O, nu, era în Anglia, pe atunci, presupun.

- Poate că ea l-a influenţat în vreun fel, totuşi. Iar când v-aţi cunoscut aici...

- Domnule Hunt, lăsaţi-o pe doamna Farley să vă povestească ce s-a întâmplat, nu sugeraţi răspunsurile! interveni Alex. Nu facem aici spălare de creier; nu uitaţi că n-aveţi nici măcar un motiv temeinic pentru a o interoga pe această doamnă. O pereche de mănuşi...

- Poate ne spune unde a fost până la ora şase?

- Vom reveni asupra acestui punct mai târziu. Nu-mi plac metodele pe care le folosiţi. Doamna Farley nu este acuzată de nimic, vrea doar să vă ajute să lămuriţi acest caz.

Hunt îl privea cu ochii mari.

- Sunteţi avocatul doamnei?

- Doar n-am venit aici la miezul nopţii ca să mă plimb! Să continuăm, dar mai temperează-ţi avântul, domnule locotenent!

Acesta ezită o clipă.

- Am cercetat lucrurile lui miss Crane, care avea un venit nesemnificativ de la o moşie din Anglia. După carnetul de cecuri, se pare că şi-a întreţinut fratele, aşa că era normal să intervină şi în viaţa lui, nu credeţi?

Eva Shaw care intră în încăpere chiar atunci, interveni:

- Se comporta cu el ca şi cum i-ar fi fost lacheu. îi controla şi iubirile! Am observat din prima seară asta, suferea de complexul maternal.

- Averea Margaretei Crane îi va reveni fratelui său acum?

- S-o fi plictisit să-i aştepte moartea?

- Vom afla asta din Anglia; dar el este

oricum, eliminat de pe lista suspecţilor, mi-aţi spus că a leşinat imediat!

Houston clătină din cap.

- Sunteţi siguri că aşa a fost?

- Eu sunt convinsă! exclamă Cynthia.

- Doctorul Ferguson susţine acelaşi lucru, admise Hunt şi el nu poate fi indus în eroare. Mai aveţi vreo sugestie, domnule Houston?

- Acum câteva minute, te întrebai unde a fost doamna Farley când s-a petrecut crima. Dar ceilalţi?

- Fiecare are alibi. L-am verificat pe al lui Bruce, care s-a dus spre coastă, a avut o pană de cauciuc pe care a rezolvat-o la staţia de benzină de pe strada 7. Un puşti numit Oren Hunter i-a rezolvat roata iar Bruce i-a dat cinci dolari pentru asta.

- Lasă-l pe Bruce, el nu poate fi ucigaşul.

- Ferguson nici atât; aşadar, mai rămân doamna Farley şi miss Herbert.

- In acest caz, trebuie să te grăbeşti, să demonstrezi că Cynthia a plecat devreme de la familia Fenley, s-a urcat pe scara de incendiu şi a ucis-o pe miss Crane. Cynthia nu s-a mişcat de lângă mine la familia Fenley, de unde putea să ia pistolul? Si de unde să ştie că aceasta se afla în

hotel la ora aceea pentru că nu locuia aici.

- Da, bună întrebare, Hunt. Ce făcea miss Crane aici?

- Voi dezlega curând acest mister. Până atunci, noapte bună, doamnelor, domnule Houston.

Alex îl însoţi până la uşă, apoi se întoarse spre Cynthia.

- Aş vrea să-ţi mulţumesc că mi-ai fost de ajutor, atunci când locotenentul a încercat să mă dezorienteze, îi spuse ea.

- Sărise calul şi era conştient de asta. Nu este un om rău, dar n-are prea multă experienţă pentru un caz ca acesta. Preocuparea lui pentru mănuşile tale arată că era disperat să găsească dovezi. Nu-ţi face probleme.

- Nu mai sunt îngrijorată, acum că ai venit.

Eva Shaw pufni semnificativ.

- Parcă nu voiai să-l chem pe Alex!

- N-am vrut să-l deranjez.... se bâlbâi Cynthia.

- Să mă deranjezi! Cynthia... este o mare plăcere pentru mine să ştiu că vă pot scoate dintr-un necaz...

- Cred că suntem obosiţi cu toţii, interveni Eva Shaw. Trebuie să ne odihnim. Rămâi aici, Alex?

- Sigur, până se lămuresc lucrurile. Dar tu te

poţi retrage, verişoară, eu mai am de lămurit unele lucruri cu Cynthia.

- în calitate de avocat?

- Desigur, verişoară!

Cynthia era aproape sigură că Alex nu se gândea atunci la probleme legale. Iar ea era prea epuizată şi nu ştia cum va reacţiona dacă el îşi va demonstra din nou afecţiunea.

- Chiar sunt obosită, încercă ea. Nu putem discuta mâine?

- Nu va dura mult!

- Alex, las-o în pace, interveni Eva Shaw.

Alex ridică din umeri.

- Mă întrebam doar dacă n-ar trebui să-i trimitem o telegramă lui Alonzo Farley, atât.

- Lui Alonzo? repetă Cynthia luată prin surprindere. De ce să afle el?

Alex o privi uşor amuzat.

- Nu crezi că soţul tău ar trebui informat?

- Cred că ai dreptate, Alexander, zise Eva Shaw. Nici nu m-am gândit la el.

Nici Cynthia n-o făcuse. Imaginea lui Lon, care trebuia să-şi lase afacerile pentru a-i veni în ajutor i se formă imediat în minte. Stia că ar veni imediat gata s-o salveze după ce ar profera tot felul de termeni mai puţin ortodocşi la adresa ei,

dar ar face totul pentru a o scoate din bucluc.

încercă să pară foarte detaşată.

- Nu cred că este cazul să-i mai creez şi eu probleme! Oare este cazul?

- în privinţa mănuşilor, nu; dar cearta cu miss Crane...

- Ce aud? Si tu te-ai certat cu ea, Cynthia? interveni Eva Shaw.

- Da, şi i-am spus locotenentului. De fapt, moarta s-a certat şi cu Claire Herbert.

- Nu-mi plăcea de loc femeia aia, conchise Eva Shaw.

- Stai puţin! sări Alex. Vrei să spui că şi cu Claire Herbert s-a certat din acelaşi motiv? Hunt ştie asta?

- Poate... nu vă amintiţi ce spunea, că miss Crane îl păzea pe fratele său de eventualele iubite care nu erau prea puţine...

- Aş vrea să nu-i spui asta locotenentului; îmi place Claire Herbert; nu cred că a avut vreo legătură cu crima pentru că nici nu se afla în hotel la acea oră.

- Atunci, n-are de ce să-şi facă probleme. Insist totuşi, să-ţi informezi soţul despre cele întâmplate.

- Dar ce poate face el de la distanţa la care

se află?

- Du-te în camera ta, draga mea, zise Eva. Eu o să mai discut puţin cu Alex.

***

Cynthia dormi mult a doua zi, încât miss Shaw luă micul dejun singură, lăsându-i un bilet pe uşă.

„N-am mai putut să te aştept, somnoroaso, aşa că am luat micul dejun cu Alex. Are veşti. Vino cât poţi de repede“.

Cynthia se îmbrăcă în grabă, întrebându-se ce fel de veşti avea Alex. Alese o rochie de bumbac şi o jachetă asortată şi se grăbi spre restaurantul hotelului.

Cei doi terminaseră de mâncat; Alex fuma.

- O, iată-te, în sfârşit! exclamă el.

- Dacă nu veneai, nu mai puteam aştepta de nerăbdare.

- Care sunt veştile?

- Nu le ştiu nici eu, zise Eva; n-a vrut să-mi spună nimic până la venirea ta.

- Poliţia ţi-a returnat mănuşile, cu scuzele de rigoare; spre dezamăgirea lor, n-au găsit urme de pulbere pe ele.

- Asta înseamnă că nu mai planează

suspiciunea asupra mea?

- Cred că Hunt va dori să-ţi spună asta personal.

***

Locotenentul Hunt îşi ridică privirea din hârtiile de pe biroul său.

- Bună dimineaţa, doamnă Farley, domnule Houston, zise el ridicându-se spre a-i întâmpina pe cei doi.

- Ce veşti mai aveţi, domnule Hunt?

- Crane este eliminat de pe lista suspecţilor. Miss Crane avea un venit asigurat pe viaţă de o rudă; la moartea ei, această avere revine unei instituţii de caritate din Anglia. Fratele ei nu moşteneşte nimic.

- Aţi luat legătura cu el?

- Da, în dimineaţa asta. Se ocupă de înmormântarea surorii sale.

Hunt se aplecă peste birou şi luă o cheie dintr-un suport. Era o cheie de la hotelul Harbour House. Această cheie a fost găsită în poşeta lui miss Crane, care, după cum ştiţi, nu locuia în hotel.

- Cum a ajuns în posesia cheii? Căci a luat-o de la recepţie! zise Alex.

- Cred că s-a dus direct la recepţie a pândit

momentul în care a plecat recepţionerul şi a rugat-o pe femeia de serviciu să-i dea cheia de la apartamentul nr. 5.

- Dar de ce a vrut să intre în apartamentul lui Claire?

- Să se mai certe cu ea?

- Dar dacă ştia că este acasă, de ce i-a trebuit un duplicat?

- Poate a aştepta momentul în care aceasta era plecată, zise Hunt.

Deodată, apăru o patrulă care-i spuse lui Hunt:

- A venit doamna Herbert!

- Pofteşte-o aici!

Cynthia observă că, de data asta, femeia era îmbrăcată foarte decent, discret machiată.

- De ce m-aţi chemat aici, locotenente? întrebă ea, după ce se aşeză pe scaunul indicat de Hunt. Aţi găsit vreun obiect al meu în lift? Vă spun imediat ce s-a întâmplat; ieri mă grăbeam teribil şi la ieşirea din lift mi-am prins poşeta în uşă, iar conţinutul acesteia s-a vărsat în lift. Am recuperat mare parte din el.

- Nu pentru asta v-am chemat, doamnă Herbert, zise Hunt. Nu ştie nimeni ce aţi făcut între ora cinci şi şase jumătate.

- Bine, o să repet, locotenente; am plecat de la hotel după ora cinci, să mănânc ceva, unde m-a văzut multă lume.

- Nu v-a văzut nimeni, am verificat! Dar nu asta este problema. V-aţi întors la hotel la zece treizeci; până atunci n-aţi ştiut de crimă?

- Nu.

- Când aţi văzut-o ultima oară pe miss Crane?

- Chiar în ziua crimei, la lift. Dar n-am vorbit.

- Pe la ce oră?

- Să zicem cinci şi cinci.

- Deci nu ştiaţi că se ducea spre apartamentul în care locuiţi.

- Al meu? Claire păli. Da, mi-am închipuit asta, dar n-am fost sigură, aşa că n-am spus nimic. Când m-am întors de la teatru, apartamentul fusese răvăşit.

- Nu vă lipseşte nimic?

- La prima vedere, nu.

- De ce ar fi vrut miss Crane să vă răscolească apartamentul?

- De unde să ştiu? Mă suspectează că umblu după fratele ei, un tip fără valoare, de altfel.

- Stim despre cearta dintre voi...

- Este normal, pentru că a auzit-o multă

lume. îşi închipuia că-l am pe Eric în valiză!

- Dacă miss Herbert nu este sigură că i s-a umblat în apartament, poate că miss Crane nici n-a ajuns s-o facă, fiind ucisă înainte de asta, sugeră Alex.

- Ce vreţi să spuneţi? Că miss Crane a fost ucisă când cobora din camera mea? La etajul patru? Dar Eric Crane unde este? Nu l-am văzut astăzi.

- A plecat la Boston, să se ocupe de funeraliile surorii sale.

- Si revine?

- Da, chiar astăzi. El nu este implicat în această crimă.

- Pe naiba, nu este! murmură Claire ridicându-se. Vorbele ei fură auzite doar de Cynthia.

- De ce este atât de afectată? se întrebă Alex. Doar n-a fost acuzată de nimic!

- Mă duc după ea, să văd despre ce este vorba, zise Cynthia.

- Du-te, o îndemnă Alex. Ne întâlnim la ora unu, la Land's End.

***

Cynthia o ajunse din urmă pe Claire.

- Nu-mi plac aceste discuţii la poliţie, zise Cynthia, n-ai vrea să bem o cafea să ne

revenim?

- Sigur că da! Ce zici de Lobster's Claw? Claire o conduse într-o cafenea cu patru mese. Iţi mulţumesc că ai venit cu mine, doamnă Farley.

- Cynthia.

- Bine, Cynthia. Nu ştiu de ce te porţi atât de frumos cu mine după tot ce ţi-am făcut...

Cynthia îi zâmbi.

- Mi-ai făcut un mare serviciu scăpându-mă din ghearele lui Eric.

- Când mă gândesc că era o vreme când îmi pierdusem minţile după acest bărbat, nu-mi vine să cred... uite ce este, Cynthia, o să-ţi spun adevărul. Am fost căsătorită cu Eric Crane, acum câţiva ani, în Anglia.

- Cum? Si ai reuşit să divorţezi?

- Nu, n-am divorţat.

Cynthia simţea că îşi va pierde curând controlul.

- Vrei să spui că era căsătorit şi m-a cerut şi pe mine de nevastă?

- Stai puţin! Nu-l considera bigam. Căsătoria cu mine a fost o farsă. Am descoperit asta după câteva luni, când s-a plictisit de mine şi a plecat. Iar eu mă consideram doamna Joe Crandall, aşa

se numea el pe atunci. Aveam ceva bani, dar eram cam prostuţă. Ceremonia a fost o farsă, la fel şi preotul!

- Ciudat! exclamă Cynthia.

- Eram într-o trupă de teatru pe atunci. Noroc că mi-am păstrat slujba. Stiam că Eric are o soră bogată care-i dădea ceva bani şi-l ameninţa mereu că-l va dezmoşteni. A dispărut fără o vorbă, dar nici eu nu m-am lăsat, l-am găsit!

- Asta înseamnă că nu este pilot de încercări?

- Ba da, dar l-au concediat pentru că era cartofor.

- Dar asta face şi acum!

- De unde ştii?

- Chiar de la el! Dar susţine că lucrează în secret pentru guvern.

- Sper că n-ai crezut o iotă! Hai să mergem, o să mai vorbim pe drum, zise ea. Aşadar Eric lucrează pentru guvern? Draga mea, a lucrat pentru trişorii de la fabricile din Lancaster, acolo a fost prins. Mai era încurcat şi cu trişorii din California. L-am depistat şi acolo şi mi-a promis că mă va lua legal de nevastă şi mi-a dat şi nişte bani din care să trăiesc. Stai puţin! exclamă Claire. Nu cumva i-ai dat şi tu bani?

- Nici vorbă!

- Sora lui nu i-a mai dat bani în ultima vreme pentru că a avut nişte probleme, o boală, ceva. Atunci, a luat bani de la un individ cu care era implicat în afaceri murdare, Mantell. Trebuia să-i vezi faţa când i-am pomenit numele ăluia!

- O să poţi renunţa la el vreodată?

- Da, acum o pot face, după râurile de lacrimi pe care le-am vărsat pentru el. Hai să vorbim despre ceva mai plăcut.

Capitolul 8

Eva Shaw nu se afla în apartament la întoarcerea Cynthiei, dar îi lăsase un bilet pe un manuscris:

„Am fost chemată la Boston şi voi întârzia.

Te rog, dactilografiază acest material; uită prostiile lui Harry Hunt.

Eva S“

Era mai uşor de gândit decât de făcut, îşi spuse Cynthia, care nu se afla într-o stare prea bună. După câteva minute, în care se apucă de dactilografie cu toată convingerea, mâinile în căzură neputincioase în lături. îi era imposibil să se mai dedice trup şi suflet, ca înainte, stufoasei istorii a familiei Shaw. Se ridică, îndreptându-se spre fereastră.

Auzi liftul care urca şi cobora mereu, fără odihnă. Ajunse şi la etajul cinci. Inima Cynthiei începu să bată necontrolat. Oare cele aflate ieri îi zdruncinaseră încrederea în sine? Sau era cu nervii la pământ? Se prinse cu mâinile de marginea mesei, privind oceanul fără a-l vedea, în timp ce frânturi din povestirea lui Claire îi traversau mintea. Toate aveau un singur sfârşit; se contopeau într-o mare suspiciune.

Se ridică tremurând, temându-se să-şi continue ideile fără ajutorul unei minţi mai

experimentate.

Numai dacă Eva Shaw ar fi fost aici! Dar ea nu se întorcea decât peste câteva ore.

Cynthia simţea lipsa lui Alex, care ar fi ajutat-o să depăşească aceste momente dificile cu prezenţa lui care avea darul s-o facă să nu mai simtă nici una din greutăţile vieţii.

Iar Alex o aştepta, la Land's End, peste cincisprezece minute.

Alex se afla acolo după cum îi promisese, discutând cu una din chelneriţe. Nu-i spuse nimic până ce Anna nu plecă să le aducă mâncarea.

- Mi se pare mie, sau eşti cam deprimată astăzi?

- Mă tem că trebuie să-ţi fac o confesiune...

Houston o privi cu multă înţelegere.

- Niciodată să nu te temi de mine, Cynthy, spune-mi adevărul... mă aşteptam la această confesiune... într-un fel.

Cynthia nu ştiu cum să-i interpreteze vorbele. Oare era atât de sigur de sentimentele ei, încât următorul ei pas ar fi trebuit să fie divorţul? Sau poate Alex intuise secretul ei? Poate făcuse chiar cercetări şi aflase că Alonzo îi era frate.

- Este legat de crimă, zise ea, citind dezamăgire pe figura lui. Poate mă vei ajuta să

ajung la o concluzie în aceasta junglă de gânduri dezlânate.

- Niciodată n-am avut o aplecare spre acest domeniu, dar spune-mi, te ascult.

- îţi voi prezenta lucrurile într-un mod foarte interesant, pentru a nu te plictisi. Claire Herbert a încercat să-l forţeze pe Eric Crane să facă ceea ce ar fi trebuit. Nu pot da mai multe detalii, nu este problema mea. Asta ar fi un aspect. Al doilea este că Eric se află în compania unor răufăcători, ucigaşi şi alţii de acest gen.

- Nu cumva te-ai uitat prea mult la telenovele? o întrebă Alex.

- Nu este imaginaţia mea! Eric Crane este implicat în jocurile de noroc şi pariuri la nivelul fabricilor de armament de aici.

- Nu mi-ai spus asta până acum, se încruntă Alex.

- îl detest pe acest Crane şi pentru alte motive! Dar mi-a jurat în secret că lucrează pentru departamentul de stat, iar eu am crezut că este angajat al guvernului. L-am văzut aici în compania unor persoane despre care nu se spune nimic de bine, cum ar fi Mantell.

Alex o asculta cu multă atenţie.

- Am auzit multe despre acest individ. Continuă, Cynthy.

- Claire s-a certat teribil cu Eric, cu o zi înainte ca miss Crane să fie ucisă, şi reacţia lui a înspăimântat-o! Ii ieşiseră ochii din orbite. Se pare că ameninţarea ei că-l va denunţa i-a accentuat disperarea şi s-a hotărât să scape de ea, dar cum se face că a fost ucisă sora lui şi nu Claire?

- Cynthy, nu te ambala! Il cunoşti mai bine pe Crane, nu ştii dacă este capabil de crimă?

- O, nu! Este egoist, trădător, intră în panică atunci când este încolţit, dar nu este ucigaş! Dar poate a angajat pe cineva s-o ucidă pe Claire, cineva care a pătruns pe ieşirea de incendiu iar el a ieşit pentru a fi văzut şi a avea alibi.

- Există un punct slab în toate astea, o opri Alex. Ai acceptat tot ce ţi-a spus Claire, presupunând că alibiul ei este perfect? Si ea este capabilă de orice, ai uitat cearta cu miss Crane?

- Si alibiul meu este la fel de superficial ca al ei; şi eu m-am certat cu miss Crane, dar n-am ucis-o. Nici Claire!

- Atunci, presupui că ucigaşul angajat de Eric a ucis-o pe miss Crane în locul lui Claire?

- îţi aminteşti ce i-a spus Claire locotenentului

Hunt? Că trebuia să coboare pe la cinci pentru repetiţii, iar ucigaşul i-a văzut umbra prin sticla liftului. A coborât dar i-a căzut poşeta şi s-a oprit să strângă lucrurile de pe jos. în timpul acesta, ucigaşul n-a mai văzut nici o umbră. Apoi miss Crane a urcat în lift, voind să percheziţioneze apartamentul lui Claire.

- Stai puţin. Dacă ucigaşul a văzut-o urcând?

- Poate că nu. El nu avea de unde să ştie la ce etaj va opri liftul, a văzut doar cabina coborând de la cinci, iar umbra unei femei se putea vedea prin peretele de sticlă. Nu ţi se pare plauzibil?

- Vorbiţi despre crimă? îi întrebă Anna, chelneriţa. Vreţi să mă ajutaţi? Poliţia a început să-mi pună întrebări şi mă tem.

- Anna, n-ai de ce să te temi. Rolul poliţiei este să-i ajute pe oameni. Ce te-au întrebat?

- Pe mine n-au ajuns încă să mă interogheze, dar au făcut-o cu colegele mele. întrebau despre actriţa aceea, Herbert.

- Da, voiau să ştie unde se afla la cinci şi jumătate în acea după-amiază.

- Era la masa mea.

- Bine, Anna o să-i spun eu locotenentului Hunt acest amănunt. Dar poate el va voi să te cheme să dai declaraţie.

- O, nu, vă rog! Ce-mi vor face?

- Nimic. Bine, dacă te temi, voi merge cu tine, sau îl voi ruga pe locotenent să trimită aici un angajat.

La sfârşitul mesei, Alex readuse în discuţie subiectul de care se temea Cynthia.

- Tot mai crezi că soţul tău nu trebuie să afle despre cele întâmplate, Cynthy? Ziarele sunt pline de articole pe tema asta.

- Dar Alonzo n-are cum să le vadă; de altfel, ştirea nu apare şi în ziarele japoneze.

- Aşadar, nu s-a întors în ţară? Mi-ai spus că despărţirea va dura câteva luni, doar.

- Ne-am scris nenumărate scrisori în acest timp...

- Nenumărate scrisori! Extraordinar! Ce soţie iubitoare eşti, Cynthy!

- De fapt, n-am vrut să mă consideri o nevastă cicălitoare, care-şi bombardează soţul cu scrisori...

- Vrei să ştii cum te consider eu?

- Cred că nu este momentul pentru astfel de aprecieri, Alex, sunt probleme mai importante de rezolvat.

- Cum doreşti. Cynthia, în calitate de avocat al tău aş vrea să ştiu dacă-mi ascunzi ceva,

înainte de a merge înainte.

- Vom continua interogatoriul? Nu, n-am nimic de ascuns. N-ai vrea acum să-i spui locotenentului ce cred eu despre crimă?

Alex începu să râdă.

- Te voi conduce la hotel, apoi mă duc la poliţie. Hunt îl aşteaptă pe Crane în această după-amiază.

- Nu mă duc la hotel, aş vrea să fac o plimbare pe ţărm, să-mi alung din minte crima înainte de a mă apuca iar de saga familiei Shaw.

***

Cynthia făcu un efort să se piardă în ultimul capitol al Evei Shaw, dar de multe ori, capitole ale crimei recent petrecute îi trecură prin minte. Poate că descifraseră misterul de acum şi râdeau toţi de varianta ei!

La patru şi jumătate nu mai rezistă, îmbrăcă un costum de baie şi se duse la bazin să se relaxeze.

Neal Bruce îi făcu loc să treacă, dar chipul lui dezolat, lucru neobişnuit pentru el, o făcu să se oprească.

- Claire este tot acolo?
- Nu ştiu, răpunse Cynthia. Pe ea o aşteptai?
- Da, dar este în zadar, nu vrea să-mi

vorbească. Cynthia, Claire te place, n-o poţi face să mă asculte? Ţi-aş putea spune şi ţie, am încercat s-o conving c-o iubesc!

- Minunat, Neal! Dar de ce te grăbeşti aşa?

- Claire m-a refuzat. Am cerut-o de soţie, dar ea a izbucnit în lacrimi, apoi mi-a trântit uşa în faţă.

- Poate că nu vrea să te implice în problemele ei...

- Mi-a povestit despre căsătoria farsă, dar eu tot vreau să mă însor cu ea.

- Poate este îngrijorată din cauza crimei. Spune-i că n-are motive; ospătăriţa de la Land's End a spus că se afla la masa ei, la ora cinci şi jumătate.

Cynthia se îndreptă spre plaja hotelului. Porni apoi spre locul de unde începeau stâncile. Amintindu-şi avertismentele lui Alex plonjă, dar înotă cu prudenţă. Apa era limpede, nu bătea vântul. Urcă apoi pe o stâncă şi începu să execute sărituri pentru a-şi goli mintea de tot felul de confuzii şi necunoscute. Apoi se aşeză la soare, scoţându-şi casca.

Deodată, nori grei acoperiră soarele. Pentru a nu răci, era mai bine să se mişte. Se îndreptă spre o peşteră mică unde vru să se

adăpostească. Auzi de acolo o maşină care opri chiar deasupra intrării în peşteră.

Era Alex, oare?

Inainte de a face vreo mişcare, apăru un bărbat; era Eric Crane.

Era ultimul om pe care şi-ar fi dorit să-l vadă în locul şi momentul acela. Din fericire, Eric nu se uita spre locul în care se afla ea, ci urmărea foarte atent drumul de-a lungul coastei. Apoi ridică mâna dreaptă, făcu un semn, în timp ce cu mâna stângă aruncă ceva în apă. Se duse în cele din urmă spre maşină.

Cynthia simţi că vechile suspiciuni revin cu putere. Era ceva negru, solid; poate un pistol! Dacă Eric angajase pe cineva să-l scape de Claire, era momentul să scape şi de mobilul crimei. Dacă Eric aruncase un pistol în apă, ea îl putea scoate de acolo. îşi fixă în minte locul în care căzuse obiectul. Se îmbrăcă, apoi porni spre casa familiei O'Hara, aflată în apropiere.

Fu întâmpinată de un puşti bronzat.

- Bună, sunt Cynthia, îl caut pe Tommy O'Hara.

- A plecat la pescuit.

- Când se întoarce?

- N-am idee, vrei să-l aştepţi? Intră, eu sunt Sammy.

- Desigur, trebuia să-mi închipui că eşti fratele lui. Aş vrea să-mi împrumuţi ochelarii şi masca lui Tommy, vreau să mă scufund de câteva ori.

Luând cele necesare de la băiat, Cynthia se îndreptă spre apă. Ceea ce în lumina soarelui alcătuia un spectacol feeric, acum i se păru sinistru. Plantele de apă i se încolăceau de picioare, ba chiar la un moment dat, ceva de culoarea noroiului îi trecu chiar prin faţa ochilor. La cea de a treia scufundare, nimeri chiar în locul în care fusese aruncat pistolul automat.

Ieşi din apă, înfăşură pistolul în casca de baie şi se grăbi spre hotel, să se îmbrace corespunzător ca să ducă pistolul la poliţie.

Simţi un fior neplăcut de-a lungul spinării când auzi mişcare.

- Cine este? strigă ea vrând să pară curajoasă.

- Eu sunt, doamnă, auzi vocea lui Mary, care apăru imediat deja îmbrăcată în uniformă. Ea se uită lung la lucrurile pe care le ducea Cynthia în braţe. Ce aveţi acolo?

- Am scos câteva lucruri din garderobă, Mary. Ce face sora ta? A născut?

- Nu, şi se pare c-o va face fără mine. N-ar fi trebuit s-o las singură pe miss Shaw. Uite ce i s-a

întâmplat cât am lipsit! A ajuns într-un caz de crimă!

- Dar ea nu este implicată, începu să râdă Cynthia. Ba chiar este teribil de satisfăcută de el!

- Dar nu s-a terminat! O dată ce poliţia este pe urmele cuiva, nu renunţă aşa de uşor! Am auzit la televizor ce s-a întâmplat şi mi-am spus că trebuie să vin numaidecât! Cineva trebuie să aibă grijă de biata, miss Eva.

- Biata miss Eva, aşa cum îi spui, ştie să-şi poarte singură de grijă. Iar eu am fost mereu cu ea.

- Iar dumneata, doamnă Farley, cum ai intrat în apă pe vremea asta? Uite, ţi s-a făcut pielea găinii şi tremuri toată!

- Mă duc să mă schimb imediat, dacă nu-ţi vei mai face probleme despre Eva.

Se auzi în clipa aceea o maşină care opri brusc în faţa hotelului, apoi o portieră trântită, dar Cynthia apucase să se îmbrace, tocmai când sună soneria. O auzi pe Mary deschizând.

- Poliţia! se auzi o voce de bărbat. Vreau s-o văd pe doamna Farley. Este aici?

- N-o să intri în apartament dacă mă împingi, chiar dacă eşti de la poliţie!

Cynthia se grăbi spre salon. Locotenentul Hunt reuşise s-o înlăture pe Mary.

- Doamnă Farley, am venit după pistol!

- Desigur. Dar de unde ai aflat, locotenente, tocmai mă îmbrăcam să vin la poliţie.

- Am auzit că ai pistol şi mi-am zis că este mai bine să vin să-l iau, înainte să-l mai foloseşti o dată.

- Fii atent la ce spui, Hunt! se auzi vocea lui Alex. Prea repede ajungi la concluzii!

- Ţine-te deoparte, Houston! Eu mă ocup de caz acum!

- Iar eu trebuie să apăr interesele clientei mele! Iar acum, doamnă Farley, zise Alex, dacă vrei să dai o declaraţie acestui locotenent, fă-o, iar dacă nu, poţi să nu spui nimic.

- Sigur că vreau să-i spun! Dar chiar atunci se auzi cum se opreşte liftul şi o voce furioasă de bărbat se auzi de pe scări.

- Vrei să pleci? Nici vorbă! Vin imediat!

- Crede-mă că n-am chef de tine acum! se auzi vocea lui Claire Herbert.

Cynthia închise imediat uşa pe care o deschisese. Nu mai avea chef să audă o ceartă între cei doi.

- Mă aflam în golful de lângă hotel, când Eric

Crane a aruncat acest pistol în apă, începu ea. Am considerat că Eric încearcă să scape de dovada că şi-a ucis sora, aşa că am recuperat-o.

- Nu te-ai gândit nici un moment că ar fi bine să ne informezi pe noi? o întrebă Hunt.

- Mi-ar fi fost imposibil să ţin minte locul după aceea, locotenente. Apoi, am venit la hotel să mă îmbrac pentru a veni cu dovada la poliţie.

- La ce oră s-au întâmplat toate astea? întrebă Alex.

- Am plecat de aici pe la patru şi jumătate, am înotat puţin; cred că Eric a apărut pe la cinci. M-am dus imediat să recuperez pistolul, pentru că se înnorase.

- Iţi spune ceva ora, Hunt? întrebă Alex. Crane a plecat din biroul tău pe la cinci. Mi s-a părut afectat de moartea surorii sale.

- Da, era cam nervos.

- Mai ales după ce ai accentuat că era posibil ca ucigaşul să nu fi ucis pe cine trebuia... iar Crane a devenit din ce în ce mai nervos, transpirase...

- Mda, cam aşa este. A plecat imediat după asta.

- Ţi-a trecut vreo clipă prin minte, Hunt, că Eric Crane se temea că poliţia ar putea începe să

investigheze pe cel care a omorât-o din greşeală pe Margaret Crane în locul lui Claire Herbert? Tocmai de aceea a vrut să scape de pistol!

- Da, trebuie să-l interoghez pe Crane din nou! zise Hunt, vădit pus în inferioritate de logica lui Alex.

- Acum câteva clipe am auzit-o pe Claire strigându-i lui Eric că n-are voie să intre.

Hunt se ridică numaidecât.

- încă o dată trebuie să-ţi mulţumesc că m-ai scos din încurcătură, Alex, îi spuse Cynthia, imediat ce plecă Hunt. Dar de unde a aflat de pistol?

- De la unul din angajaţii familiei O' Hara. I-au spus lui Tommy că ai făcut scufundări cu echipamentul lui, iar băiatul a venit după tine, dar te-a văzut cu pistolul în mână, aşa că a fugit să-i spună locotenentului Hunt.

- Iar tu de unde ai aflat ca să poţi ajunge la timp?

- De la secţia de poliţie.

- Crezi că locotenentul a cerut ajutoare? îl întrebă ea.

- Cred că ar fi trebuit să mă duc cu el, s-ar putea să aibă nevoie de mine. Alex apăsă pe butonul liftului.

Se auzi un strigăt de deasupra:

- Lăsaţi liftul liber! Are nevoie locotenentul de el!

Fără o vorbă, Alex se năpusti pe scări, iar Cynthia după
el. Dacă se desfăşura ceva neobişnuit în apartamentul cinci, trebuia să vadă şi ea. Când ajunse acolo era epuizată.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe liftier.

- Nu ştiu, locotenentul l-a chemat de la patru şi mi-a cerut să aduc o cheie de rezervă.

Cynthia intră în apartament. Alex şi locotenentul se aflau în faţa ferestrelor, căutând ieşirea de incendiu. Camera era răscolită, scaunele întoarse, iar în camera alăturată se vedeau cearşafurile şi păturile pe podea, cu pete de sânge.

- Este sânge? întrebă ea cu jumătate de glas.

- Aşa se pare. Cred că Eric Crane şi-a pierdut minţile. A legat-o pe Claire şi i-a dat drumul pe ieşirea de incendiu, aşa bănuim. Maşina lui a fost acolo în iarbă, se văd urmele. Am luat legătura cu secţia de poliţie ca să nu scape.

- Credeţi că ea a murit? întrebă Cynthia.

- De unde să ştim?

Cynthia şi Alex coborâră.

- Să ieşim din acest loc măcar o vreme, zise el. Te invit la cină la Land's End.

O dată instalată în maşină, Cynthia ridică ochii spre cer.

- Se pare că totuşi, nu va ploua.

Deodată, Cynthia îşi încordă auzul.

- Mi se pare mie, sau este zgomotul făcut de un avion care se pregăteşte să decoleze?

Cynthia sări deodată:

- Este Eric! Scapă cu avionul!

Houston reacţionă cu promptitudine. Intoarse cu viteză maşina şi o luă spre aerodrom. Se îndreptară direct spre hangar. Cynthia văzu avionul acela mic, cu elicea în funcţiune. Apoi flapsurile aripilor se puseră în mişcare, iar roţile începură să se învârtească în iarbă. Houston ieşi cu maşina în faţa avionului. în această situaţie, pilotul tăie motorul şi opri. O figură întunecată ieşi din cabină.

- Dacă doamna Herbert este în viaţă, trebuie salvată! strigă Alex.

O găsiră în carlingă, cu gura legată cu un ciorap de nylon, cu nasul spart, dar, din fericire, cu ochii larg deschişi.

- Fii liniştită te vom salva, Claire! strigă Cynthia. Ea se repezi să-i taie legătura de la

gură.

- Unde a fugit şobolanul acela? întrebă ea, imediat ce putu s-o facă.

- A fugit, dar poliţia îl va prinde. Stai liniştită, Claire, nu mai vorbi.

- Nu sunt eu genul care să stea să se vaite, dar Eric chiar a vrut să scape de mine de data asta. Spunea că vrea să mă arunce în ocean.

***

A doua zi, serviră micul dejun în salonul Evei Shaw. Cynthia se simţea fericită. Nu mai avea de ce să se teamă acum când Eric nu mai reprezenta un pericol pentru ea. După ce Alex îi vorbi despre curajul Cynthiei, Eva Shaw îşi exprimă şi ea aprecierea:

- Am simţit eu că de data asta voi avea o secretară de excepţie!

- Cynthia a sesizat fiecare pas al planului lui Crane, de a scăpa de Claire. Singura greşeală a fost că nu l-ai crezut capabil pe Crane să ucidă şi că ar fi angajat pe cineva să facă asta.

- Spuneaţi că poliţia l-a prins pe Crane imediat ce a coborât din avion? N-aş fi crezut că Hunt este atât de eficient!

- Este eficient ca ofiţer de poliţie, dar nu ca detectiv, Eva. A pierdut mult timp cu suspiciunea faţă de Cynthia, sau cu Claire, chiar dacă Anna i-

a spus că miss Herbert a avut alibi.

- Prostii! Spune-mi mai bine dacă Eric Crane a confirmat teoriile Cynthiei.

- A început să turuie imediat ce l-au capturat. Prima eşuare a tentativei de a o prinde pe Claire Herbert, apoi suspiciunile noastre l-au cam dezorientat.

Cynthia se înfioră.

- Dacă se dovedeşte că are probleme mentale, Eric va mai fi judecat?

- Sincer vorbind, nu ştiu ce se va întâmpla. La început, a dat drumul unui şuvoi de vorbe, apoi parcă a început să realizeze gravitatea situaţiei şi a refuzat să vorbească fără a fi asistat de avocat.

- Nu ţi-a cerut să-l aperi? întrebă miss Shaw.

Alex începu să râdă.

- Nu, n-a avut nevoie de mine; i-a dat un telefon amicului Mantell, să-i găsească un avocat cu influenţă la Boston. Poate fi acuzat de maltratarea soţiei sale.

- Si eu înclin s-o cred pe Claire!

- Sper totuşi, că toate acestea nu te vor face să doreşti să pleci din Newburry Point, dragă Cynthia, zise Eva Shaw. Nu ştiu ce m-aş face fără tine!

- Puteţi conta pe mine, zise Cynthia, până va

fi menţionat în cronică şi ultimul Shaw. Sunt prea fascinanţi pentru a omite vreunul.

- Si eu sunt un Shaw, Cynthy, o atenţionă Alex. Dar acum să mergem la poliţie pentru că Hunt m-a rugat s-o aduc pe doamna Farley să dea o declaraţie în privinţa felului în care a recuperat arma lui Crane. Tot mai sper ca Neal şi Claire să fie potriviţi unul pentru celălalt. Când un bărbat iubeşte o femeie este bine pentru el, iar când ea se dovedeşte a-i corespunde, este minunat. Drumul lor merge direct spre fericire.

- Al nostru, îi reaminti Cynthia, merge la secţia de poliţie.

Alex o privi dezamăgit.

Declaraţia pe care i-o dădu lui Hunt nu dură prea mult. Se îndreptară apoi spre maşina lui Alex, dar atenţia le fu atrasă de un scrâşnet de roţi, apoi o maşină galbenă sport opri brusc, făcându-i să-şi ridice privirea. Lângă maşină se afla ofiţerul O' Hara, cu mâinile larg desfăcute, cu fluierul în gură.

- N-ai văzut semnele pe care ţi le-am făcut? De ce n-ai oprit? Unde te grăbeşti aşa?

- Nu striga la mine, poliţaiule! răspunse şoferul maşinii.

Cynthia simţi că inima începe să-i bată tare.

Ar fi putut
recunoaşte vocea aceea dintr-o mie. Era Alonzo!

- Nu mai insista, repeta O' Hara ai venit din curbă ca un orbete, nu este de mirare că n-ai putut opri! Mai ia lecţii de conducere înainte să omori pe cineva.

- Nu ridica glasul la mine, pentru că nu mă mai pot controla! strigă Alonzo.

Cynthia fugi spre maşină.

- Te rog, Doamne, zise ea, fă să ajung acolo înaintea lui Alonzo! Să nu apuce să-l lovească pe poliţist! Lon! strigă ea disperată.

Alonzo se întoarse spre ea.

- Salut, Cynthy! Ce faci? Arăţi destul de bine. Lon o sărută, apoi îi spuse. Aşteaptă o secundă am ceva de rezolvat cu individul ăsta!

- Nu, Lon, nu! îl imploră ea, apoi se întoarse spre O'Hara; te rog, domnule O'Hara, lasă-l să plece, este soţul meu, a stat mai multe luni singur, în Japonia, a uitat regulile de circulaţie de aici!

- Pentru dumneata, doamnă Farley, îl las liber de data asta. Dacă te măriţi cu astfel de indivizi, vei avea mereu necazuri.

- Care este ideea, Cynthy? întrebă Lon.

- Chiar trebuie să intri în conflict cu poliţia

imediat ce ajungi aici?

- Mă pot păzi şi singur. Dar tu ce naiba cauţi aici? Ţi-am scris să laşi naibii slujba asta!

Cynthia se întoarse şi întâlni privirea lui Alex, de care uitase complet în toată zăpăceala creată.

- La revedere, doamnă Farley, zise acesta; se întoarse şi porni spre maşină.

- Cine este tipul? întrebă Alonzo.

- O, Lon, nu-mi face viaţa mai grea decât este, suspină ea având tendinţa de a porni după Alex. Inima îi spunea să nu-l lase să plece, dar nu făcu nici un gest de a porni spre el. Dacă Alex demara în trombă, şi o lăsa în drum, într-o postură penibilă? Oricum, indiferent ce ar fi făcut, nu trebuia să-l lase să iasă din viaţa ei!

- Urcă, Cynthia! porunci Alonzo.

Ea se execută automat, acceptând de data asta pasiv obiceiul bărbaţilor Farley de a da ordine. Alex plecase fără a se mai uita în urmă.

- Am rezervat cameră la hotelul Salem; vom lua masa acolo şi o să stăm de vorbă. Voi încerca să te aduc pe drumul cel drept, Cynthy, zise el, dacă-mi va fi posibil.

***

- în ce ai mai intrat de data asta, Cynthy? o întrebă Lon. Data trecută, la episodul cu Crane,

din California, m-ai lăsat să rezolv problema şi am făcut-o. O pot face şi de data asta, dacă mă laşi.

- M-am schimbat mult Lon, pentru că m-am maturizat; iar acum nu sunt în nici o primejdie, aşa că n-ai cu ce să mă ajuţi. Povestea cu crima este deja de domeniul trecutului. Cât despre faptul că am pretins că sunt căsătorită... am făcut-o pentru miss Shaw... şi Alex.

- Ei bine, ce este cu acest Houston? Iar ţi-ai pierdut minţile?

- Nu vorbi aşa, Lon, nu mai sunt copil. După fiascoul cu Eric, mi-am spus că data viitoare voi aştepta până ce voi fi sigură că este omul potrivit. Acum, sunt sigură că l-am găsit.

- Un bărbat care ţi-a făcut declaraţii ştiind că eşti măritată? Ei bine, Cynthy, eu nu vreau decât să fii fericită... ce pot face pentru tine?

- Să stai deoparte, Lon! Atât!

***

Poate am făcut o greşeală refuzând ajutorul lui Lon, îşi spuse Cynthia privind pe fereastra biroului Evei Shaw. Lon era un frate minunat. Poate că ar fi ştiut s-o sfătuiască să rămână în relaţii de prietenie cu Alex, sau poate inima lui generoasă ar fi pus la cale un plan pentru a-i face să fie iar împreună. Chiar că am încurcat

lucrurile! îşi spuse ea.

- Da, le-ai încurcat destul de rău de data asta, se auzi vocea lui Alex. Aşadar, iubitorul tău soţ, Alonzo, şi-a amintit de tine? Probabil că a râs de comportamentul meu...

- De ce ai venit, Alex?

- Nu-ţi voi mai face curte, nu te speria. Am venit să recunosc în faţa Evei că a avut dreptate, iar eu sunt un prostănac. Eşti o femeie căsătorită, asta este realitatea. Unde este Eva?

- Nu ştiu, nu era aici când am venit, murmură Cynthia.

- Păcat că nu este, aş fi economisit timp, dacă m-aş fi adresat amândurora. Stii ce am vrut să-ţi spun astăzi, ce am vrut să-ţi spun de multe ori. Că sunt îndrăgostit de tine, Cynthia, de râsul tău de privirea ta, de inteligenţa ta.

Ea încercă să zâmbească, dar nu reuşi, fu un zâmbet amar.

- Crezi poate că nu trebuie să spun asta unei femei căsătorite. Te asigur că au fost gânduri izvorâte dintr-o dragoste curată, Cynthia, pentru că n-am crezut nici un moment că eşti căsătorită! Eşti atât de tânără, de plină de viaţă, de inocentă, cum crezi că m-aş fi purtat aşa cu soţia altui bărbat? N-aş putea să mă

îndeletnicesc cu furtul soţiilor, Cynthia! De la început am simţit că vrei doar să pretinzi că eşti măritată, din cauza condiţiei puse de Eva, apoi ai început să te dai de gol pas cu pas; ba fuseşi logodită cu Eric Crane, cu câteva luni înainte de a te căsători...iar în prima seară când te-am adus aici nici nu purtai verighetă! Totul mă ducea la gândul că nu eşti căsătorită. Mai apoi, chiar şi acea verighetă pe care o purtai, nu părea reală, sau oricum nu genul de verighetă pe care ţi-ar oferi-o un soţ. Eram gata să te rog s-o schimbi cu inelul meu. „Cu acest inel te iau de soţie...“ Si deodată, din senin, apare şi soţul, şi încă unul foarte posesiv. Dar de ce ai venit aici în seara asta?

- Pentru că am o cameră aici şi nu are rost să-l pun pe fratele meu, Alonzo, să mai închirieze una.

- Frate?

- Asta îmi este, Lon, frate.

- Dar lui O'Hara i-ai spus că este soţul tău!

- Nu ştiu de ce am făcut-o. De fapt, îmi era teamă de ce ar fi putut face O'Hara, pentru că Lon îşi pierduse cumpătul. Am mai crezut că rugăminţile adresate de soră nu sunt atât de convingătoare ca acelea adresate de o soţie.

Alex o privi în ochi:

- De o soţie, iubita mea? Ce-ar fi să punem lucrurile la cale?

Sfârşit